

МІЦА ОВТОВРІА, ЕЖ ОІ-Н ДЕНЬ.

ПОСЛАДОВАНІА
ПРІБНОМУ І Б҃ГОНОСНОМУ
ОЦЮ НАШЕМУ
ПРОХОРУ ПЦІНЬСКОМУ.

Ѧ.	Μῦα Ὁκτωβρία, въ дѣ-й день: Пáмáть прѣ́внагъ ѱ̀а́ нáшегъ про́хвa пcи́ньскагъ.	1
	На Мáлѣй вeчѣрни.	1
	На Велíцѣй вeчѣрни.	5
	На Оўтрени.	19
	На Лѣтꙋргіи.	49
Б̆.	Ванóнѡ молéбный прѣ́номꙋ Ὡцꙋ́ нáшемꙋ про́хвaрꙋ пcи́ньскомꙋ.	53
	Мл̆тва [Ѧ-Ѧ].	75
Г̆.	Ἰκαδύετѡ [Ѧ-й] прѣ́номꙋ Ὡцꙋ́ нáшемꙋ про́хвaрꙋ пcи́ньскомꙋ, мῶροточíвомꙋ.	78
	Мл̆тва [Б̆-Ѧ].	96
Д̆.	Ἰκαδύετѡ [Б̆-й] прѣ́номꙋ Ὡцꙋ́ нáшемꙋ про́хвaрꙋ пcи́ньскомꙋ.	97
	Мл̆тва [Г̆-Ѧ].	119
	Йнѡ тропáрь ѱ̀ кондáкѡ.	121
Є̆.	Житіє [Gynaǵarion].	123

GAÐRJAJ:

1. Месеца октобра у 19. дан: Спомен преп. и когносног оца нашег Прохора Пчињског.	2
На Малом вечерњу.	2
На Великом вечерњу.	6
На Јутрењу.	20
На Антирџији.	50
2. Молевни канон преп. оцу нашем Прохору Пчињском.	54
Молитва [1.]	76
3. Акатист [1.] преп. оцу нашем Прохору Пчињском, мироточивом.	77
Молитва [2.]	95
4. Акатист (2.) преподобном оцу нашем Прохору Пчињском.	98
Молитва [3.]	119
Други тропар и кондак.	122
5. Житије преп. оца нашег Прохора Пчињског, мироточивог чудотворца.	128
6. Спомен преп. оца нашег Прохора Пчињског.	132

МИЃА ОКТѠВРІА, ВЪ Ѧ-И ДЕНЬ.*1

ПАМЯТЬ ПРПБНАГѠ И БГОНОБНАГѠ
ОЦА НАШЕГѠ ПРОХѠРА ПЦІНЬСКАГѠ.*2

НА МАЛѢЙ ВЕЧЕРНИ.

На ГДН, вѠЗВѠХЪ: стїхїры, на Ѧ, гласъ Ѧ:

Иже вѣшнагѠ црѣтїа наслѣдити желѧа, ѣгда тѧ желѧніе вѣчныхъ
свѣтлѠ распалѣ, оумъ твоѣ на премїрнаѧ Ѡче вперѧлъ ѣси: тогда
желѧніе дольнихъ ѡвергѧлъ ѣси, прпбне прохѠре, добрѣ послѣдѧ ѠбразѸ
сыноположенїа, ѧскїѣ здѣ крѣтѧ на рамо своѣ положїти, ѧ ѣвльски
послѣдовати хрѣтѸ бгѸ, ѧкѡ добръ вѠннъ, ѣгѠже молѣ еїстѣи ѧ
просвѣтїти дѸшы наѧшѧ. [Двѧжды.]

Икѡ вѠистиннѸ подобѧетѧ сїнѸ свѣта блгосѡбразнѠ пожнѧлъ ѣси, ѧ
пѸтеводїтелемъ хрѣтѧ, Ѡче прохѠре: стрѧхомъ же вѣїнмъ ѧ смнренїемъ всегда
оукрашѧаа, ѧ лггловїднмъ Ѡцѣмъ, сострадѧльцемъ ѧ ревнїтелемъ
блгнхъ гѧвлѧаа, оуднвнѧлъ ѣси мїръ нѣнмъ житїемъ на землѣ,
оукрѣплѧющѸ тѧ хрѣтѸ, ѣгѡже блгтїю ѡзарѣ дѸшы наѧшѧ.

*1 према „[Полном месяцеслову Востока](#)“ архиеп. Сергия (Спасского), том 2, част 1, стр. 14 (Москва 1876. г.) и „[Месяцеслову Православной Кафолической Церкви](#)“ Ив. Косолапова, стр. 16 (Казань, 1874. г.): 19. октобар је дан Преноса моштију преподобнога, а 15. јануар дан његовог Упокојења.

*2 Текст службе дајемо према тексту у „Србљаку“, издање: Св. Архијер. Синод СПЦ, Београд 1986. године, стр. 90-103; уз поређење са првобјављеним текстом у издању СлѸжба преподѠбномѸ ѠтцѸ ПрѠхѠрѸ ПцїнѠкомѸ, СербѠко-кнѧжесѠа тїпогрѧфїа, Бѣлгрѧдъ 1879. лѣта. Текст је подвргнут граматичкој (привођење нормама савремене руске редакције цсл језика) и другој редакцији.

МЕСЕЦА ОКТОБРА У 19. ДАН.

**СПОМЕН ПРЕПОДОБНОГ И БОГОНОСНОГ
ОЦА НАШЕГ ПРОХОРА ПЧИЊСКОГ.*3**

НА МАЛОМ ВЕЧЕРЊУ.

На „Господе, завапих ...“, стихире, на 4, глас 4:

Када се у теби жеља за вечним светло разгоре, и када вишње Царство узгеле да наследиш, ум свој ка надсветском, оче, устремиио си. Тада си жељу за доњим одбацио, преподобни Прохоре, одлучно следујући примеру усиновљења, тражећи овде крст да на раме своје ставиш, и еванђелски да као добар војник следујеш Христу Богу, Кога моли да се спасу и просвете душе наше. **[Два пута].**

Као што, заиста, приличи сину светлости, богодолично поживео си, и пустињског живота поредак мудро устројио си, угледајући се на путовођу Христа, оче Прохоре. Увек украшавајући се страхом Божијим и смирењем, и ангелоликим оцима састрадалац и ревнитељ у добру показујући се, задивио си свет небеским животом на земљи, Христом који те је укрепљавао. Његовом благодаћу озари душе наше.

^{3*} текст превода Службе и Молебног канона преузет из штампаног издања: „*Преподобни отац наш Прохор Пчињски мироточиви чудотворац*“, које је приредио и превео са цсл архимандрит Пајсије (Танасијевић), издање: Браство манастира Преподобног Прохора Пчињског, Кленике 1999. год. – местимично граматички исправљен, без корекције понеких нетачно или проблематично преведених места.

Ѹгда въ конѣ мѣра женнхѣ Ѹче прѡхѡре, потѣклѣ ѣсѣ, бѣгоуѣхѣнемъ хрѣтоувы бѣгѣти, ѣ ѣгѡже бѣговолѣнемъ, ѣакоже добродѣтелей сокровѣще, Ѹ тѣлесѣ своегѡ ѣсѣлѣснѣ ѣсточѣа, ѣтнѣми моуѣми твоѣми, тѣла ѣ душы нѣша ѡумѣстнѣа ѣсѣ ѣ въ живѡтѣ введѣ: ѣсѣнѣе ѣсѣ нѣмъ, хрѣтѣ прѡсѣлѣвшѣ тѣа, ѣгѡже прѡсѣлѣнѣа ѣсѣ пачеестѣстѣвенными пѡдѣнги.

Глѣва, глѣсѣ ѣ:

Монѣхѣвъ мнѡжѣства нѣстѣвннѣа тѣа почнѣѣмъ, Ѹче нѣшѣа прѡхѡре: твоеѡ бо стѣзѣѡ конѣстннѣа прѣвѣа ходѣти познѣхомъ. бѣжѣнѣа ѣсѣ хрѣтѣа рабѡтавъ, ѣ вѣрѣѡ ѡблнѣнѣа ѣсѣ сѣлѣа, ѣгѣлавъа собѣѣдннѣе, прѣѣвнѣхѣа сопнѣѣстннѣе ѣ прѣѣвнѣхѣа: сѣ нѣмнѣе молнѣа гѣѣвн, помѣловѣтнѣа душѣамъ нѣшѣмъ.

Ѣ нѣнѣѣ, бѣѡрѣѣнѣа, глѣсѣа тѡѣже:

Ѹлѣѣе, прѣннѣ мѡлнѣтѣвы рабѡвъа твоеѣхѣа, ѣ ѣзѣѣвн нѣсѣа Ѹ всѣкѣа нѣждѣа ѣ печѣлн.

На стѣхѡвнѣѣ: стѣхѣнѣа, глѣсѣа ѣ.

Пѡ: дѡме ѣнѣфѣрадовѣа:

Ѣнѣлѣа ѣсѣа Ѹ мѣтерннѣхѣа пелѣнѣа, сѣсѣдѣа сѣѣнѣа бѣѣа, бѣѡнѡсѣа Ѹче нѣшѣа прѡхѡре, ѣ дѡмъа прѣсѣтѣагѡа дѣа.

Гѣтѣхѣа: ѣтнѣа прѣдѣа гѣѣмъа * сѣѣртѣа прѣѣвнѣхѣа ѣгѡ.

Носѣа на рѣмѣѣа своѣмъа прѡхѡре, крѣтѣа гѣѣнѣа, бѣсѡвсѣаа мѣтѣнѣа до конѣа, Ѹче нѣшѣа потрѣѣнѣа ѣсѣа.

Гѣтѣхѣа: бѣжѣнѣа мѣжѣа боѣнѣаа гѣа, * въ зѣповѣдѣхѣа ѣгѡа вѡсѣѡцѣтѣаа сѣѣлѣа.

Ѹсѣтнѣа лѣкѣѣѣхѣа бѣсѡвъа ѡблнѣнѣа ѣсѣа крѣтноѡа сѣлоѡа, мѣдрѡсѣтнѣа же вѣѣры, ѡуѣснѣнѣа ѣсѣа сѣлѣѣа хрѣтоуѣа, прѡхѡре Ѹче нѣшѣа.

Глѣва, глѣсѣа ѣ:

Прѣѣвнѣа Ѹче, во всѣѡ зѣмѣлѡ ѣзѣѣде вѣѣѣнѣе ѣспѣрѣлѣнѣѣа твоеѣхѣа: тѣѣмъа на нѣсѣѣхѣаа ѡѣрѣлѣа ѣсѣа мѣдѣаа трѣдѡвъа твоеѣхѣа, дѣмѣннѣкѣаа погѣѣнѣа ѣсѣа полкнѣа, ѣ ѣгѣлѣкѣаа дѡсѣтнѣа ѣсѣа чннѣа: ѣхѣа же жнѣтнѣа непѡрѡчнѣаа поѣѣвнѡѣлѣа ѣсѣа: дѣрзнѡѣнѣе ѣмѣаа ко хрѣтѣа бѣѣа, мнѣрѣа ѣспѡсѣаа душѣамъ нѣшѣмъа.

Ѣ нѣнѣѣ, бѣѡрѣѣнѣа, глѣсѣа тѡѣже:

Када си у благоухању мира Жениховог потекао, оче Прохоре, благоухањем Христове благодати и Његовим благовољењем, као ризница добродетељи из свога тела исцељења точећи, часним моштима твојим тела и душе наше умастио си, и у живот увео. Спасење си нам у Христу, Прославитељу твоме, Кога си прославио натприродним подвизима. **Слава ... глас 8:**

Чествујемо те као учитеља мноштва монаха, оче наш Прохоре, јер твојом стазом, заиста, научисмо да право ходимо. Блажен си ти који Христу послужи, и вражију разори силу, анђелā сабеседниче, преподобних и праведних сапричастниче. Са њима се моли Господу да помилује душе наше. **И сада ... Богородичан, глас исти:**

Рладичице, прими молитве слугу Твојих, и избави нас од сваке невоље и жалости.

На стиховње: стихире, глас 2.

Подобан: Доме Евфратов ...

Показао си се, од мајчиних пелена, сасуд [и]освећен Богу и обиталиште Пресветог Духа, богносни оче наш Прохоре.

Стих: Часна је пред Господом, * смрт преподобних Његових.*⁴

Носећи на своме рамену крст Господњи, Прохоре, демонска привиђења уништио си до краја, оче наш.

Стих: Блажен је човек који се боји Господа, * за заповестима Његовим он жуди веома.*⁵

Замке лукавих демона обличио си силом крста, а мудрошћу вере осветлио си славу Христову, Прохоре, оче наш.

Слава ... глас 6:

Преподобни оче, по свој земљи пронесе се казивање о делима твојим. Зато си на небесима обрео награду за трудове твоје, демонске погубио си пукове и достигао анђелске чинове, чијим си животима непорочно подражавао. Имајући смелост ка Христу Богу, мир испроси душама нашим.

И сада ... Богородичан, глас исти:

⁴* Пс. 115,6.

⁵* Пс. 111,1.

Творецъ и избавитель мой, пречѣтаѧ, хрѣтосъ гдѣ, изъ твоихъ
ложеснхъ прошѣдъ, въ мѧ ѡбокиѣсѧ, пѣрвыѧ клѣтвы ѡдѧма
свободѣ. тѣмже тѣ всѣчѣтаѧ, ѣкѡ вѣжѣи мѣри же и дѣѣ, воистиннѣ
вопѣемъ немолчнѡ: радѣйсѧ ѡггльски, радѣйсѧ влѣще, предстѧтельство и
покровѣ, и спсѣнїе дѣшъ нашинхъ.

Тропарь, гласъ ѧ:

Пустынный житель, и въ тѣлесѣ ѡггль, и чѡдотворецъ показѧсѧ
ѣси, вѣносе ѡче нашъ прохѡре: постѡмъ, бдѣнїемъ, мѣтвѡю,
нѣнаѧ даровѧнїѧ прїимъ, ищѣлаѣши недѣжнѡ и дѣшы вѣрою
притекающихъ къ тебѣ. слава давшемъ тѣ крѣпость, слава вѣнчавшемъ
тѧ, слава дѣйствующемъ тобою вѣмъ ищѣлѣнїѧ.

Слава и нынѣ, вѣрѣченъ, гласъ тойже:

Гавріилъ вѣщавшъ тебѣ, дѣо, радѣйсѧ, со гласомъ воплощѧсѧ
всѣхъ вѣка въ тебѣ сѣѣмъ кѣвѡтѣ, ѣкоже рече прѣный дѣдъ,
ѣвѧлѧсѧ ѣси шїршаѧ нѣсѧ, поносѣши зиждѧтелеѧ твоегѡ. слава
всѣльшемъ въ тѧ, слава прошѣдшемъ изъ тебѣ, слава свободѣвшемъ
насъ рѣтвѡмъ твоимъ.

НА ВЕЛИЦѢЙ ВЕЧЕРНИ.

Поѣмъ: Блженъ мѣжъ: ѧ-и ѧнтіфѡнъ.

На Гдѣ, вѡзвѧхъ: стїхѣры, на ѧ, гласъ ѧ.

Пѣ: Ѧ! преславагѡ чѡдесѣ:

Прѣбне ѡче прохѡре, воистиннѣ ѣвѧлѧсѧ ѣси поствникѡвъ похвалѧ,
православїю крѣпость, вселѣннѣй свѣтїло незаходѧмое, льстѣвагѡ
врагѧ не ѡубѡвѣсѧ, ниже безбѡжныхъ ѣгѡ ѡггровъ и мѣкъ ѡггтрашѣсѧ,
даровѧнною тѣ блгтїю всѧ повѣдѧлъ ѣси блженне, ѣже покровѡмъ
ѡградѣ всѣхъ насъ, и мѣтвѧми твоими лѣсти дѣвольскїѧ избавѣи.

Прѣбне ѡче прохѡре, возлюбѣвъ еѧ, тогѡ свѣтомъ блгѡчїтнѡ
возсѣлѧ ѣси: ѡствѣнѣвъ цѣкагѡ чертѡга величїѧ на землѣ,
премѣдрѡ ѡверѣлъ ѣси безмѣртнагѡ наслѣдїѧ нѣнагѡ величїе, [со] хрѣтомъ
нынѣ водворѣшисѧ вѣоблженне, и насъ сегѡ спѡдобѣи мѣтвѧми твоими.

Творац и избавитељ мој, Пречиста, Христос Господ, из Твоје утробе изашавши, у мене*⁶ се обуче и првобитне клетве Адамовске ослободи. Стога теби, Пречиста, као Божијој Мајци и Дјеви, заиста, неућутно кличемо: Радуј се, анђелски; радуј се, Владичице, заступнице и покрове и спасење душа наших.

Тропар, глас 1:

Пустиње житељ и у телу анђео и чудотворац показао си се, богоносни оче наш Прохоре. Постом, бдењем, молитвом, небесне дарове примивши, исцељујеш болесне и душе које ти са вером притичу. Слава Укрепитељу твоме, слава Увенчатељу твоме, слава Ономе који тобом свима дарује исцељење.

Слава ... и сада ... Богородичан, глас исти:

Гавриловим гласом који говораше Теби, Дјево: Радуј се, оваплоћаваше се свих Владика, у Теби – светом кивоту, као што рече праведни Давид. Јавила си се шира од небеса поневши Створитеља Свога. Слава уселившему се у Тебе, слава произашавшему из Тебе, слава ослободившему нас рођењем Твојим.

НА ВЕЛИКОМ ВЕЧЕРЊУ.

Певамо: „Блажен (је) човек ...“ 1. антифон.

На „Господе, завапих ...“ стихире, на 8, глас 8.

Подобан: О! преславног чуда ...

Преподобни оче Прохоре, показао си се, заиста, похвала Испосника, снага Православља, незалазно светило васељене, не устрашивши се лажљивог врага, нити његове претње и мука. Дарованом ти благодаћу све си победио, блажени. Њеним покровом огради све нас, и молитвама својим од ђаволских замки избави.

Преподобни оче Прохоре, заволевши Бога, Његовом светлошћу благочестиво си засијао. Оставивши царског дворца узвишеност на земљи, стекао си, премудро, бесмртног наслеђа узвишеност небеску. Са Христом сада обитавајући, богоблажени, и нас тога удостој молитвама својим.

^{6*} тело.

О ѿче бѣгомѣаре прѡхѡре, стрѣлами хрѣтѡва оу́ченїа ѡзарїахъ ѣси оумъ твоѣй, ѡ кѡ бѣ оустремїивъ ѣгѡ, сїанїемъ бѣгоу́тїа ѣако ѡгненнымъ столпѡмъ привлѣахъ ѣси люди твоѣ: подвїгомъ воздержанїа, что́ты ѡ мѣтвы ѣавїахъ ѣси монахѡвъ оучитель, ѡ нынѣ ѡ насъ всѣхъ сохрани мѣтвами твоїми.

Блженне ѡче нашъ прѡхѡре, ѡмѣаи дѡшѡ сѣѡ ѡ чїстѡ помыслѡ, сѣрце крѣпкое ѡ бѡдрѡе, вѣрою неослазненной ѡ любовїю нелицемѣрною, ѡ землїи преставїахъ ѣси въ нѣнаа, ѡдѣже лїкѡмъ сѣбѣхъ причтѣнъ бѡхъ ѣси: тѣмже тѣа почитѣемъ что́ными пѣсньми, ѡ бѣгоу́тїахъ всѣ славїмъ тѣа досточѡдне.

Достославне ѡче прѡхѡре, чїстаа твоѣа дѡшѡ, правѡвѣремъ сїанїи, дразѡмомъ влїстѣетъ ѡ свѣтлѡстѣми добродѣтелей, ѡзарѣетъ вѣрныхъ ѡ вѣсѡвїкѡ тѣмѡ ѡгонѣетъ: многоу́тїа же мѡци твоѣа неразрѡшїимъ пребѡають, ѣаже оу́сѣрднѡ лѡбызѡаще, оубѣжаемъ тѣа, сїенне ѡче нашъ.

Бжтвеннымъ оу́ченїемъ оукрѣплающеа, сласти жїтѣйскїа, воздержанїемъ ѡ дѡшї ѡгнаахъ ѣси, ѡче прѡхѡре, ѡ трїцы селенїе прѡчїнїенно бѡхъ ѣси, ѡ ѣгда кѡ кончїнѣ приблїжїахъ ѣси, ѣавїахъ ѣси создѡ неразѡрїимъ ѡ мѣтвенникъ тѣплымъ: сегѡ радї ѡ мы, таковѡго ходѡтаа сїсенїю ѡмѡще, вѣсѣлымъ сѣцемъ похѡальнѡ пѣснь воспѣааще, вѣсѣлаенѡ всѣ тѣа прославлѣемъ.

Подвїгнї со собѡю, прѣбне ѡче прѡхѡре, всѣа безплѡтнѣхъ сїлы, прѣрѡки, апѡли, мѣнїки, сѣнїтели же сѡ пѡсѣтнїки, ѡ молїтѣа за насъ хрѣтѡ, согрѣшенїѡ ѡставленїе дарѡвѣти прѡзднѡащымъ любовїю сѣѡ пѡмѡть твоѡ.

Бѣрою сошѣдшѣа всѣа вѣрнїи, прославїмъ хрѣта бѣа нашего, ѡламы ѡ пѣсньми дѡхѡвными, воспѣааще ѡ поѡще, въ сѣцахъ нашїхъ гѣвн, даѡщемѡ намъ ѡбщїѡ даръ ѡсѣленїѡ, прѣбнымъ своїмъ оу́гѡднїкомъ прѡхѡромъ, ѣгѡже дарѡвѡ намъ въ пѡмѡщѡ ѡ ѡзбавленїе: тѣмже припадаемъ кѡ раѡце мѡщїѡ твоїхъ сѣте, просѡще ѡзбавленїа ѡ словѣрныхъ

Оче, богомудри Прохоре, струјама Христовог учења озарио си свој ум, и Богу устремивши га блистањем благочешћа, као стубом огњеним привукао си народ свој. Подвигом уздржања, чистоте и молитве, показао си се учитељ монаха, те сада и све нас сачувај молитвама својим.

Блажени оче наш Прохоре, имао си душу свету и помисао чисту, срце крепко и бодро, вером несаломивом и љубављу нелицемерном, од земље престадио си се на небеса, где прибројан беше збору светих. Стога те чествујемо песмама часним и побожно те сви славимо, досточудни.

Достојни славе оче Прохоре, твоја чиста душа правоверјем асијајући, умом блиста и светлошћу врлина озарава верне, а бесовску таму одгони. Усрдно целивајући многопоштоване мошти твоје, које нетакнуте пребивају, величамо те, свештени оче наш.

Божанственим учењем крепећи се, светске насладе одагнао си од душе уздржањем, оче Прохоре, и уготовљено обиталиште Тројице постао си. Када си се кончини приближио, показао си се сасудом неразоривим и молитвеником топлим. Тога ради и ми, таквог заступника спасења имајући, радосним срцима приносећи ти похвалну песму, громко те прослављамо.

Покрени са собом, преподобни оче Прохоре, све бестелесне силе, пророке, апостоле, мученике, светитеље и испоснике, и молите се за нас Христу, да опроштај сагрешења дарује онима који са љубављу празнују свети спомен твој.

Вером стецимо се сви верни, и прославимо Христа Бога нашег, псалмима и песмама духовним, припевајући и певајући у срцима нашим Господу, који нам свима даје заједнички дар исцељења преподобним својим угодником Прохором, кога нам подари на помоћ и избављење. Стога припадамо кивоту моштију твојих светих, иштујући избављење од зловерних непријатеља, којима

врагѡвъ, ѿмнѣже ѡдержѣмы, къ тебѣ вопрѣемъ: молѣ хрѣста бѣа, дароваѣти дѡшаѣмъ наѣшымъ мѣръ ѿ вѣлію мѣтъ.

ГЛАВА, ГЛАГОЛА 5:

Ѣже по ѡбразѣ соблюдѣ невредѣмъ, оумъ вѣкъ на стѣстѣ пѣгѣбныа, поѣстническии пѡдвѣги возсѣаа ѣсѣ, ѡче наѣхъ прѡхѡре: ѣгда достѣгла ѣсѣ тѣлеснаго вѡзраста, бѡдрѣвенноу ѣстество понаѣла ѣсѣ, во ѣже тѣаѣемъ хѣждаѣе покорѣти лѣшемъ ѿ тѣла порабѡтити дѣхъ: тѣмъже ѣаѣла ѣсѣ вѣрхъ монаѣшествѡущихъ, гражданѣхъ пѣстыѣи, бѣгопекѣщымъ оукрѣплѣнѣе, скѡрѣнымъ оутѣшѣнѣе, прѣбѣло добродѣтелей ѿзвѣстѣное вѣмъ бѣжѣимъ ѿ дѣльнимъ: нынѣ же на нѣсѣхъ, зерцѣломъ разрѣшѣшымъ, чѣстѣ*7 зрѣши стѣю трѣцѣ, юже молѣ ѡ ѿже вѣрою ѿ любѡвѣю чтѣщихъ тѣа.

ѿ нынѣ, бѣорѣченъ догмѣтѣкъ, глагола тоѣже:

Кто тебѣ не оубѣжѣтъ, прѣстѣа дѣо, кто ли не вопрѣетъ твоегѡ прѣчѣаго рѣтѣа; безлѣтноу во ѡ ѡцѣ возсѣавѣи ѣнъ ѣдѣнорѡдѣи: тоѣже ѡ тебѣ чѣа прѡѣде, неозрѣченноу воплѡщѣа: ѣстествомъ бѣа ѣи, ѿ ѣстествомъ бѣвѣ члѣвѣкъ наѣа рѣдѣ, не во двѡу лицѣ раздѣлаѣемъ, но во двѡу ѣстествоу неслѣтноу познаѣаемъ. того молѣ, чѣаа, всебѣжѣннаа, помѣлобѣтѣа дѡшаѣмъ наѣшымъ.

Вхѡдъ. Прокѣменъ дѣе. Чтѣнѣа трѣ [прѣбѣническаа].

Прѣмѣрѣсти соломѡновы чтѣнѣе [главы ѣ ѿ 5].

ѿрѣнѣицы во вѣки живѣтъ, ѿ вѣ гдѣ мѣда ѿхъ: ѿ попечѣнѣе ѿхъ оубѣшѣаго. Гегѡ рѣдѣ прѣѣмѣтъ цѣтѣе бѣголѣпѣа, ѿ вѣнѣцъ добрѡты ѡ рѣки гдѣи: занѣ десѣицею покрѣетъ ѣа, ѿ мышцею заѣнтѣтъ ѿхъ. Прѣѣметъ всеорѣжѣе рѣнѣе своѣ, ѿ воорѣжѣтъ тѣарѣ вѣ мѣстѣ врагѡмъ. ѡблѣчѣа вѣ бронѣ прѣвѣды, ѿ возложѣтъ шлѣмъ, ѣдѣа нелицѣмѣренъ. Прѣѣметъ цѣтъ неовѣдѣиѣи прѣподѡбѣе. Поѡстрѣтъ же наѣрасѣи гѣвѣа во ѡрѣжѣе: спѡборѣтъ же ѣа ѿ нѣмъ мѣръ на безѣмныа. Поѣдѣтъ правѡлѣчныа стѣрѣлы мѡлѣиѣны, ѿ ѣако ѡ бѣгокрѣгла лѣка ѡблѡкѡвъ, на наѣрѣнѣе полѣтѣтъ. ѿ ѡ каменѡмѣтныа ѣрѡсти ѿпѡлѣа паѣдѣтъ гѣады. Вознегодѣетъ на ѿхъ водѣ морѣкаа, рѣки же потѡпѣтъ ѣа

7 измеѣено према сличѣимъ стихирама у сѡвременѣмъ русѣимъ издаѣиѣа, а у изѡворѣику: чѣстѣ.

притешњени теби вапијемо: Моли Христа Бога, да дарује душама нашим мир и велику милост. **Слава ... глас 6:**

Гачувавши ум по узору неповређен, испосничким подвизима поставио си га владаром над погубним страстима, оче наш Прохоре. И када си достигао телесну зрелост, одлучно си природу принудио да ватрено покори бољем – горе, и тело да потчини духу. Стога си се показао врхом монахујућих, житељ пустиње, ка добру хитајућим укрепење, ожалошћенима утешитељ, јасни образац врлина свима ближњим и даљним. Сада, пак, на небесима ослободивши се „огледала“, чистије гледаш Свету Тројицу, Коју моли за оне што те са вером и љубављу поштују.

И сада ... Богородичан, глас исти:

Ко да те не узвелича, Пресвета Дјево? Ко да не (о)пева Твоје пречисто рођење? Пре свих векова, од Оца просијавши Син јединородни, из Тебе се, Чиста, роди, неисказано оваплотивши се. По природи (Он који) је Бог, и по природи постаде човек нас ради, нераздељен у два лица, но у две природе, несливене, јављен. Њега моли, Чиста, Свеблажена, да се смиљује душама нашим.

Вход. Прокимен дана. Читања три [преподобнима].

Читање из Премудрости Соломонових (5,15-24; 6,1-3).

Праведници ће вавек живети и у Господу је награда њихова, и старање о њима код Вишњегга. Зато ће примити Царство лепоте и венац красоте из руке Господње, јер ће их Он десницом закрилити и мишицом ће их заштитити. Узеће за свеоружје ревност Своју и наоружаће створење за одбрану од непријатеља. Обућиће се у оклоп праведности и навући ће на себе шлем – суд нелицемеран; узеће штит непобедиви – светлост, а изоштриће жестоки гнев као мач, док ће заједно са Њим заратити на безумнике цели свемир. Покренуће се добро усмерене стреле муњоносне и из облака, као добро натегнутог лука, пролетеће циљу, и каменуубојитог гнева препун излиће се град; узнегодоваће против њих вода морска, а реке их изненада опколити; супротставиће им се Дух силни и као вихор ће их развејати; и безакоње ће опустошити

наглов. Сопротивъ стѣнетъ ѿмъ дѡхъ силы, и ѣкѡ вѣхоръ развѣетъ ѿхъ, и ѡпѡстошѣтъ всю зѣмлю беззаконїе, и злодѣйство превратѣтъ прѣтолы сильныхъ. Слышите оубо црїе, и разсѣйте, навѣкните сѡдѣи концѣвъ земли. Вѣдѣйте державѣи мнозѣства, и гордѣнїе ѡ народѣхъ ѣзыковъ, ѣкѡ дана єсть ѡ гдѣ держава вамъ, и сила ѡ вышнѣмъ.

Прѣмрости солѡмѡновы чтѣнїе [глава г].

Прѣвнѣхъ дѡшы въ рѡцѣ вѣїей, и не прикоснетѣ ѿхъ мѡка. Непрѣвѣни бѣша въ ѡчѣсѣхъ безсѣмныхъ оумрѣти, и вѣнѣнїе ѡсловленїе ѿсѡдѣ ѿхъ. И єже ѡ насъ шѣствїе скорѣшенїе, ѡнѣ же сѣтъ въ мѣрѣ. Ибо прѣдъ лицѣмъ члѣвѣческимъ ѡце и мѡкѡ прїимѡтъ, оуповѣнїе ѿхъ безсѣртїа ѿполнено. И вѣмѣлѣ наказани бѣвше, великими бѣгодѣтельствовани бѣдѡтъ, ѣкѡ вѣхъ ѿсѣи ѡ, и ѡбрѣте ѿхъ достѡйны себѣ. Ёкѡ златѡ въ горнѣхъ ѿсѣи ѿхъ, и ѣкѡ всеплѡдїе жѣртвенное прїаѣтъ ѡ. И во вѣмѣ посѣщенїа ѿхъ возсѣаѡтъ, и ѣкѡ ѿкры по стѣблїю потекѡтъ. Сѡдѡтъ ѣзыковъ, и ѡбладаѡтъ людѣмъ, и воцрѣнѣа гдѣ въ нѣхъ во вѣкѣ. Надѣющѣнїеа нѣнѣ, разсѣмѣѡтъ ѿстинѡ, и вѣрнѣи въ любѣи прѣвѣдѡтъ ємѡ: ѣкѡ бѣгѣтъ и мѣтъ въ прѣвнѣхъ єгѡ, и посѣщенїе во ѿзѣрѣннѣхъ єгѡ.

Прѣмрости солѡмѡновы чтѣнїе [главы д и є].

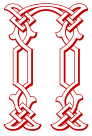
Прѣвнѣхъ ѡце постигнетѣ скончѣнїеа, въ покѡнъ вѣдетѣ. ѡсѣдѣтъ же прѣвнѣхъ, оумнѣаѣ, жнѣщѣмъ нечѣстѣбѣмъ: оубрѣтъ бо кончѣнѡ прѣвнѣа, и не разсѣмѣѡтъ, что совѣщаѣа ѡ нѣмъ. Ёкѡ повѣрѣтъ гдѣ нечѣстѣбѣмъ безгѣсны нѣцѣ, и поколѣблетѣ ѿхъ ѡ ѡсновѣнїи, и до послѣднѣа ѿсѣзнѡтъ въ болѣзни и пѣмѣтъ ѿхъ погѣбнетѣ. Прїидѡтъ бо въ помышленїе согрѣшенїи своѣхъ оубѣнїи: и ѡблѣнѣтъ ѿхъ сопротивъ беззаконїа ѿхъ. Тогда стѣнетѣ въ дерзѡвѣнїи мнозѣ прѣвнѣхъ прѣдъ лицѣмъ ѡскѡрѣвѣннѣхъ єгѡ, и ѡметѣющѣхъ тѣдѣ єгѡ. Вѣдѣвше же єгѡ смѣтѣа стѣхѡмъ многимъ, и оубѣнѣа ѡ прѣлѣбѡмъ єпѣнїи єгѡ. Рекѡтъ бо въ себѣ кѣющѣа, и въ тѣнѡтѣ дѡха воздохнѡтъ, и рекѡтъ: сѣи вѣ, єгѡже ѿмѣхѡмъ нѣкогда въ посѣхъ, и

сву земљу а злочинство оборити престоле моћника. Послушајте зато цареви и разумите; научите се судије крајева земаљских; упамтите ви који владате мноштвом и који се гордите многим народима; од Господа Вам је дата власт ваша и владавина од Вишњега! [Он ће испитати дела ваша и помисли ваше истражити.]

Читање из Премудрости Соломонових (3,1-9).

 уше праведникā су у руци Божјој и неће их се дотаћи невоља. Изгледало је у очима неразумних да су умрли и сматран је за погибао исход њихов, а одлазак од нас уништење; они, међутим, пребивају у миру јер ако су у очима људи кажњени, нада им је пуна бесмртности, и мало намучени, велико ће добро задобити, пошто их Бог испроба и нађе их достојне себе самога. Као злато у огњеној пећи испроба их, и као свеплодну жртву прими их. И у време кад их посети засијаће, и као искра у стрњици плануће. Судиће племенима и загосподариће народима, и зацариће се над њима Господ вавек. Који се у Њега поуздају познаће истину, и верни ће у љубави пребивати у Њему, јер благодат и милост је са светима Његовим, [и похођење међу изабранима Његовим.]

Читање из Премудрости Соломонових (4,7; 4,16-20; 5,1-7).

 праведник, доспе ли да оконча, у покоју ће бити; Осудиће праведник на умору живе безбожнике, брзо преминула младост многогодишњу старост неправедника; Јер ови ће видети свршетак мудрога и неће разумети шта је Господ наумио са њим и ради чега га је Господ учинио безбедним. Видеће и презреће но Господ ће их исмејати, и биће после тога лешине бедне и на поругу међу мртвима вавек, јер ће их бацити безгласне ницице и потрешће их из темеља и до последњег запустеће и бити у јадy, и спомен њихов ће нестати. Почеће да размишљају кукавци о гресима својим и као осуда ће изаћи пред њих безакоња њихова. Тада ће праведник стати са великом смелошћу пред лице оних који су га мучили и презирали патње његове. Кад га угледају задрхтаће од силна страха, и биће ван себе због чудесности спасења; говориће међу собом покајнички и у тескоби духа уздахнуће и рећи: зар је ово онај кога смо некад исмевали и имали за предмет поруге, безумници!

вѣ прѣтчѣ поношенїа беззѣмнїи, житїе ѣгѡ вѣнїхѡмѣ неїстовѡ, и кончинѣ ѣгѡ безчестнѣ. Кѣкѡ вѣнїиѣ вѣ сынѣхѣ вѣїихѣ, и во стѣихѣ жребїи ѣгѡ ѣсть; Оубѡ заблѣдїхѡмѣ ѡ пѣтїи истиннагѡ, и правды свѣтѣ не ѡблїстѣ намѣ, и слнцѣ не возсѣлѣ намѣ. Беззакѡннѣхѣ испѡлнїхѡмѣ стѣзѣ и погнѣблїи, и ходїхѡмѣ стѣзѣи непрохѡднѣи, пѣтїи же гдѣи не раззѣмѣхѡмѣ.

На лїтїи: стїхїры, гласѣ ѱ. Самогласны:*

Прїидїте празднолюбцы всїи днѣсѣ, соборѣнїиѣ лики, бл҃гоѣтнѡ торжествѣмѣ, славаще прѣбнаго ѡца нашего прохѡра, вѣ козѡцѣ возсѣлаѣшаго свѣтїильника, преслабнѣю и ѣтнѣю пѣмѣть ѣгѡ слабнѡ почтїмѣ гл҃гѡлюще: радѣиѣ, ѡче, прѣбнѣхѣ и прѣнѣхѣ ѣдинокрѡвннѣ: радѣиѣ, ѣтнѣи ѡче, пресвѣтлыи полкѣ соборѣнїиѣи, ѣкѡ ѣтнѣиѣ твоѡ мѡцїи ѡбрѣтшїи царѣ, вѣїей мѣри и зраднѣи храмѣ воздѣиже и вѣ нѣмѣ рѣкѣ твоѡ положїи, ѡ неѣже бл҃говѣннаѣ мѣра вѣрнѣмѣ источїиѣ, разлїчнаѣ ищѣлѣнїѣ непрестѣннѡ подаѣиши: тѣмѣже тѣ, ѡче, молимѣ, не престѣи подаѣити намѣ дѣшевноѣ вѣдѣи и тѣлѣсноѣ ищѣлѣнїе, молаѣи и збѣвїтїиѣ намѣ ѡ всѣхѣхѣ и скѣшенїи и бѣдѣи и вѣрварїкагѡ нашенствїѣи и спїсїиѣ дѣшѣмѣи нашѣмѣи.

Побѣлаѣи во днїи и нѡцїи вѣ заповѣдѣхѣ гдѣннѣхѣ, спѡдоблїиѣ ѣсїи, бл҃женнѣи ѡче прохѡре, ѡбрѣстїи лѣстѣицѣи нѣнѣю, по нѣиѣже возсѣдѣи, достїгѣи ѣсїи гѡрнагѡ иерлїма, и ѡ болѣзней и трѣдѡвѣи почїиѣ, достѡйнѣю пѡчестѣ прїемлѣи, со ѣгїльскїи лики нѣнѣ радѣишиѣи, и вѣїтѣннагѡ зрѣнїѣи наслаждаѣишиѣи ѣдиноѣцїиѣи трїци. тѣмѣже и насѣ поминѣи, предстоѣи прѣтолѣи всѣхѣхѣ црїѣ: ѣцѣ бо и тѣлѣснѣи твоѡи ѣзыкѣи оумолчѣи, но чѣдѣи свѣдѣтѣлѣствѣютѣи: ерѣскаѣи землѣи вѣлїиѣи твоѡю хѣлїиѣи, и мѣюцїи вѣ себѣи сокрѡвїицѣи неїстоѣѣѣмоѣи. мы же, зрѣиѣи ѣтнѣю рѣкѣи мѡцїей твоѡиѣхѣи и чѣдѣи бѣвѣиѣи, прославлѣмѣи прославлѣшаго тѣи гдѣи. сѣгѡ рѣди и мѣи дерзновѣнїе кѣи нѣмѣи, испросїи намѣи ѡстѣвлѣнїеи грѣхѡвѣи и вѣлїю мѣтѣи.

* ове стихире изоставѣене у „Срѣлаку“.

Живот смо његов сматрали сулудим и кончину његову бедном. Како да буде убројан међу синове Божје и откуда међу светима удео његов? Заиста, залутасмо са пута истине, и светлост праведности није нас обасјала, и сунце нам се није родило; испунисмо се стазама безакоња и погибије и пролазисмо пустињама непроходним, а пута Господњег не познасмо.

На литији: стихире, глас 1. Самогласне:

Гтеците се данас сви празникољупци, да сачинивши збор благочестиво торжествујемо славећи преподобног оца нашег Прохора, у Козјаку засијавшег светилника. Преславни и часни спомен његов славно честујемо, говорећи: Радуј се, оче, преподобних и праведних сажитељу; радуј се, часни оче, јер пресветли пук сабравши, цар, што чесне мошти твоје пронађе, Мајци Божијој велелепни храм подиже, и у њему кивот твој положи, од којег миро благоухано верним точећи, непрестано подајеш различита исцељења. Стога те, оче, молимо, не престај да нам дајеш душевно и телесно исцељење, молећи се да се избавимо од сваког искушења, невоље и најезде непријатеља, и да се спасу душе наше.

Дању и ноћу поучавајући се у заповестима Господњим, удостојио си се, блажени оче Прохоре, да пронађеш небеску лествицу уз коју узишавши, стигао си до горњег Јерусалима. Починувши од својих болова и трудова, удостојио си се почаст, са анђелским зборовима сада радујући се, и божанственог гледања Једносуштне Тројице наслађујући се. Стога се и нас сећај стојећи пред престолом Цара свих. Иако твој телесни језик ћути, чудеса твоја сведоче, Српска земља тобом се веома хвали, имајући у себи ризницу непотрошиву. Ми, пак, гледајући чесни кивот моштију твојих и чудеса која су се десила, прослављамо Господа који те је прославио. Стога имајући смелост к Њему, испроси нам опроштај грехова и обилну милост.

Чистое срѣце твоѡе, вѣжїю дхѣ прїятелнцѣ гавнїа, бл҃женне: тѣмже, дары приходѡщымъ подаѣши исцѣленїа, и помазѡущымъ ѡ мѣра истекѡущагѡ ѡ твоегѡ грѡба, волѣзши и стрѣсти ихъ искорѣ исцѣлѣши. тѣмже тѣа изъ любѡвїю, вси срѡдннцы твоѡи, оусерднѡ мѡлнмъ, свѣтїльннчѣ пѣстыни козѡческїа, юже ѡсїаѣши и всѡдѣ въ ѡкрѣстныа страны и грады ѡблнстаѣши, дерзновѣннѡ ѡ ѡчествѣ и храмѣ твоѡмъ [нїи: ѡбнтели твоѡи] ко гдѣ молнїа, гакѡ да и намъ прнїснѡ нннѣ слѡжащымъ здѣ недѡстѡннѡ подѡстѣа вѣлїю твоѡ мѣтѣ.

Нны стїхїры, гл҃ааа н. Самогл҃ааа:

Собрѡвшеа гакѡ вѣрное хрїтѡво стѡдо кѡ ковчѣгѣ прѣбл҃женнагѡ ѡцѡа нашегѡ прѡхѡра: бл҃гоговѣннѡ поклоннмѡ, хвалѣ достѡннѡу въ пѣснѣхъ воздаѣ ѣмѣ и молѡаа оусерднѣ да подѡстѣа всѣмъ вѣрнымъ исцѣленїе бл҃гїтїю гдѡ, ѣмѣже бл҃гочїтнѡ покланѡемѡ.

Хрїтѡво нѡбрѡнное стѡдо, новѡсїѣннїи людїе, прїнднте да прослѡбнмъ хпѡамѣтѣ прѣбл҃женнагѡ ѡцѡа нашегѡ прѡхѡра, въ вертѣпѣ возсїавшагѡ и кѡ намъ прншѣдшагѡ, нже и по смѣртн дѣтѣа слѣпымъ зрѡкѣ, хромымъ хождѣнїе, глѡхнмъ слѡхъ, согбѣннмъ нсправленїе, вѣсы же нзгѡннтѣа, правѡвѣрныа црїи нашѡ оѡкрѣплѣтѣа на сопрѡтївныа, и дѡхѡмъ прѣдстѡѡа влѡцѣ, мѡлнтѡа ѡ спїсѣнїи дѡшъ нашнхъ.

Нхже ѡко не вндѣ, и оѡхо не слыша, ннже на срѣце члѣвѣка въздѡша, нгѡже оѡготѡба бгѣа возлюблѡшымъ ѣгѡ: снхъ тѡи възжелѣлѡа ѣсн, ѡче прѡхѡре бгѡдхнѡвѣнне, возненавндѣлѡа ѣсн мїрсѡе прнстрѣстїе, кѡ бгѣа ѣдннѡмѣ прнтѣклѡа ѣсн, и тогѡ бл҃гѡстн прнїснѡ насыцѡааа, молнѡа ѣмѣ прнлѣжнѡ, спїстнїа дѡшѡмъ нашымъ.

Сл҃ава, гл҃ааа ѣ:

Радѡнїа, прѣсвѣтлѡе свѣтїло, бгѡзрѡчное црѡкѡное оѡкрашенїе: процвѣлѡа ѣсн бл҃годхннїемъ гакѡ цвѣтѣа, влѡцѣ хрїтѣа подражаа, и бл҃гїтн ѣгѡ врѡчааа. тѣмже чнстѡе аггѡльскѡе жнтїе стѡжааа, гѡры, вертѣпы и грады свѣтлѡ оѡкрашн. сѣгѡ радн бгѡдгѡдннѡ вѣнѣцѣа воспрїѡлѡа ѣсн: рѣкн бгѡдхнѡвѣннагѡ оѡчѣнїа нстѡчѡлѡа ѣсн, прпѣне ѡче прѡхѡре, хрїтѣа же молнѡа ѡ насъ чѡдѣхъ твоїхъ, дарѡвѡтн дѡшѡмъ нашымъ мнрѣа и вѣлїю мѣтѣ.

И нннѣ, бгѡрѣченѣ, гл҃аааа тѡнже:

Твоје чисто срце, блажени, обиталиште Духа Божијег показало се. Стога дарове исцељења подајеш онима који долазе и помазују се миром точећим из твог гроба, болове и страсти њихове брзо исцељујући. Зато те с' љубављу ми, с[уна]родници твоји, усрдно молимо, светилниче козјачке пустиње коју озарујеш, и све околне земље и градове облиставаш, смело и непрестано моли Господа за отачаство и храм твој [или: обитељ твоју], тако да и нама, који овде недостојно служимо, увек дарива велику Своју милост.

Друге стихире, глас 8. Самогласне:

Габравши се као верно Христово стадо око кивота преблаженог оца нашег Прохора, побожно се поклонимо, достојну хвалу у песмама узносећи му и молећи се усрдно да подари свима верним исцељење благодаћу Господа, Кому се побожно поклањамо.

Христово изабрано стадо, новоосвећени народе, ходите да прославимо успомену преблаженог оца нашег Прохора, у пећини засијавшег и нама дошавшег, који по смрти даје слепима вид, хромима ход, глувима слух, згрченим исправљење, бесове, пак, изгони, правоверне цареve наше крепи на противнике и духом стојећи пред Владиком, моли се за спасење душа наших.

Што око не виде и ухо не чу, нити на срце човеково дође, што припреми Бог онима који Га љубе, све ово узажелео си, оче Прохоре, богонадахнути. Пристрашће према светском презревши, к јед(и)ном Богу притекао си. Његовом добротоm увек ситећи се, моли се прилежно да се спасу душе наше. **Слава ... глас 5:**

Радуј се, блистајући светилниче, богозрачни украсе цркве! процв(ет)ао си благоухањем као цвет, Владики Христу подражавајући и предајући се Његовој благодати. Стога чисти анђелски живот стекавши – горе, планине, пећине и градове светло си украсио. Зато си богоугодни венац примио и реке богонадахнутог учења источио; преподобни оче Прохоре, Христу се моли за нас, чада твоја, да дарује душама нашим мир и велику милост.

И сада ... Богородичан, глас исти:

Рострѣбимъ трѣбою пѣсней, прїиикши во свѣшє всецѣрїца мѣи дѣа, бл҃гѣньми вѣнчеваетъ воспѣвающыа ю: цѣе и кнѣзи да стекѣтсѣ, и цѣрїцѣ да восплѣцѣтъ въ пѣснѣхъ цѣла рѣждашей, иже смѣртїю держимыа пѣрвѣе, разрѣшїти члѣвѣколюбнѣв бл҃говолившаго, пѣстырїе и оѣчїтелїе, дѣбрагѣ пѣстырѣа прѣчїтѣлю мѣрь сошѣдшесѣа восхвалїмъ: свѣцїникъ златозѣрный, свѣтоносіный ѿблѣкъ, нѣсѣ прѣстрѣннѣйшѣю, ѡдѣшевлѣнный кїѣѣтѣ, ѿгнезрѣчный влѣчєнъ прѣтѣла, маннопрїемнѣю златѣю стѣамнѣ, затворѣннѣю слѣва дѣерѣ, всѣхъ хрїтїанъ прїеѣжїце, пѣсньми бѣоглѣсными похвалѣюще сїце рѣемъ: пѣлѣто слѣва, спѣдѣбн смїрѣнныхъ нѣсѣ нѣнагѣ цѣрѣвїа, нїчтѣѣе во невозмѣжно ходѣтѣнїе тѣвоемѣ.

На стїхѣвнѣ: стїхїры, глѣсѣ ѿ. Самоглѣсны:

Зрїтелѣ бѣсѣть оѣмѣмъ мѣслєнныхъ сїлѣ, їакѣ дѣлателѣ бж҃тєвннѣхъ слѣвѣсѣ, полагѣа*⁹ иѣхъ во своѣмъ сѣцѣ: въ нѣмѣе восхождѣнїа їакѣ лѣствїцѣ оѣтѣврдїлѣ сїи, прѣбєє ѿѣе нѣшѣа прѣхѣре, молїсѣа дарѣвѣтїи нѣмъ мїрѣа и вѣлїю млѣтѣ.

Стїхѣ: Чїтнѣа прѣдѣа гдѣмъ * смѣртѣ прѣбєннѣхъ сїѣѣ.

Ѧдѣтсѣа посѣнѣлѣ сїи жїзнѣ своѣю хрїтѣ бѣѣ нѣшемѣ, ѿѣе прѣхѣре, иѣмѣе оѣкрѣплѣемѣ, плѣтєкїа стѣлѣтїи рѣзѣмнѣа покорївѣ, хѣждашѣе повїнѣвѣа лѣчїшемѣ: тѣмѣе молї сїѣстїсѣа дѣшѣамъ нѣшымъ.

Стїхѣ: Бл҃жѣнѣа мѣжѣа бѣлїсѣа гдѣа, * въ заповѣдѣхъ сїѣѣа восхѣцѣтѣа сѣлѣѣ.

Свѣтїльнїкѣа їавнїсѣа сїи велїкїѣ, бѣомѣдрѣ ѿѣе нѣшѣа прѣхѣре, прѣсѣвѣцїаа подѣлнѣчнѣю, чѣдѣсѣа сїѣнѣми и бж҃тєвннѣми дѣѣнѣми: тѣмѣе по оѣспѣнїи, незахѣдїмѣй свѣтѣа прїѣлѣа сїи: сїѣѣа рѣдн молїсѣа сїѣстїсѣа дѣшѣамъ нѣшымъ.

Глѣва, глѣсѣ иї:

* изменѣно прѣма слїчнїм стїхїрамѣа у сѣврѣмнїм рускїм їздѣнїамѣа, а у їзѣвнїкѣу: **слагѣа**.

Затрубимо трубом песме, јер приклонивши се свише Свещарица Мати Дјева, благословима увенчава оне који јој певају. Нека се саберу цареви и владари и нека запљескају у песмама Царици што роди Цара, који је благоизволео да нас, у почетку везане смрћу, човекољубиво разреши. Пастири и учитељи, саберите се да прославимо Пречисту Мајку доброг Пастира; златосијајући свећњак, светлоносни облак, пространију од небеса, одушевљени кивот, огњесветли Владичњи престо, златни сасуд у коме стајаше мана, затворену двер Слова, свих хришћана прибежиште. Богогласним песмама хвалећи је рецимо ово: палато Слова, достој нас смирене Небеског Царства, јер ништа није немогуће заступништву твоме.

На стиховње: стихире, глас 2. Самогласне:

Умом беше зритељ небеских сила, као делатељ божанствених речи, слажући их у своме срцу; у њему узлажење као по лествици утврдио си, преподобни оче наш Прохоре. Моли да нам се дарује мир и велика милост.

Стих: Часна је пред Господом, * смрт преподобних Његових.*¹⁰

Оче Прохоре, од детињства посветио си живот свој Христу Богу нашем, којим укрепљаван, телесне страсти разумно покоривши, и лошије потчинио си бољем. Зато моли да се спасу душе наше.

Стих: Блажен је човек који се боји Господа, * за заповестима Његовим он жуди веома.*¹¹

Реликим светилником показао си се, богомудри оче наш Прохоре, просвећујући све што је обасјано сунцем, сијањем чудеса и божаственим делима. Стога си по уснућу незалазну светлост примио. Моли да се спасу душе наше.

Слава ... глас 8:

^{10*} Пс. 115,6.

^{11*} Пс. 111,1.

Гозерцаа оубо бжѣтвеннѣйшаа твоа дѡша ѡ непорочнаа, пригнопамѣтне прохворе, возлетѣвъ горѣ, нѣный іерлѡмъ тѣхое жилище, ѣгѡже стѣны пречѣтymi рѣками невидимагѡ бѣа живописашасѡ: чѣтноѡ же тѣло твоѡ имѣетѡ прензрѣднѡй храмъ на земли, сокровище некрадомое чѡдѣсѡ, ѡ недѡгѡвъ врачевствѡ, ѡдѣже притекающе цѣльбы почерпаѣмѡ. тѣмже соблюди, всехвѣльне, ѡ протѣвнѡхъ прираженїи пѣсньми величающихъ тѡ, ѣкѡ имѣа дерзновѣнїе ко хрѣтѡ, тѡ прославльшемѡ.

И нынѣ, бѡрѣченѡ, гласѡ тѡйже:

Безневѣстнаа дѡ, ѣже бѣа неизреченнѡ зачѣнши плѡтїю, мѣти бѣа вышнагѡ, твоихъ рабѡвъ мольбы прїимѡ, всенепорочнаа, всѣмъ подающе ѡчищенїе прегрѣшенїи: нынѣ наша молѣнїа прїемлющѡ, моли спсѣнїа всѣмъ намъ.

На блѣвенїи хлѣбѡвъ: тропарь, гласѡ ѡ:

Пустынный житель, ѡ въ тѣлесѡ ѡггѡ, ѡ чѡдотѡрѣцѡ показѡсѡ ѣсѡ, бѡносе ѡче нашѡ прохворе: постѡмъ, бдѣнїемъ, млтѡвою, нѣнаа даровѡнїа прїимъ, ѡцѣлѡвши недѡжныа ѡ дѡшы вѣрою притекающихъ къ тебѣ. слава давшемѡ тѡ крѣпость, слава вѣнчавшемѡ тѡ, слава дѣйствующемѡ тобою всѣмъ ѡцѣлѣсѡ. [Дѡжды.] **И:**

Бѣе дѡ радѡсѡ, блѣтнаа мїре, гдѣ сѡ тобою: блѣвена ты въ женѡхъ, ѡ блѣвенѡ плѡдѡ чрѣва твоегѡ, ѣкѡ спсѡ родилѡ ѣсѡ дѡшѡ нашихъ. [Ѣдиножды.]

НА ѤТРѢНН.

По шестоѡлмѡи ѣктенїа, ѡ посѣмъ: Бгѡ, гдѣ:

Тропарь прѣбнагѡ, гласѡ ѡ:

Пустынный житель, ѡ въ тѣлесѡ ѡггѡ: [Дѡжды.]

Слава, ѡ нынѣ, бѡрѣченѡ, гласѡ тѡйже:

Гавріѡлѡ вѣщавшѡ тебѣ, дѡ, радѡсѡ:

Гозерцаваше, дакле, божанствена и непорочна твоја душа, незаборавни Прохоре, и узлете горе, у небески Јерусалим, тихо боравиште, чији су зидови живописани пречистим рукама невидљивог Бога. Часно, пак, твоје тело има велелепан храм на земљи, неодузимљиво скровиште чудеса и недуга исцељење, где притичући целбе црпимо. Зато сачувај, свеопевани, од противничког утицаја оне који те песмама величају, јер имаш слободу ка Христу, који те је прославио.

И сада ... **Богородичан, глас исти:**

Безневестна Дјево, Која си Бога неизрециво зачала телом, Мајко Бога Вишњега, Твојих слугу молбе прими, Свебеспрекорна, свима дарујући очишћење прегрешења. Сада наше молбе примивши, моли за све нас да се спасемо.

На благосиљању хлебова: тропар, глас 1:

Пустиње житељ и у телу анђео и чудотворац показао си се, богоносни оче наш Прохоре. Постом, бдењем, молитвом, небесне дарове примивши, исцељујеш болесне и душе које ти са вером притичу. Слава Укрепитељу твоме, слава Увенчатељу твоме, слава Ономе који тобом свима дарује исцељења. **[Два пута.] И:**

Богородице Дјево, радуј се благодатна Маријо, Господ је с Тобом. Благословена си Ти међу женама, и благословен је Плод утробе Твоје, јер си родила Спас(итељ)а душа наших. **[Једанпут.]**

НА ЈУТРЕЊУ.

По шестопсалмију: јектенија, и потом: „Бог (је) Господ ...“

Тропар преподобног, глас 1:

Пустиње житељ и у телу анђео ... **[Два пута.]**

Слава ... и сада ... Богородичан, глас исти:

Гавриловим гласом који говораше Теби, Дјево ...

По а-мъ стїхословїи: сѣдѣленъ, гласъ а.

Пѡ: Грѣхъ твоѣ, сїе:

Грѣхъ твоѣ, прѣбне ѿче прѡхворе, истѡчникъ ѡбнѣа воистиннѣ, истѡчѣа бл҃гѣи ѡсѣленїѣ всѣмъ съ вѣрою приходѣщымъ къ рѣцѣи моцѣи твоѣмъ. тѣмже вопїемъ ти: мѣтвами твоими подѣждь намъ тѣлесное вѣдѣнїе и дѡшѣвное ѡсѣленїе. [Дважды.]

Гласъ, и нынѣ, бѣорѣченъ, гласъ тѡйже:

Бсѣхъ творца, гдѣ и зиждѣтеля, всенепорѡчнаѣ чїтаѣа, дѣломъ бж҃твеннымъ въ ложеснахъ зачѣнши, безъ ѡсѣленїѣа родилѣ ѣси, ѣгоже славаще, воспѣваемъ тѣ дѣо, ѣкѡ палаѣтъ всѣхъ цр҃ѣа, и мїрови сїсѣнїе.

По б-мъ стїхословїи: сѣдѣленъ, гласъ б.

Пѡ: Говезначѣльное слово:

Пѡстника велика пѣсньми почтѣмъ, ѣкѡ оумертвѣи прилоги страстѣи, воздержанїемъ твѣрымъ, и терпѣнїемъ воистиннѣ, пограми сопротївнаго врага, и всю ѣгѡ гордыню низложи, нынѣ молѣѣа ѡ сїсѣнїи дѡшъ нашихъ. [Дважды.] Гласъ, и нынѣ, бѣорѣченъ, гласъ тѡйже:

Пресѣѣа дѣо, помѣлѣи насъ вѣрою притекающихъ къ тебѣ, мѣрдѣи ѡ просѣщихъ моцнагѡ твоегѡ застѣплѣнїѣа: можеши бо ѣкѡ бл҃га всѣа сїсѣти, занѣ ѣси мѣти бѣа вѣшнагѡ: мѣрными твоими мѣтвами прїснѡ покрывѣющѣи всѣа вѣрныѣ люди, бѣоубрѣдованнаѣ.

Полѣелѣи. Величїе:

Оубл҃жаемъ тѣа, прѣбне ѿче прѡхворе, и чтѣмъ сѣѡю пѣмѣть твою: наставниче монаховъ и советѣдниче ѡг҃ловъ. **Псаломъ ѡзбѣранный:**

[Дѣиъ а-и:] Терпѣа потерпѣхъ гдѣа, и вѣнѣтъ мѣи, и оумѣлѣша мѣтвамъ моѣмъ: [Дѣиъ б-и:] **П**остѣви на каменѣи нѡзѣи моѣи, и ѡсправѣи стѡпы моѣа: [а] **Г**ѣ оудалѣхѣа вѣгѣа, и водворѣхѣа въ пѣстыни. [б] **О**уподобѣхѣа неѣсыти пѣстыннѣи. [а] **Б**дѣхъ и вѣхъ ѣкѡ птїца, ѡбѡщаѣѣа на зѣѣ. [б] **В**олѣна моѣа ѡзнемѡгѡста ѡ постѣа: [а] **И** плѡть моѣа ѡзмѣнѣѣа ѣлѣа радѣи. [б] **Г**лезами моими постѣлю мою ѡмочѣ. [а] **И**ѣкѡ ѡбѣдѡша мѣа пѣи мнози, сѡнмъ лѣкавыхъ ѡдержѣѣша мѣа. [б]

По 1. стихословљу: сједален, глас 1.

Подобан: Гроб Твој, Спасе ...

Гроб твој, преподобни оче Прохоре, показа се заиста извором, точећи благодат исцељења свима који са вером прилазе кивоту моштију твојих. Стога ти кличемо: Молитвама твојим подај нам телесно и душевно исцељење. [Два пута.]

Слава ... **и** сада ... Богородичан, глас исти:

Духом божанственим у утроби зачевши Творца, Господа и Саздатеља свега, Свебеспрекорна, Чиста, натприродно си родила Онога Кога славећи, Тебе певамо Дјево, као палату Цара свих и спасење света.

По 2. стихословљу: сједален, глас 5.

Подобан: Сабеспочетно Слово ...

Песмама честујемо великог испосника, јер умртви нападе мрског врага, и сву његову гордост сатре, а сада се моли за спасење душа наших. [Два пута.] Слава ... **и** сада ... Богородичан, глас исти:

Пресвета Дјево, помилуј нас који ти са вером прилазимо, сажали се на оне који ишту моћно заступништво Твоје. Као блага, све можеш да спасеш, јер си Мати Бога, Сина Вишњег, и Својим материнским молитвама непрестано покриваш сав верни народ, Богообрадована. Полијелеј. Величање:

Блаженим те зовемо, преподобни оче Прохоре, и поштујемо свети спомен твој; наставниче монаха и сабеседниче анђела.

Псалам избрани: [36р 1.] Стрпљиво очекивах Господа, и запази ме, и услиши молитву моју.^{*12} [36р 2.] Постави на камен ноге моје, и управи стопе моје.^{*13} [1.] Гле, удаљих се бежећи, и настаних се у пустињи.^{*14} [2.] Постадох сличан пеликану пустињском.^{*15} [1.] Бдех и постах као птица осамљенана зиду.^{*16} [2.] Колена моја изнемогоше од поста.^{*17} [1.] И тело се моје измени у [недостатку] уља.^{*18} [2.] Сузама мојим постељу моју

^{12*} Пс. 39,2.

^{13*} Пс. 39,36.

^{14*} Пс. 54,8.

^{15*} Пс. 101,7а.

^{16*} Пс. 101,8.

^{17*} Пс. 108,24а.

^{18*} Пс.108,24б.

Напрагоша лѹкѣ своѣ, вѣщь горькѹ: [а] **Г**острѣлѣти въ тайныхъ непорочно[го]. [б] **П**редзрѣхъ гдѣа предѡ мною бынѹ, ѣкѡ ѡдеснѹ менѣ ѣсть, да не подвижѹсѣ. [а] **В**сѣ ѣзыцы ѡбыдоша мѣ, и ѣменемъ гдѣнимъ противлѣхѣ ѣмъ. [б] **Б**лѣвенъ гдѣ, ѣже не даде насъ въ ловѣтѣ зѣбѡмъ ѣхъ. [а] **Д**а исповѣдаѣсѣ тебѣ гдѣ, всѣ дѣла твоѣ: [б] **И** прѣвенѣи твоѣ да блѣвѣтъ тѣ. [а] **И** ѡѣвѣдите, ѣкѡ ѡднѣи гдѣ прѣвнаго своего. [б] **И** ѡѣтрѣдѣсѣ въ вѣкѣ, и живѣ вѣдетъ до концѣ. [а] **Х**ранитъ гдѣ дѣшы прѣвнѣхъ своихъ. [б] **В**осхвалѣсѣ прѣвенѣи во славѣ, и возрѣдѣхѣ на лѡжахъ своихъ. [а] **Ч**тѣна предъ гдѣемъ смѣртъ прѣвнѣхъ ѣгѡ. [б] **П**ѡйте гдѣви прѣвенѣи ѣгѡ, и исповѣдайте пѣмѣтъ сѣѣни ѣгѡ, во всѣхъ лѡдѣхъ чѣдѣсѣ ѣгѡ.

Слава, и нынѣ:

Аллилѣѣа, аллилѣѣа, аллилѣѣа: слава тебѣ, вѣже. [Трѣжды.]

По полѣелѣн: сѣдѣленъ, гласъ ѣ.

Пѡ: Прѣмѣрѣти слова:

Пѣстырѣкѹ мѣдрѣсть воспрѣимъ, монашесѣвѣщихъ стѡлпѣ и ѡсновѣнѣе бывѣ, достославнѣе прѡхѡре, хрѣтѡва возжелѣвѣ вѣжѣтѣснѣа ѡѣчѣнѣа, въ нѣхѣже просѣтѣнѣсѣ ѣсѣ: тѣмѣже ревновѣвѣи ѣгѣльскомѹ житѣю, ѡѣсѣрднѡ тѣкѣ непрѣстѣннѡ, деннонѡщнѡ бѣа прославлѣлѣ ѣсѣ: ѡ негѡже прѣѣмъ даровѣнѣе, молѣсѣ ѡ насъ грѣхѡвѣ ѡстѣвлѣнѣе подѣти чѣтѣцѣымъ лѡбѡвѣю сѣѣю пѣмѣтъ твоѣ. **[Дѣжды.]**

Слава, и нынѣ, вѣѡрѣенъ, гласъ тѡѣже:

квасим.*¹⁹ [1.] **Ј**ер ме опколише пси многи, збор злих окружи ме.*²⁰ [2.] **Н**атегнуше лук свој, ствар опасну,*²¹ [1.] **Д**а устреле тајно непорочног.*²² [2.] **Г**ледах Господа једнако преда мном, јер ми је с десна, да се не бих поколебао.*²³ [1.] **С**ви незнабошци ме опколише, али сам им се супротстављао у име Господње.*²⁴ [2.] **Б**лагословен је Господ, који нас не даде за лов зубима њиховим.*²⁵ [1.] **Д**а те исповедају, Господе, сва дела Твоја.*²⁶ [2.] **И** преподобни Твоји да Те благосиљају.*²⁷ [1.] **И** разумите да дивним учини Господ преподобног Свога.*²⁸ [2.] **И** трудиће се до века, и жив ће бити до краја.*²⁹ [1.] **Ч**уваће Господ душе преподобних Својих.*³⁰ [2.] **Х**валиће се преподобни у слави, и радоваће се на постељама својим.*³¹ [1.] **Ч**асна је пред Господом смрт преподобних Његових.*³² [2.] **П**ојте Господу преподобни Његови, и исповедајте спомен Светиње Његове,*³³ међу свим народима чуд(ес)а Његова.*³⁴ **Слава ... и сада ...**

Алилуја, алилуја, алилуја; слава Т(еб)и, Боже. [Три пута.]

По полијелеју: сједален, глас 8.

Подобан: Премудрости Слова ...

Мудрост пастира стекавши, монахујућих стуб и темељ постао си, достославни Прохоре, зажелевши Христова божанска учења, њима си се просветио; стога ревнујући у анђелском животу непрестано и усрдно хитајући, даноноћно си Бога прослављао. Од Њега примивши дарове, моли се за нас, да подари опроштај грехова онима који с' љубављу честују свети спомен твој. [Два пута.]

Слава ... и сада ... Богородичаң, глас исти:

¹⁹* Пс. 6,7б.

²⁰* Пс. 21,17а.

²¹* Пс. 63,4б.

²²* Пс. 63,5а.

²³* Пс. 15,8.

²⁴* Пс. 117,10.

²⁵* Пс. 123,6.

²⁶* Пс. 144,10а.

²⁷* Пс. 144,10б.

²⁸* Пс. 4,4а.

²⁹* Пс. 48,9б-10а.

³⁰* Пс. 96,10б.

³¹* Пс. 149,5.

³²* Пс. 115,6.

³³* Пс.29,5

³⁴* Пс. 95,3.

Пресѣла дѣво, мѣти вѣѣла, дѣшнѣ моеѣ стрѣсти любтыѣ ищѣлнѣ, молюсѣ: и процѣнѣе дѣрѣи моиѣхъ прегрѣшѣнѣи, ѣже бездѣмнѣ содѣлахъ: дѣшѣ и тѣло ѡскверниѣхъ, ѡкаѣнный! оубѣи мнѣ! что сотворю въ чѣсѣ ѡнѣхъ, внегда ѡггѣи дѣшѣ мою разлѣчатъ ѡ стрѣстнаго моего тѣлесѣ; тогда помощница намѣхъ буди, и предстѣтельница теплѣйшаѣ: и мамы бо тебѣ надѣждѣ, ѣкѣ рабѣ твоѣ.

Отпѣнна, ѡ-и ѡнтѣфѣнѣхъ ѡ-го гласѣ.

Прокіменѣхъ, гласѣ ѡ:

Чтѣна предѣхъ гдѣмѣхъ * смѣрть прѣбныхъ ѣгѣ.

Отѣхъ: Что воздаѣмъ гдѣви ѡ всѣхъ, * ѣже воздаде ми;

Ѣѣѣ ѡ лѣкѣ, зачѣло ѣд.

О времѣ ѡно, [ѣ.ѣ] стѣ ииѣхъ на мѣстѣхъ рабѣхъ, и народѣхъ оучѣнѣхъ ѣгѣ, и множество много людѣи ѡ всѣхъ іудѣи, и іерѣлѣма, и помѣриѣхъ тѣрѣка и сѣдѣнека: [и] Иже прѣидѣша послѣшати ѣгѣ, и ищѣлѣнѣи ѡ недѣхъ своиѣхъ, и стрѣждѣщи ѡ дѣхъ нечѣстѣхъ, и ищѣлѣхъсѣ. [ѣ.ѣ] И всѣхъ народѣхъ иискаше прикасѣнѣи ѣмѣ: ѣкѣ сѣла ѡ негѣ исхождаше, и ищѣлѣше всѣ. [ѣ] И тѣи возведѣхъ ѡчи свои на оучѣнѣи своиѣ, глѣбѣше: бѣжѣни нищѣи дѣомѣхъ, ѣкѣ вѣше ѣсть црѣтѣе вѣѣе. [ѣа] Бѣжѣни ѡлѣдѣи нынѣ, ѣкѣ насытитѣсѣ. бѣжѣни плѣдѣи нынѣ, ѣкѣ воземѣтѣсѣ. [ѣб] Бѣжѣни будѣте, ѣгда возненавидѣтъ вѣсѣ члѣвѣцы, и ѣгда разлѣчатъ вѣи, и понѣсѣтъ, и пронеѣтъ иѣма вѣше ѣкѣ сѣло, сѣа члѣвѣческаго радѣи. [ѣг] Возрадѣнѣи въ тѣи дѣнь и взыграйте: сѣ бо мзда вѣша много на нѣи.

По и-мѣхъ псалмѣхъ: стѣхѣра, гласѣ ѣ:

Прѣбне ѡче прѣхѣре, во всѣхъ зѣмлю и зѣде вѣцѣнѣи исправлѣнѣи твоиѣхъ: тѣмѣхъ на небесѣхъ ѡбрѣлѣхъ ѣсѣ мзда трѣдѣхъ твоиѣхъ. дѣмѣнѣиѣхъ погѣбѣлѣхъ ѣсѣ полкѣи, и ѡггѣльскѣи достѣглѣхъ ѣсѣ чѣны, иѣже житѣиѣ безѣ порока поревновѣлѣхъ ѣсѣ. дерзновѣнѣи иѣмѣа ко хрѣтѣ бѣѣ, мѣрѣхъ испросѣ дѣшѣамѣхъ наѣшѣмѣхъ.

Пресвета Дјево, Мати Божија, молим Те исцели љуте страсти душе моје, и опроштај прегрешења која у безумљу учиних, душу и тело прљајући, даруј мени бедном. Тешко мени! шта да радим у онај час, када анђели буду душу моју одвајали од страсног тела? Тада нам буди помоћница и најтоплија заступница, јер се у Тебе, као слуге Твоје, уздамо.

Степена, глас 4, антифон 1.

Прокимен, глас 4:

Часна је пред Господом * смрт преподобних Његових.*³⁵

Стих: Шта ћу узвратити Господу * за све што ми је дао?*³⁶

Тада: Све што дише ...

Јеванђеље: од Луке, зачало 24.*³⁷

У време оно [6,17] стаде Исус на мјесту равном и много ученика његових; и мноштво народа из све Јудеје и Јерусалима, и из приморја тирског и сидонског. [18] Који дођоше да га слушају и да се исцјељују од својих болести, и које су мучили духови нечисти; и исцјељиваху се. [19] И сав народ тражаше да га се дотакне; јер из њега излажаше сила и исцјељиваше их све. [20] И он подигнувши очи своје на ученике своје говораше: Блажени сиромашни, јер је ваше Царство Божије. [21] Блажени који сте гладни сада, јер ћете се наситити. Блажени који плачете сада, јер ћете се насмијати. [22] Блажени сте кад вас људи омрзну и кад вас одбаце и осрамоте, и разгласе име ваше као зло због Сина Човјечијега. [23] Радујте се у онај дан и играјте, јер гле, велика је плата ваша на небу.

По 50-том псалму: стихира, глас 6:

Преподобни оче, по свој земљи пронесе се казивање о делима твојим, зато си на небесима обрео награду за трудове твоје. Демонске погубио си пукове и достигао анђелске чинове, чијим си животима непорочно подражавао. Имајући смелост ка Христу Богу, мир испроси душама нашим.

³⁵* Пс. 115,6.

³⁶* Пс. 115,3.

³⁷* Лк. 6,17-23 (зач. 24).

Канѡнъ вѣѡы, со ірмосѡмъ, на Ѥ: ѡ прѣбнагѡ двѡ, ѡба гласъ ѧ, на ѡ.

Первый канѡнъ прѣбнагѡ.

Пѣснь ѧ. Ірмосъ:

Горькіѡ рабѡты ѡзбавльсѡ ѡнъ, непроходимѡе прѡйде ѡкѡ сѡшѡ: врагѡ зрѡ потоплѡема, пѣснь ѡкѡ блѡгодѣтелю поѣтъ бѣѡ, чѡдоуѣющемѡ мышцею високою, ѡкѡ прославльсѡ.

Лютыми недѡги ѡдержимый, стрѡнными побѣждаемъ ѣсѡ ѡкаанный: сегѡ радѡ молю тѡ хрѣтѣ бѣе, ѡ сѡхъ ѡзбавь мѡ, ѡкѡ да по достоѡнїю возмогѡ воспѣти твоегѡ ѡгѡдника прѡхѡра прѣбнагѡ.

Лютихъ смѡщенїй свободѡ мѡ ѡче, да настаблѡемъ твоѡми млѡтвами, свѣтлѡ воспѡ твоеѡ торжествоѡ.

Хвалѡ достоѡнныѡ воспѡмъ бѣѡ, дающемѡ намъ ѡбѡльнѡ ѡнѡцѣленїе, прѣбнымъ своѡмъ прѡхѡромъ, ѡже прославльшѡ ѣгѡ просвѣтилъ ѣсть.

Бѣорѣенъ:

Лютихъ напѡстей ѡ многѡхъ прегрѣшенїй свободѡ мѡ, блѡце, ѡ прѡценїе подѡждь мѡ, ѡкѡ дерзнѡхъ написѡти моѡю скверною деснїцею сѣѡе твоеѡ ѡмѡ.

ѡнъ канѡнъ. Ірмосъ: тѡѡже.

Недомышлѡѡ кѡкѡ ѡполнѡти слѡво похвалѡ твоеѡ, прѣбне ѡче прѡхѡре: ѡбѡче велнчѡѡ чѣгѡѡ пѡмѡть твоѡ, молюсѡ тѡ: подѡждь мѡ помышленїе воспѣвѡти тѡ достоѡнѣ.

Ѣвѡлкагѡ гласѡ ѡуслѡшавъ, дѡвне ѡче, ѡусерднѡ потщѡлсѡ ѣсѡ ѡполнѡти словесѡ гѡнѡ: крѣтъ бо на рѡмо взѣмъ, въ непроходимѡю пѡстынїю вселѡлсѡ ѣсѡ.

Ѣѡности твоеѡ, ѡче, пѡстынножїтель бѡвъ, нѡктоѡже ѡбръѣте тѡ, ловѣцъ бѣѡмъ настаблѡемъ, [за] сѣрною же въ пѡцѣрѡ вшѣдъ, нѡйде на тѡ: ѡ ѡузрѣвѡши тѡ, прѡстрѡшенъ, вѡнъ бѣжѡти хотѡше: тѡѡ же, ѡче, словесѡ твоѡми познѡнъ ѡбѡлсѡ ѣмѡ.

Бѣорѣенъ:

Канон Богородици, са Ирмосом, на 6;
и преподобном два, оба глас 1, на 8.

Први канон преподобног.

Песма 1. Ирмос:

Тешког ропства избавивши се, непроходно (море) као по сувом пређе Израиљ. Непријатеља видевши потопљена, Богу који чуда твори мишицом уздигнутом, певаше песму као добротинитељу, јер се прослави.

Тешким недузима мучен, туђинима сам побеђен, бедник. Стога те молим, Христе Боже: од њих ме избави, како бих достојно могао да прославим Твога угодника, преподобног Прохора.

Жестоких ме немира ослободи, оче, да бих твојим молитвама вођен, светло опевао славље твоје.

Достојну хвалу узнесимо Богу који је осветио прославитеље Своје, и дао нам обилно исцељење, преподобним Својим Прохором.

Богородичан:

Жестоких искушења и многих грехова ослободи ме, Владичице, и опроштај ми даруј, јер се усудих да својом нечистом десницом напишем свето име Твоје.

Други канон. Ирмос: исти.

Унедоумици сам које достојно хвале слово да ти принесем, преподобни оче Прохоре. Ипак, величајући часну успомену твоју, молим те, подај ми мисао како да те достојно прославим.

Чувши јеванђелски глас, чудни оче, похитао си усрдно да испуниш речи Господње. Узевши крст на раме, у непреходну пустињу населио си се.

Слава ...

Од младости своје оче, био си пустиножитељ, и нико те не пронађе, док ловац Богом вођен, за срном у пећину ушавши не нађе те. И угледавши те, уплашен, хтеде побећи напоље. А ти си га, оче, својим речима успокојио.

Богородичан:

Бола́ца ду́шею и́ тѣломъ, и́сцѣли вѣ́ще раба́ твоего́, моле́ніемъ
Бѣ́женнаго про́хвара: тебе́ во предста́тельствѣ́ всѣхъ ѿцѣ́хъ въ печа́лехъ
стажа́хомъ, ѣ́кѡ ро́ждашю́ спсе́ніе на́ше.

Катава́сіа: Ѽ́вѣрзѹ о́утѣ моѹ:

Пѣ́снь ꙗ́. І́рмосъ:

Да о́утверди́тсѣ срѣ́це моѹ въ бо́ли твоѣ́и, х́рѣ́те бже́, ѡ́же на́дъ вода́ми
нѣ́бо о́утвержде́и второ́е, и ѡ́сновáвыи на вода́хъ зѣ́млю, все́и́и.

Да о́утверди́тсѣ срѣ́це моѹ мѣ́твами твои́ми, сѣ́те, и на́дчи́ ма
недо́сто́йнаго хва́лѣти по досто́и́ию пресла́внѹю па́мать твою́,
бго́носе Ѽ́че про́хваре.

Тебѣ́, прѣ́бне Ѽ́че, х́рѣ́тосъ дарова́ на по́мощь лю́демъ свои́мъ, ѡ́же
ввѣ́ржени сѹ́тъ въ вели́кіа скѡ́рби, ви́дѣвше же ны́нѣ́ дарова́нїа
и́сцѣле́нїи члѣ́снѡ, днѣ́мѣа и́ вопі́емъ: нѣ́сть сѣ́хъ па́че да́вшаго тѣ́и сла́вѣ.

Прѣ́роче́скїи да́ръ ѿ б́га прї́имъ, діогѣ́на, црѣ́а и́мѹща бы́ти сказа́хъ
ѣ́си, и въ константи́новъ гра́дѣ и́ти повелѣ́хъ ѣ́си: Ѽ́нъ же ви́дѣвъ
себѣ́вшаго́ слова́ твое́а, вельми́ днѣ́а возопи́: сла́ва просла́вльшемѹ
тѣ́а, прѣ́бне.

Бгда́ же поста́вленъ бы́сть на прѣ́то́лѣ́ црѣ́а діогѣ́нъ, во снѣ́ гавѣ́а ѣ́си
ѣ́мѹ сѣ́те, ѡ́блчѣ́а ѣ́го ѡ́ забвѣ́нїи ѡ́де́жды, Ѽ́нъ же воспра́нѹвъ ѿ снѣ́,
днѣ́а возопи́ ко х́рѣ́тѹ, сла́ва просла́вльшаго́ тѣ́а, Ѽ́че про́хваре. **Бго́рченъ:**

Тѣ́а всѣ́хъ стажа́хомъ привѣ́жнице́ и́ стѣ́нѹ на́шѹ, вѣ́е де́бо, и́
славо́слова́мъ тѣ́а немóлчнѡ ѣ́кѡ вѣ́рнїи х́рѣ́ті́ане, безне́вѣ́стнаа.

И́нъ. І́рмосъ: то́йже.

Да о́утверди́ши ны́, бго́мѹ́дре, на безплóтныа вра́гѣ́, ѣ́же прогонѣ́ти
тѣ́а: твою́ же па́мать велича́ти и́ х́рѣ́та просла́вити, тебе́
просла́вльшаго́ Ѽ́че на́шъ про́хваре.

Блго́чѣ́нвою ре́вностїю́ распа́лемъ, воздвѣ́жесѣа црѣ́а, и́ въ
же́лгнѡ́векѹ́ пѣ́тїи́ю дости́гъ, и́дѣ́же водо́мъ прѣ́чїенъ хра́мъ во
ѡ́мъ сѣ́агѡ геѡ́ргїа, хотѣ́а ѡ́бѣ́стїи́це тебе́́ о́устро́ити: не вѣ́даше́ бо
ѣ́кѡ тѣ́амъ не пребыва́еши, прѣ́бне.

Исцели Свога слугу, душом и телом болујућег, Владичице, молитвама блаженог Прохора; јер у Теби, сви ми тужни, стекосмо заступницу, пошто си родила спасење наше.

Катавасија: Отворићу уста моја ...

Песма 3. Ирмос:

Нека се утврди срце моје у вољи Твојој, Христе Боже, свемоћни утврдитељу другог неба над водама и основатељу земље на води.

Нека се утврди срце моје, молитвама твојим, свети, и научи мене недостојног да достојно прославим преславну успомену твоју, богоносни оче Прохоре.

Тебе, преподобни оче, дарова Христос на помоћ народу своме, павшем у велике невоље. Сада видевши дарове чудесних исцељења, дивимо се и кличемо: Нема светијег од Оног који ти је дао моћ.

Пророчки дар од Бога примивши, објавио си да ће Диоген царем постати, и заповедио му да иде у Цариград. Он, пак, видевши да се речи твоје обистињују, силно дивећи се, ускликну: Слава Прославитељу твоме, преподобни!

Пошто је постављен на престолу цар Диоген, јавио си му се у сну, свети, обличавајући га због заборављања одеће. Он, пак, од сна пренувши се, дивећи се ускликну ка Христу: Слава Прославитељу твоме, оче Прохоре.

Богородичан:

У теби сви стекосмо уточиште и бедем наш, Богородице Дјево, и прослављамо Те неућутно, као верни хришћани, Безневестна.

Други. Ирмос: исти.

Укрепи нас, богомудри, да бестелесне непријатеље прогнамо, узвеличамо успомену твоју и прославимо Христа, који те је прославио, оче наш Прохоре.

Побожном ревношћу горећи, подиже се цар, и у Жеглиговску пустињу дошавши, подиже пречасни храм у име светог Георгија, желећи да теби обиталиште начини. Не знађаше да тамо не пребиваш, преподобни.

Ты же пакы ѡбѣла сѣи дѡгѣнѣ, возвѣщаѣ сѣмѣ, въ пѣстыни
козачествѣи взыскаѣти прѣчѣтноѣ тѣло твое, прѣбне. **Бѣорченз:**

Настѣви мѣ на пѣть покаѣнїѣ, прогнѣвающаго прѣблѣгаго гѣа,
ненекѣсобрѣчнаѣ ѡ блѣвеннаѣ мѣіе, ѡкѡ прѣбѣжице ѡчѣаннѣхъ
члѣвѣкѡвѣхъ, занѣ сѣи бѣіе вмѣстѣилицѣ.

Бѣдаленз, глѣсѣ дѣ.

Пѣ: Грѣбѣ твоей, сѣіе:

Роздержанїѣ О́гнѣмъ ѡкѡ златѡ въ пѣци, мѣдрѣ ѡскѣнѣсѣ,
сѣвѣтлѣйшїѣ ѡбѣла сѣи прѡхѡре прѣбне: тѣмѣже кѣ нѣномѣ
прѣстѣвнѣла сѣи црѣтѣю. сѣгѡ радѣ, вѣрою тѣа вѡсхвалѣюще, вѡпїемъ:
блѣтъ ѡ мѣтъ ѡ ѡчищенїѣ согрѣшенїѣ нашіхъ, ѡчѣ ѡспросѣ. **[Дѣѣжды.]**

Блѣва, ѡ нынѣ, бѣорченз, глѣсѣ тѣйже:

Молїтѣвы твоѣхъ рѣбѣ прїимѣ, бѣе, застѣпнице наша ѡ
прѣбѣжице: комѣ бо прѣбѣгнемъ, рѣзѣ тѣе, блѣще; ты покрѡвѣ
нашѣ ѡ застѣплѣнїѣ сѣи, ѡ нынѣ не ѡстѣви насъ до концѣ погнѣнѣти, да
твоѣмѣи мѣтѣвами ѡ бѣдѣ сохрѣанѣмѣ: на тѣа бо ѡѣповѣнїѣ возложѣхомъ,
бѣе.

Пѣснь дѣ. Ірѣмѣ:

Разѣмѣхъ, всесїильне, твое сѣотрѣнїѣ: ѡ со стѣрахѡмъ прослѣвнѣхъ тѣа,
сѣіе.

Разѣмѣхъ, прѣбне, моѣ недѡстѡннѣство, ѡ со стѣрахѡмъ коскѣхѣ кѣ
твоемѣ хвалѣнїю: но ты сѣе, прїимѣ ѡѣбѡ ѡкѡ ѡѣбѡгѣа дѣѣ цѣтѣ,
сѣ вѣрою тѣеѣ прнносїмое хвалѣнїѣ, всѣхвалѣне ѡчѣ прѡхѡре.

Разѣмѣвшѣ црѣ въ дѣльнѣй пѣстыни бѣтѣ тѣеѣ, ко взысканїю
потѣсѣа ѡ пѣстыннѣй вѣрѣхъ стѣражею ѡбѣстѣпнѣхъ, ѡѣсѣрднѡ кѣ бѣѣ
вѡзѡпѣ: ѡкрѣй намъ, гѣи, прослѣвѣшаго тѣа прѡхѡра.

Разѣмѣлѣ сѣи, ѡчѣ прѣбне, кобѣрѣствѣа лѣкабагѡ, ѡ сѣгѡ до концѣ
мѣжескѣи нѣзложнѣлѣ сѣи: насъ на мѣтѣвѣ воздѣвнѣгнѣ днѣсѣ, да вѣрою
лѣковѣствѣемъ въ пѣмѣтѣи твоѣй, прѣблѣженнѣ прѡхѡре. **Бѣорченз:**

Ти си се, пак, опет јавио Диогену, казујући му да у Козјачкој пустињи потражи пречасно тело твоје, преподобни. **Богородичан:**

На пут покајања упути мене, који прогневих преблагот Господа, неискусобрачна и благословена Маријо, као Она која је прибежиште безнадежних, јер си Божије обиталиште.

Сједален, глас 1.

Подобен: Гроб твој, Спасе, ...

Огњем уздржања, као злато у пећи окушао си се, преподобни Прохоре, показавши се још светлијим. Стога си се (к) Небесноме представио царству. Тога ради кличемо, верно хвалећи те: испроси нам, оче, благодат и милост и очишћење сагрешења. **[Два пута.]**

Слава ... и сада ... Богородичан:

Прими молитве слугу Твојих, Богородице, заступнице наша и прибежиште. Кома да прибегнемо, ако не Теби, Владичице? Ти си покров и заступништво наше, и сада нас не остављај да до краја [не] пропаднемо, да се Твојим молитиама од невоље сачувамо. Јер на Тебе наду полагамо, Богородице.

Песма 4. Ирмос:

Схватих, Свесилни, Твоје промишљање, и са страхом прославих Те, Спасе.

Гознах, преподобни, своју недостојност, и са страхом коснух се твога прослављања; али, ти, свети, прими као две удовичине лепте, хвалу коју ти са вером приносим, свехваљени оче Прохоре.

Гхвативши да у даљној пустињи обитаваш, цар похита да те нађе. И врх горе стражом опколивши, усрдно к' Богу завапи: Откри нам, Господе, прославитеља Твога, Прохора.

Прозрео си, преподобни оче, лукавство ђавола ког си до краја мужествено поразио. На молитву нас подигни данас, да би са вером прослављали успомену твоју, преблажени Прохоре. **Богородичан:**

Разумѣла єси, вѣчце, вопло́тившагосѧ ѡзъ тебѣ хрѣта бѣа нашего: того̀ моли, бѣоблѣ́ннаѧ, да тво́ими мѣтвами сохрани́тъ насѧ ѿ всѧкагѡ навѣ́та лѣсти́вагѡ.

И́нз. І́рмосъ: то́йже.

Аѡша твоѧ ѣ́кѡ вѣлі́и ѡрѣлѧ ѣвнѣа надъ пеце́рою, ѡдѣ́же постѣ́лѣа єси́ многолѣ́тнѡ, ѡ́че: взыска́ющіи тѧ вѣ́ини оу́зрѣ́ша ѡ црѣ̀ю возвѣ́стїи́ша: ѡ́нѧ же прише́дѧ ѡбръ́те пре́чтныѧ твоѧ мо́щи ѡ ра́достенѧ вопі́а́ше: ра́дѡи́ѧ, ѡ́че, пѣ́стыннѧ красото́ ѡ свѣ́тильниче нововозсѣ́авый.

Аггѣ́льски по́жїѧ на землі́ равноа́ггѣльскѡу́ чѣ́сть досто́йнѡ полѣ́чилѧ єси́, со всѣ́ми же а́ггѣлы бѣ́ѡ предстоѧ, не престѧ́и моли́тнѣа ѡ всѣ́хъ насѧ, прѣ́бне.

Белѣ́кѡу́ лю́бовь ѡмѣ́ црѣ́ кѧ тебѣ́, прѣ́бне, хотѣ́ше бо со сла́вою въ црѣ́твѡ́ущіи гра́дѧ константи́на пренести́ сѣ́бе тѣ́ло твоѣ́: ѡ́баче пребѣ́вши недви́жимѡ, разумѣ́ болю́ твоѡ, ѡ повелѣ́ воздѣ́нженнѡ бѣ́ти на мѣ́стѣ ѡбръ́тенїѧ бл҃голѣ́пнѡ хрѧ́мѡ: въ нѣ́мже ѡ мы́ днѣ́сь торже́ственнѡ пра́зднѡ́ще, восхва́лаѣмъ тѧ, ѡ́че про́хворе. **Бѣ́орченъ:**

Врѡ́въ ѡ застѣ́плѣ́нїе ѡ прибѣ́жнице вѣ́ди мѡ, дѣ́во, рабѡ́ твоѣ́мѡ, ѡ ѡ́нѣ́лїи ма́ ѿ безме́рныхъ ѕѡ́лѧ: во ѣ́же воспѣ́вати тѧ, пре́чтѧа, сла́ва рѣ́ткѡ твоѣ́.

Пѣ́снь ѣ. І́рмосъ:

Ѧно́щи оу́треню́ще, воспѣ́ваѣмъ тѧ, хрѣ́те вѣ́е, ѡбни́ца́вшаго насѧ ра́ди, ѡ крѣ́тъ ѡ сме́ртїю плѡ́тїю претерпѣ́вшаго.

Бжѣ́твеннымъ свѣ́томъ ѡсѣ́лаѣмъ, со а́ггѣлы, ѡ́че, ны́нѣ водворѣ́шнѣа, мѣ́твами тво́ими спѣ́ай творѧ́щымъ всегда́ цѣ́еннѡ твоѡ па́мѧть ѡ въ ра́дѡсти пою́щымъ: по́ймъ бѣ́ѡ на́шемѡ, ѣ́кѡ просла́внѣа.

Горѣ́ кѧ бѣ́ѡ мѡдрѡва́нїе ѡмѣ́а, ѡ́че, ѣ́же на землі́ ѡста́внѧ єси́: бо́лѣзньми возде́ржанїѧ непрестѧ́ннѡ ѡбле́гчаѣмъ.

Гпознала си, Владичице, оваплоћеног из Тебе, Христа Бога нашег. Њега моли, Богоблажена, да нас Твојим молитвама сачува од сваког напада лажљивца.

Други. Ирмос: исти.

Твоја душа показа се као велики орао над пештером, у којој си много година постио, оче. Војници који те тражише то видеше и цару јавише. Он, пак, дошавши нађе пречасне мошти твоје и радостан клицаше: Радуј се, оче, красото пустиње и новозасијавше светило.

Ангелски поживевши на земљи, част раноангелну достојно си стекао. Са свим анђелима пред Богом стојећи, не престај да се молиш за све нас, преподобни.

Имајући велику љубав према теби, преподобни, цар жељаше да са славом пренесе свето тело твоје у Цариград. Али будући да ти остаде непокретан, разуме вољу твоју, и заповеди да се на месту обретења подигне красан храм. У њему и ми данас свечасно празнујући, прослављамо тебе, оче Прохоре.

Богородичан:

Покров и заступништво и прибежиште буди, Дјеве, мени, служи твоме, и исцели ме од безмерних зала, да бих прослављао Тебе, Пречиста, славећи Пород Твој.

Песма 5. Ирмос:

Од ноћи јутрењујући, хвалимо Те, Христe Боже; јер си нас ради осиромашео, и крст и смрт телом претрпео.

Божанственом светлошћу осветљаван, са анђелима, оче, сада пребиваш. Молитвама твојим спасавај оне који увек светкују свештени спомен твој и радосно поју: Певајмо Богу нашем, јер се прослави.

Имајући ум горе, у Богу, оче, оно што је на земљи оставио си, боловима уздржања непрестано одеван.

Раскинуо си узе природе, натприродним чистим животом,
богоносни Прохоре, примио си моћ надприродних,
свеблажени. **Богородичан:**

Из мрачог ада најдубљега изведе нас Син Твој, Дјево чиста,
поново нас учинивши житељима раја. Тога ради, клањајући
се Њему, Тебе Дјево славимо.

Други. Ирмос: исти.

Од младости да водиш чист живот потрудио си се, преподобни;
а Дух Пресвети, видевши чистоту твоју, усели се у тебе.

Презревши трулежно, удостојио си се да примиш вечно, оче,
по речима непреварним: Иштите и даће вам се. Зато си, као
што приличи, примио оно што си и искао.

Место које се удостоји да прими часне мошти твоје,
преподобни, освети се, и прослави се по многим земљама,
као оно које у себи свете мошти твоје има. **Богородичан:**

Непрестано моли Оног кога си родила, Богоневесто, као Спаса
и Владику, да ме ослободи невоља и олакша ми болове, да бих
примивши опроштај славио Те у векове.

Песма 6. Ирмос:

Бацио си ме у дубину срца морског, и спасао си ме, Спасе, од
смртног дела, и разрешио си узе безакоња мојих.

Далеко сам у незнађе одгурнут, многострасни; али ти ме, свети,
изведи на пут покајања, да бих са себе збацио сва моја зла дела
и обукао се светлошћу молитава твојих, достојни блаженства.

Речи Исусове испунивши, врага који ти се у виду змије јавио,
желећи да те уплаши, до краја си поразио молитвом и сво
дело његово си уништио, оче.

Обильно исцеление подавши, Оче, всѣмъ изъ вѣроу и любовью приходящымъ, и благоговѣющимъ поклоняющимся гробѣ твоему. Темже тѣ молимъ: не ѿвращай лица твоего ѿ насъ, но твоими мѣтвами посѣщеніа сподоби ны.

Пѣснь:

Неискомужно, дѣо, безпредѣльнаго сестествомъ бжтвѣ, вочлѣвчнншагося слова насъ ради, зачала сѣи ѿ кровей, ѿпроковѣце, дѣственныхъ, воображена паче слова и закона [и]*³⁹ сестество.

Ннх. Ірмосъ: тойже.

Вспомни мѣтвѣ твоихъ ѡградѣ ма, Оче, изъ глѣбныи рѣца молюся ти, ѣкѡ да прїимъ избавленіе словъ моихъ дѣлъ и оубыніа свободдыся, въ пѣснехъ восхваляю тѣ, бжженне.

Свободенъ твои оумъ ѿ страстей соблудъ, создъ сїенъ дхѣ пресѣомъ былъ сѣи, и хрѣта прїимъ въ рѣцѣ своемъ, чдоотворецъ явилъ сѣи, прогонѣ дѣмѡны: сего ради молимъ, избавити насъ ѿ сѣтей вражїихъ твоими мѣтвами, сѣе.

Ноческое возлюбивъ житїе, ѡбразъ ѡчествѣющихъ былъ сѣи, прпѣне, и пѣстыню ѣкѡ градъ имѣлъ сѣи, оукрашѣа ю сѣтыми мѣтвами, бжженне.

Пѣснь:

Адѣмъ создатель ѿ кровей твоихъ чистыхъ зиждетъ, и млекомъ питаетъ питѣи всѣкое дыханіе, дѣо бже: темже тѣ ѣкѡ мѣрѣ бжїю прославляемъ.

Кондакъ, гласъ ѣ:

Белїю побѣдѣ мужески показѣлъ сѣи, ѿнѣдѣже бжтвенною любовью разгорѣлся, црѣ тѣннаго и всѣ країна прешѣдѣлъ сѣи, на горѣ козачествѣи вселѣлся, ѿ неѣже въ нѣна возшелъ сѣи къ црѣ црѣи, прохѡре: моли же непрестѣнно ѡ всѣхъ насъ.

Ікосъ:

^{39*} додато према сличномъ богородич(а)ну Канона у савременимъ рускимъ издањима, а у изворнику нема.

Ти подајеш, оче, обилно исцељење свима који са вером и љубављу прилазе и побожно се клањају кивоту твоме. Зато те молимо: Не одвраћај своје лице од нас, већ нас твојим молитвама, посете удостој.

Богородичан:

Неискусомужно си, Дјево, неограниченог природом Божанства, оваплоћено Слово, нас ради зачала од девствене крви, примившег [тело] неизрециво изнад закона [и] природе.

Други. Ирмос: исти.

Исопом молитава твојих огради ме, оче, молим ти се из дубине срца, да бих, избавивши се од својих злих дела, и од унинија ослободивши се, у песмама те хвалио, блажени.

Гачувавши ум слободан од страсти, освећени сасуд Духа Пресветог постао си, и примивши Христа у срце своје, чудотворцем показао си се, демоне прогонећи. Тога ради, молимо се, да се твојим светим молитвама избавимо од ђаволских замки.

Заволевши живот монашки, узор монахујућих постао си, преподобни, и пустињу уместо града имао си, украшавајући је светим молитвама, блажени.

Богородичан:

Адамов Створитељ од Твоје чисте крви сазда се, и млеком се храни, Хранитељ свега што дише, Дјево Богородице. Зато Те као Матер Божију прослављамо.

Кондак, глас 4:

Велику победу храбро си показао, од које божанском љубављу разгоревши се, цара трулежног и све лепоте презрео си. Населио си се у гори козјачкој, из које си се у небесно к Цару царева, узнео, Прохоре; моли се непрестано за све нас.

Икос:

Овчепольскїа вѣси оудаливса и вселївыи҃сѧ въ пѣстынию, и҃дѣже въ вертѣпѧ вшѣлѧ є҃си, жерто́кое житїе показѡа вѣмѧ: мно́гихъ же жителѣй оудивїлѧ є҃си, ѡнѡдѡже дарованїе чѡдѣсѧ ѡ хрїта прїѡлѧ є҃си, поминѡи нѡсѧ чествѡющихъ пѡмѡть твою, да зовѣмѧ ти: **Рѡдѡсѧ**, прѡхѡре, ѡче нѡшѧ.

Пѣснь 3. Ірмѡсѧ:

Ивлевсѧ въ кѡпинѣ законоположникѡ ѡгнемѧ, и ржѣтвѡ дѣвы проѡбраженїи въ неї: бл҃гвѣнѧ є҃си гдїи, вѣже ѡтѣсѧ нѡшихѧ.

Свѣтїльни́къ пресвѣтлыи́ показѡлѧ є҃си є҃рвїи, ѡче прѡхѡре, трисїл҃нечными свѣтосїлїи кѧ вѣгѡзнанїю нѡсѧ приводѡ и пѣти наѡчѡлѧ: бл҃гвѣнѧ вѣх ѡтѣсѧ нѡшихѧ.

Рышнѣю сїлою вѣжїа пѡмѡщи, врагїи низложїлѧ є҃си: и повѣдонѡсѣсѧ бѡылѧ є҃си, зовыи: препѣтый гдїи, вѣже ѡтѣсѧ нѡшихѧ, бл҃гвѣнѧ є҃си.

Ивїлѧ є҃си рѣка и҃сточѡющѡа нѡмѧ разлїчнѡа и҃сцѣлѣнїѡа, и мѣромѧ бл҃говѡннымѧ грѡба твоегѡ созывѡеши нѡсѧ вопїти: бл҃гвѣнѧ є҃си, вѣже ѡтѣсѧ нѡшихѧ.

Твоѡ чїтнаѡ рѡка, прѣбне, и҃сточѡетѧ чѡдесѡ, прензѡбїлѡющїи бл҃гчїю: и вѣрою прихѡдѡщыми здравїе подаѣтѧ, хрїтѡ ѡ дѡшїи вопїѡщыми: бл҃гвѣнѧ вѣх ѡтѣсѧ нѡшихѧ. **Б҃гѡрѣченѧ:**

Облѡкѧ раздѡмный тѡ и҃менѡемѧ, и҃зѧ тебе бо хрїтѡсѧ возїѡлѧ, всенепорѡчнаѡ, и прѡстрѡннѣишѡю тѡ нѣсѧ показѡ: того бо неискѡсомѡжнѡ родилѡ є҃си, чїтаѡ, воплощенѡа за мїрдїе неисповѣдїмое.

Інѧ. Ірмѡсѧ: тоѡже.

Млїтва бѣти, вѣгѡсѣ, є҃дїнаго бл҃годѣтелѡ молїи, твою прѣчїтнѡю пѡмѡть празднѡщыми: ѡакѡ да прощѣнїѡ спѡдѡблѡшесѧ вопїемѧ: бл҃гвѣнѣте, всѡ дѣлѡ гдїна, гдѡ.

Оу҃звѣнѧ дѡшѡ добродѣтельными лѣпотѡми, красѣнѧ добротѡю бѡылѧ є҃си, гдѡ поѣши, рѡдѡсѧ и вопїѡ: препѣтый гдїи, вѣже ѡтѣсѧ нѡшихѧ, бл҃гвѣнѧ є҃си.

Удаљивши се од Овчег Поља и населивши се у пустињу, где си се у пећини настанио, свима показујући жесток живот. Многе житеље удивио си, одакле си дар чудеса од Христа примио. Помињи нас који спомен твој прослављамо, да бисмо ти клицали: Радуј се, Прохоре оче наш.

Песма 7. Ирмос:

Јавио си се огњем у купини законоположнику, рођење Дјеве предображавајући у њој, благословен (је)си Боже отаца наших.

Показао си се пресветлим светилником Србије, оче Прохоре, тросунчаном светлошћу к богопознању приводећи нас и учећи нас да певамо: Благословен је Бог отаца наших.

Ришњом силом Божије помоћи непријатеље си поразио, и као победник клицао си: Свеопевани Господе Боже отаца наших, благословен (је)си.

Показао си се реком што нам точи различита исцељења и благоуханим миром гроба твога све нас призиваш да кличемо: Благословен (је)си Боже отаца наших.

Твој часни гроб, благодаћу богат, преподобни, точи исцељења и здравље дарује онима који с' вером долазе и Христу из душе кличу: Благословен је Бог отаца наших.

Богородичан:

Облаком умним називамо Те, јер из Тебе Христос засија, Свебеспрекорна; и показа Те од небеса пространијом, Онај кога си неискусомужно родила, Чиста, оваплоћеног из милосрђа неизрецивог.

Други. Ирмос: исти.

Јединог Добročинитеља моли да милостив буде, богоносни, нама који пречасни спомен твој празнујемо, да бисмо удостојивши се опроштаја клицали: Благосиљајте сва дела Господња Господа.

Ранивши душу лепотама врлина, био си диван добротом, Господу појући, радујући се и кличући: Свеопевани Господе Боже отаца наших, благословен (је)си.

Огнь стрѣтѣй моѹхъ погаси, О҃че, росюу твоѹхъ мл҃твахъ: ѿкѡ прїемшѸ мнѣ освобождѣнїе, въ пѣснехъ восхвалѣти тѣѡ, воспѣвающе: бл҃гвѣнъ єси г҃ди, вѣже О҃т҃ецъ на́шихъ. **Б҃гѡр҃ченъ:**

Тѣ предстѣтельницѸ ѿмамы вси грѣшнїи, ѿ! пресѣѡа дѣво: ты во бл҃гопремѣнна сотвори твоєгѡ с҃на, мѣрными твоѣми мл҃твами.

Пѣснь ѿ. Ірмѡсъ:

Пѣснь тебѣ приносимъ безплѣтныхъ, ѿкоже О҃троцы въ пещи, и поюще г҃л҃големъ: бл҃гвѣнѣте, всѡ дѣла г҃днѡ, г҃дѡ.

Цр҃тво гѡрнее, вышнїй градъ, вѣжїи рай, прѣвнхъ наслаждѣнїе и пищѸ несодѣланнѸ, богатство некрадомое, свѣтъ невечернїи, ѡбръстїи сподобивсѡ, прѣбне, поѣши: бл҃гвѣнѣте, всѡ дѣла г҃днѡ, г҃дѡ.

Оу҃ста рѡзѸма мнѣ дарѣши, превезначальне слово, ѣже пѣти твоегѡ оу҃гѡдника прохѡра: ѿмаши во богатство мл҃рдѡ неисчетное, хр҃тѣ мой, пѣчїнѸ твоѹхъ сѡдѣвъ: да и ѡзъ дѡшевнагѡ мрака ѡчищсѡ, оумѡ же всѡкѸ(ю) сквернѸ ѡимѣ ѡ менѣ ѿкѡ да пою: бл҃гвѣнѣте, всѡ дѣла г҃днѡ, г҃дѡ.

Пѣснь тебѣ приношѸ, О҃че вѣноосне прохѡре, ѣюже проповѣдѸ твоѣ по́двиги и чѡдеса, и прославляю твоѣ величество, вопїѡ: бл҃гвѣнѣте, всѡ дѣла г҃днѡ, г҃дѡ. **Б҃гѡр҃ченъ:**

Закѡны дѣво, превозше́дши єстествоѡ, вѣж҃твеннымъ твоѣмъ зачатїемъ: пѡче єстествоѡ вѣа родилѡ єси, занѣ вопїемъ: бл҃гвѣнъ єси г҃ди вѣже, во вѣки.

Інѡ. Ірмѡсъ: тоѹже.

Ходѡ на колесницѣ добродѣтелей твоѹхъ, О҃че прѣбне, въ пресвѣтлыи вселѣсѡ єси чертогъ и въ храмъ нѣбный: и дѣже сѣе, пребывѡеши, и со ѡг҃лы ликѸѡ, поѣши: бл҃гвѣнъ єси г҃ди, вѣже О҃т҃ецъ на́шихъ, во вѣки.

Сѣннолѣпное житїе и жїзнь ч҃тишѸ препроводѣлъ єси: некрадомое сокровище, добрѡта сокровѣннаѡ, вѣговѣдное оукрашѣнїе, ѡблѣсѡ єси вѣгодхновѣнне зовѸщи: бл҃гвѣнъ єси г҃ди, вѣже О҃т҃ецъ на́шихъ, во вѣки.

Огањ мојих страсти угаси, оче, росом молитава твојих, како бих ослободивши се, у песмама хвалио те, кличући: Благословен (је)си Господе Боже отаца наших. **Богородичан:**

Тебе сви ми грешни као заступницу имамо, о! Пресвета Дјево, јер Ти умилоствљујеш Сина Твога матерњим Твојим молитвама.

Песма 8. Ирмос:

Приносимо Ти песму бестелесних, као младићи у пећи, и појући говоримо: Благосиљајте сва дела Господња Господа.

Горње царство, вишњи град, Божији рај, праведних насладу и храну невештаствену, богатство неодузимљиво, светлост незалазну да стекнеш удостојио си се, преподобни, због чега појеш: Благосиљајте сва дела Господња Господа.

Да бих опевао Твога угодника Прохора, дај ми речитост разума, пребеспочетно Слово; јер имаш неизмерно богатство милосрђа, Христе мој, и судови су Твоји бездан; сваку нечистоту ума мога узми од мене, да бих и ја, душевног мрака очистивши се, певао: Благосиљајте сва дела Господња Господа.

Песму ти приносим, оче богоносни Прохоре, којом приповедам твоје подвиге и чудеса, и прослављам величину твоју, кличући: Благосиљајте сва дела Господња Господа. **Богородичан:**

Надишавши законе природе, божанственим зачећем, Дјево, Бога си надприродно родила, и зато кличемо: Благословен (је)си Господе Боже у векове.

Други. Ирмос: исти.

Јездећи колесницом врлина твојих, оче преподобни, у пресветлу ложницу уселио си се и у храм небески, где пребиваш свети, и са анђелима ликујући, појеш: Благословен (је)си Господе Боже отаца наших у векове.

Гвештено прекрасно живљење и живот частан проводио си. Неукрадивом ризницом, скривеном добротом, украсом боголиким, показао си се, богонадахнути, кличући: Благословен (је)си Боже отаца наших у векове.

Низложѣвъ шатанїа свѣровѣднаа слоначальнагѡ врагѡ, почесъ
побѣды прїалъ єси, досточудне ѿче, поа: блгвѣнъ єси гдѣ, вѣе
ѡтѣцъ нашихъ, во вѣки. **Пѣснь:**

Оу мертвѣи дѡшѣ моеѡ стрѣсти, всенепорѡчнаа, жїзнь вѣхъ
нензречѣннѡ слѡвомъ рѡждаши: ѡ оумъ мой смѡцаемый,
ѡтроковїце, оумирѣ.

Пѣснь дѣ. Ірмѡсъ:

Жнепрїемный истѡчникъ пренотекѡщїи, свѣтоносный свѣтїльникъ
блггїи, храмъ ѡдѡшвлѣнный, сѣнь прѣчїдїю, нѣсе ѡ землѣ
пространнѣйшю, вѣдѣ, вѣрїи величѣемъ.

Рѡзрѣнїемъ къ бгѡ непрестаннѡ внимѡа, зарю^{*40} прїемъ, свѣтъ
незгасѣмый, ѣкѡ зерцѡло посылаѣши поющымъ: гдѡ пойте дѣла, ѡ
превозносите єго во всѡ вѣки.

Обїтель трїцы твоѡ сѣце сотворїалъ єси: тѣмже монашествѡущымъ
воздвїгалъ єси бггопотрѣбное, бггное, попечѣнїе: блгвѣнъ єси,
зовый, въ храмѣ славы твоѡа, гдѣ.

Сый испѡленъ дарѡвъ дхѡвныхъ, недѡги нецѣльных^{*41} цѣлїши
болащихъ, оуставлѣши ѡпалѣнїе, дхѡ ѡгонѣши^{*42} лѡкѡвымъ, ѡ
вѣмъ въ печѡлахъ помогѣши, досточудне. **Пѣснь:**

Пѣнїе съ пѣснїю ѡ хвалѣнїе исплетѣнное, ѡ болѣзненнѡ дѡшѣ
прїношѣ съ любѡбію, тебѣ рѡждашей хртѡ, єстествомъ бгѡ: єже
бггопрїѡтнѡ прїемши, прошѣнїа наша, вѣе, испѡлни: ѡ мѡтвѡми
твоїми, ѡ менѣ недостѡйнаго соблюди.

^{40*} измењено према сличном тропару Канона у савременим руским издањима, а у изворнику:
Зарї.

^{41*} измењено према сличном тропару Канона у савременим руским издањима јер нам се чини
смисленије, а у изворнику: нецѣлїа.

^{42*} измењено према сличном тропару Канона у савременим руским издањима јер нам се чини
смисленије, а у изворнику: ѡпалѣнїе дѡшѣ, ѡгонѣши.

Поразивши нападе звероликог врага, начальника зла, почаст победы примио си, досточудни оче, појући: Благословен (је)си Господе Боже отаца наших у векове. **Богородичан:**

Умртви страсти моје душе, Свобеспрекорна, која си Живот свих неисказано речју родила, и ум мој смућени, Дјево умири.

Песма 9. Ирмос:

Живоносни извор, непресушни, светлоносни светилник благодати, храм одушевљени, пречисту сен, од неба и земље пространију, Богородицу, верни величамо.

К Богу непрестано погледајући, примио си зрак(у), светлост неугасиву, коју као огледало шаљеш онима што поју: Господа опевајте дела и преузносите Га у све векове.

Грце своје учинио си обиталиштем Тројице; стога си о монахујућим поднео, богоносни, неопходну бригу, кличући: Благословен (је)си Господе у храму славе Твоје.

Испуњен духовним даровима, недуге болесних лечиш, заустављаш [грехом] опаљивање душе, одгониш демоне и свима у невољама помажеш, достојни чудā. **Богородичан:**

Гнисходљиво примивши појање с' песмом и хвалу исплетену од болне душе моје, с' љубављу приношену Теби, која роди Христа, Бога по природи, молбе наше испуни Богородице, и молитвама Твојим и мене недостојног сачувај.

И҃нз. І́рмо́сз: то́йже.

Хождѣніемъ добродѣтельнымъ высокъ житіемъ показася єси, нѣи҃ѣ на тебѣ чѣдо вѣліе зрѣтсѧ: кѧкъ по смѣрти соблюдѣсѧ нерѣши́мо, бл҃женне, тѣло твоѡ, и мѣро бл҃говѡнное во и҃сцѣленіе недѣл҃гѡвѡ на́шихъ и҃злѣвѣтсѧ; мы же тебѣ пѣніе возсылающе, поѡмъ: бл҃гѡи҃те всѧ дѣла гд҃на гд҃а.

Бо гл҃бениѣ грѣхѡвнѣй погрѣженъ єсмь, прѣбне: сегѡ рѧди ѿ ср҃ца молю тѧ, ѡ́къ да твоими теплыми мѣтвѧми и҃збавленіе ми пода́си воспѣвающею тѧ въ пѣснѣхъ, бл҃женне.*43

Ище и не возмогѡхъ по достоѧнію воспѣти пѣснь оубѡдѣнѣю тебѣ, ѡ́че про́хворе: но ты сѣе, прѣими́ малое сѣе и оубѡгое моѡ молѣніе, и во вѣліе вѣи҃и: и єгда́ предстои́ши со ѧ́глы оу прѣ́тола вѣчнѧ, и мене́ недостѡйнаго помни́ай, ѡ́къ да сѣти лѣкавагѡ и҃збѣгши, наслѣдникъ цр҃твѣа вѣдѣ, и со всѣми прѣ́вными воспѡю: гд҃а по́йте, и превозноси́те во всѧ вѣки.

Единицѣ бж҃твѡмъ знаѡмѣю бл҃гѡи҃з єси, въ ли́цѣхъ тр҃цѣ, и поѡмѣю во ѡ́постѧсѣхъ трѣхъ, вѣомѣдре, и поѡ възыва́з єси: гд҃а по́йте, и превозноси́те єгѡ во всѧ вѣки.

Бг҃оꝝченъ:

Тебѣ пѣсньми немѡлчными оублажа́емъ дѣво, ѡ́же ѿ тр҃цы єди́наго прѣѡмши во чрѣвѣ, вѣе, бж҃твенными рѣка́ми пресѣцное сло́во носи́вши, непрелѡжнѡ и неизмѣннѡ.

Свѣтѣленъ.

Пѡ: Ж҃ены оуслы́шите:

Процвѣз єси ѡ́къ фѣи҃нѣхъ, ѡ́че, и ѡ́къ вели́кій ке́дръ въ пѣсты́ни ко́зѧчестѣй: и ѡ́бнѣтель ѡ́бнѣсѧ єси пресѣ́агѡ дх҃а, ѡ́же сла́вна тѧ во вселѣннѣй показѧ: того́ непрестѧннѡ молѣ ѡ́ насъ почитѧющѣхъ вѣрою прѣѣтнѣю пѧмѧть твою́, прѣбне про́хворе.

[Дважды.]

^{43*} овде недостаје уобичајени припев на крају стиха.

Други. Ирмос: исти.

Ррлинским прохођењем показао си живот узвишен, и сада се на Теби чудо велико види, како се и по смрти твоје тело сачува нетрулежно, блажени, и како се миро благоухано за исцељење недуга наших излива. Ми, пак, узносећи ти песму кличемо: Благосиљајте сва дела Господња Господа.

Удубину греховну потонуо сам, преподобни; стога те од срца молим, да твојим топлим молитвама избавиш мене који те у песмама славим, блажени.

Ако и не могах да достојно испевам угодну ти хвалу, оче Прохоре, али ти, свети, прими ову малу и убогу молитву моју и великом је учини. И када будеш са анђелима стојао пред престолом Владике, мене недостојног помени, да бих замке демонске избегнувши, наследник Царства постао, и са свима праведнима клицао: Господа појте и преузносите у све векове.

Исповедао си у лицима Тројицу, познавану по божанству Јединицу, и опевану у три Ипостаси, богомудри, и појући клицао си: Господа појте и преузносите у све векове. **Богородичан:**

Песмама неућутним величам Тебе, Дјево, која си примила у утробу Једног од Тројице, Богородице, и божанственим рукама носила божанско Слово непромењиво и неизмењиво.

Свјетилан.

Подобан: Жене почујте ...

Процветао си као финик, оче, и као велики кедар у пустињи Козјачкој, и показао си се обиталиштем Пресветог Духа, који те прослави по васељени. Њега моли непрестано за нас, који с' вером поштујемо пречасни спомен твој, преподобни Прохоре. **[Два пута.]**

ГЛАВА, ѡ нынѣ, вѣрченъ:

Свѣтѣльниѡхъ*⁴⁴ свѣта трѣлѣчнагѡ ѡцѣи, зарѣю бѣгѡтробѣа твоегѡ тѣмѡ ѡнѣи прегрѣшенѣи моѡхъ, вѣгородѣтельнице, ѡзбавленѣе ѡуждѣнымъ ѡ болѣзней подающѣи, вѣрою превозносѣщимъ пречѣсто твое рѣчѣтѡ.

На хвалѣтѣхъ: стѣхѣры, на дѣ, гласъ ѡ.

Пѡ: ѡ! преслѣвнагѡ чѡдесѣ:

Прѣбне ѡче прѡхѡре, ты ѡго хрѣтѡво на рѣмо вѣзмѣ, дѡблѣственнѣ наѣтѣа вѣрѣа попрѣа ѣсѣ: тѣмѣже вѣрою тѣа всѣи почнтѣемъ, ѡ! прѣблѣженне, моѡшѣствѡущѣхъ похвалѡ: тѣмѣже хрѣтѣа непрѣстѣннѡ моѡи, ѣпѣтѣи дѡшы наѡшѣа.

Вѣрою ѡшѣдѣшѣа всѣи, ѣакѡ пѡстѣнѣи тѣа хрѣтѡва чѣствѣемъ, прѡхѡре: рѣдѡшѣа, ѡѣбѡ, занѣ шѣствѡвалѣа ѣсѣ въ пѡстѣѣи непрѡхѡдѣѣи, мѡдре, настѣвѣнѣи бѣвѣа чѣствѣнъ: тѣмѣже тѣбѣ мы вѣрою вѣзѣвѣемъ, бѣженне, пѡстѣнѣи вѣхвалѡ, ѡ наѣа моѡшѣа ко гѡдѡ, помѣловѣтѣшѣа дѡшѣамъ наѡшѣымъ.

Прѣбне ѡче наѡшѣ прѡхѡре, бѡдѡщѣа рѣдѣи жѣзѣи въ кѣмѣнѣхъ прѡпѣствѣхъ ѡ въ дѣвѣрѣхъ ѣакѡ въ пѣцѣрѣа зѣкѡчѣлѣа ѣсѣ, нѣкѣкоже бѡѣа нѣвѣдѣмѣхъ вѣрѣа, мѡгѡждѣи напѣдѣнѣа тѣвѡрѣщѣхъ на тѣа: ты же мѣтѣвѣи тѣвѡѣи ѣхъ бѣзъ вѣстѣи прѡгонѣа ѣсѣ, ѡ! тѣрпѣлѣвѣи дѡшѣю, въ пѡстѣѣи кѡзѣчѣствѣи чѡдноѡ ѡвѣа, хрѣтѣа ѣгѣнѣа пѣствѣрѣа ѡмѣа: тѣмѣже вѣрою всѣи тѣа чѣтѣмъ ѡ ѡѣблѣжѣемъ, ѡче прѡхѡре.

Рѣкѡ тѣа ѡпѡлѣнѣа вѡдѣа дѡвѣнѣхъ вѣдѣщѣе, ѣтѣе, моѡлѣмъ ѡстѣвѣшѣа дѡшы наѡшѣа, ѣтѣствѣи прѣствѣплѣнѣи, мѣтѣю тѣвѣю мѡгѡго ѣѣѣннѡ ѡросѣи ѡ ѡмѣи ѡцѣи въ ѣквѣрѣѣ, ѡ прѣмѡгѣнѣхъ ѡзбѣвѣ бѣдѣа, ѡ вѣчнагѡ мѡчѣнѣа.

ГЛАВА, гласъ ѡ:

^{44*} изменѣно прѣма готовѡ индѣнѣичнѡм бѡгородѣч(а)нѡу у сѣврѣмѣнѣи русѣим ѣздѣнѣимѣа, а у ѣзвѡрѣнѣику: **С**вѣтѣльнѣиѣе, у томъ случѣѣу ѡно ѡцѣи кѡѣ ѣмаѡ ѣзѣ ѣепѡтѣрѣбно.

Слава ... **и** сада ... Богородичан:

Богородитељко, светилниче светлости тросунчане, зраком милосрђа Твог уклони таму грехова мојих; дајући избављење од болести невољнима, који са вером преузносе пречисти Пород твој.

На **Х**валите ... **стихире**, на 4, глас 8.

Подобан: О! преславнога чуда ...

Преподобни оче Прохоре, ти јарам Христов на раме узевши, храбро уништи налет вражији. Стога те сви верно частвујемо, о! преблажени, похвало монахјућих. Христа моли непрестано да спаси душе наше.

Габравши се с' вером сви тебе испосника Христовог прослављамо, Прохоре: Радуј се, јер си ходио по пустињи непроходној, мудри, поставши часни вођ. Стога ти верно кличемо, блажени, похвало испосника: Моли се за нас Господу, да се смилује душама нашим.

Преподобни оче наш Прохоре, ради будућег живота у каменим врлетима и долинама затворио си се, никако не бојећи се невидљивих непријатеља, који су те много пута нападали. Ти си их молитвама без речи прогонио, о! душом трпељиви, у пустињи Козјачкој необична овцо, што јагње Христа за пастира имаше. Стога те верно сви чествујемо и прослављамо, оче Прохоре.

Знајући те као реку пуну воде духовне, свети, молимо те: Душе наше изнемогле преступима страсти, великом милошћу својом свето ороси, и умиј оне који су у нечистоти, и [од] многих избави невоља и вечних мука.

Слава ... **глас 8:**

Прїидїте празнолюбныхъ соборѣ, прїидїте православныхъ
мно́жество, прїидїте мона́ховъ бѣгосочетанный*⁴⁵ ли́че, прїидїте
о́бчѣта гдѣа дѣ́овныхъ о́грады, прїидїте вси, да ликѣмъ свѣ́тла въ
па́мѣти о́ца на́шего: днѣсь бо бѣгосочетанный про́хворъ ликѣтъ со
бездѣ́лными си́лами, предсто́а прѣ́то́а свѣ́хъ црѣ́а, хрѣ́та бѣа, ѿ мо́литѣа
о́ дѣша́хъ на́шихъ.

И ны́нѣ, бѣгосочетанный, гла́сѣ то́йже:

Бли́че, прїимѣ мо́литвы ра́бѣ твои́хъ, ѿ ѿзбави на́сѣ ѿ вса́кѣа
нѣ́жды ѿ печа́ли.

Славо́сло́вїе вели́кое, ѿ ѿпѣ́тъ.

НА ЛІТУРГІИ.

Бл҃жєнна, ѿ канѡна ѿ-гѡ пѣснь г-а, ѿ б-гѡ пѣснь д-а.

Прокі́менъ, гла́сѣ ѿ:

Возвесе́лѣа прѣ́вникъ о́ гдѣ, * ѿ о́упова́етъ на негѡ.

Сті́хъ: О́услы́ши, бже, гла́сѣ мо́й, * вни́гда мо́литѣмѣа къ тебѣ́.

Ѹ́пѣа ко ѡ́бръѣмъ, зачало́ тѣ́.

Бра́тїе, [ѿ,ѡ] повинѣ́теа на́ста́вникѡмъ ва́шымъ ѿ по́кара́йтеа:
тѣ́н бо бѣа́тъ о́ дѣша́хъ ва́шихъ, ѿа́кѡ сло́во возда́ти хотѣ́ще,
да сѣ ра́достїю сїѣ́ творѣ́тъ, а́ не возды́хающе: нѣ́сть бо по́лезно
ва́мъ сїѣ́. [и] Мо́литѣа ѿ на́сѣ, о́упова́емъ бо, ѿа́кѡ до́брѣ́ со́вѣсть ѿмамы
во все́мъ, до́брѣ́ хотѣ́ще жи́ти. [ѿ] Ли́шше же мо́лю, сїѣ́ творѣ́те, да
вскѡ́рѣ́ * о́устро́юа ва́мъ.*⁴⁶ [ѿ] Бѣ́а же ми́ра возведе́ый ѿзъ ме́ртвѣхъ
па́стыра о́бца́мъ вели́каго, кро́вию за́вѣта вѣ́чнаго, гдѣ́ на́шего і́иса хрѣ́та:
[ѿа] Да со́верши́тъ въ́ во вса́комъ дѣ́лѣ́ бла́зѣ́, со́твори́ти во́лю ѡ́гѡ,
творѣ́а въ́ ва́сѣ́ бл҃гоу́бо́дное предъ́ нѣ́мъ, і́иса хрѣ́то́мъ: ѡ́мѣ́же сла́ва во вѣ́ки
вѣ́кѡвъ, а́минь.

^{45*} измењено према сличној стихири у савременим руским издањима, а у изворнику:
бѣгосочетанный.

^{46*} или: возвращѣа къ ва́мъ.

Приђите празникољубаца сабори, приђите православних мноштва, приђите богосабрани зборови монаха, приђите овце духовног тора Господњег, приђите сви да светло ликујемо о спомену оца нашег; јер данас богоносни Прохор ликује са безтслесним силама, стојећи пред престолом Цара свих, Христа Бога, и моли се за душе наше.

И сада ... **Богородичан, глас исти:**

Радичице, прими молитве слугу Тојих, и избави нас од сваке невоље и туге.

Велико славословље, и отпуст.

НА ЛИТУРГИЈИ.

Блажена: од 1-ог канона 3-ћа песма, и од 2-ог канона 6-та песма.

Прокимен, глас 7:

Радоваће се праведник у Господу, * и уздаће се у Њега.*⁴⁷

Стих: Услиши, Боже, глас мој, * када ти се молим.*⁴⁸

Апостол: Јеврејима зач. 335.*⁴⁹

Рађо, [13,17] слушајте старјешине своје и повинујте им се, јер они бдију над душама вашим, пошто ће одговарати за њих, да би то с радошћу чинили а не са уздисањем, јер вам ово не би било од користи. [18] Молите се Богу за нас, јер смо увјерени да имамо добру савјест, желећи да се у свему добро владамо. [19] А молим да чините ово још више, да бих вам се што прије вратио. [20] А Бог мира, који подиже из мртвих великога Пастира оваца, крвљу Завјета вјечнога, Господа нашега Исуса Христа, [21] нека вас усаврши у свакоме дјелу доброте, да вршите вољу његову, творећи у вама оно што му је угодно, кроз Исуса Христа, којему слава у вијекове вијекова. **Амин.**

^{47*} Пс. 63,11.

^{48*} Пс. 63,2.

^{49*} Јевр. 13,17-21 (зач. 335).

Ѳлнлѡїа, глаголю: Ѳ

Стѣхъ: Ѳцѣнницы твоѡ ѡблекѡтѡ въ прѣѡ, * ѡ прѣѡнѡи твоѡ
вѡзрѡдѡтѡ.

Ѳѡлѡѡ ѡ лѡкѡ, зачѡло кѡ.

Прнчѡстѡнъ:

Въ пѡмѡтъ вѣчнѡю вѡдетѡ прѣѡннѡ, * ѡ слѡха слѡ не ѡѡбѡнѡтѡ.

Алилуја, глас 2:

Стих: Свештеници Твоји обуѣиће се у правду, * и преподобни твоји радоваће се.^{*50}

Јеванђеље: од Луке. зач. 24.^{*51}

Причастен:

У спомену вечаном биће праведник, * од зла гласа неће се уплашити.^{*52}

^{50*} Пс. 131,9.

^{51*} види исто Јеванђеље на Јутрењу, стр. 25-26.

^{52*} Пс. 111,6 и 7.

КАНОНЪ МОЛѢБНЫЙ ПРѢБНОМУ
ОЦУ НАШЕМУ ПРОХВРУ ПШИНЬСКОМУ.

Бл҃гвѣшѣ ѿѿенникѣ начинаемъ:

Трисѣ́бо. Пресе́ла тѣ́ще: ѿ по: О́че нашъ: Гд҃и, помилуй. Ъі.

Сла́ва, ѿ ны́нѣ: Прѣидѣте, поклонѣмъ: [Трижды.] [Ѹло́мъ рѣв:]

Гд҃и, оуслыши мѣтѣѣ моѣ, вѣдѣши молѣніе моѣ во истинѣ твоѣй, оуслыши мѣ вѣ правдѣ твоѣй: [Ѣ] И не вѣиди вѣ сѣдѣ из равѣмъ твоѣмъ, ѣакъ не ѡправдѣтѣ предѣ тобою всѣмъ живѣй. [Ѥ] Ёакъ погна врагъ дѣшѣ моѣ: смирихъ сѣтъ вѣ зѣмлю живѣтъ моѣ: [Ѧ] погнахъ мѣ сѣтъ вѣ тѣмныхъ, ѣакъ мѣртѣмъ вѣка. [Ѧ] И оуны во мнѣ дѣхъ моѣ, во мнѣ смѣтѣа сѣще моѣ. [Ѣ] Поманихъ днѣ дрѣвнѣа, побѣхѣа во вѣхъ дѣлѣхъ твоѣхъ, вѣ творѣніихъ рѣкѣ твоѣю побѣахѣа. [Ѥ] Воздѣхъ кѣ тебѣ рѣще моѣ: дѣшѣ моѣ ѣакъ зѣмля безвѣднаа тебѣ. [Ѥ] Скорѣ оуслыши мѣ, гд҃и, исчезѣ дѣхъ моѣ: не ѡврати лица твоегѣ ѡ мене, ѿ оуподѣлюа низхѣдѣцымъ вѣ рѣвѣ. [Ѧ] Слышанѣ сотвори мнѣ заѣтра мѣтъ твоѣ, ѣакъ на тѣа оупѣахъ: скажи мнѣ, гд҃и, пѣтъ, вѣньже поидѣ, ѣакъ кѣ тебѣ вѣахъ дѣшѣ моѣ. [Ѧ] Изми ма ѡ врагъ моѣхъ, гд҃и, кѣ тебѣ приѣѣгѣхъ. [Ѥ] Наѣчи ма твори́ти вѣлю твоѣ, ѣакъ ты сѣи вѣхъ моѣ: дѣхъ твоѣи бѣгѣи наставитѣ мѣ на зѣмлю правѣ. [Ѧ] Имене твоегѣи ради, гд҃и, живѣши мѣ правдою твоѣю: ѿзвѣдѣши ѡ печѣли дѣшѣ моѣ: [Ѣ] И мѣтѣю твоѣю потреѣиши врагѣ моѣ, ѿ погѣиши всѣа стѣжающѣа дѣшѣ моѣ: ѣакъ ѣзѣ раѣвѣ твоѣи сѣмъ.

Сла́ва, ѿ ны́нѣ:

Ѹлнлѣѣа, Ѹлнлѣѣа, Ѹлнлѣѣа: сла́ва тебѣ, вѣже. [Трижды.]

Бѣхъ гдѣ, ѿ ѣвѣа на́мъ: [Трижды, со стѣхѣ.]

Тропа́рь, гла́сѣ ѡ:

Прѣстынный житѣль, ѿ вѣ тѣлесѣи ѡгѣа, ѿ чѣдѣтворѣцѣа показѣа сѣи, вѣгонѣсе О́че нашъ прохвре: постѣмъ, вѣѣніемъ, мѣтѣвою, нѣнаа дарѣвѣнѣа прѣимъ, ѿѣѣлаѣши недѣжнѣа ѿ дѣшы вѣѣрою приѣѣающѣхъ кѣ тебѣ. сла́ва даѣшемѣ ти крѣпѣсть, сла́ва вѣѣнѣаѣшемѣ тѣа, сла́ва дѣѣствѣющѣмѣ тобою всѣмъ ѿѣѣлѣнѣа. [Дѣажды.]

**МОЛБЕНИ КАНОН ПРЕПОДОБНОМ
ОЦУ НАШЕМ ПРОХОРУ ПЧИЊСКОМ.**

Пошто свештеник благослови, почињемо:

Трисвето .. Пресвета Тројице ... **и по: Оче наш ...**

Господе, помилуј. [12 пута.]

Слава ... **и** сада ... **Ходите, поклонимо се ... [Три пута.]**

[Псалам 142:]

Господе, услиши молитву моју, прими мољење моје по истини Својој; услиши ме по правди Својој; [2] и не иди на суд са слугом Твојим, јер се нико жив неће оправдати пред Тобом. [3] Непријатељ гони душу моју, гази у прах живот мој, посађује ме [1] у прах као давно помрле. [4] Трне у мени дух мој, неста у мени срце моје. [5] Помињем дане старе, пребрајам све послове Твоје, размишљам о делима руку Твојих. [6] Пружам к Теби руке своје; душа је моја као сува земља пред Тобом. [7] Брзо ме услиши Господе, нестaje духа мога; немој одвратити лица Твога од мене, јер ћу бити као они који одлазе у гроб. [8] Рано ми јави милост Своју, јер се у Тебе уздам. Покажи ми, Господе, пут којим да идем, јер к Теби подижем душу своју. [9] Избави ме од непријатеља мојих, Господе к Теби прибегах. [10] Научи ме да творим вољу Твоју, јер си Ти Бог мој; Дух Твој благи нека ме води по стази правој. [11] Имена ради Твога, Господе, оживи ме правдом Твојом, изведи из муке душу моју. [12] И по милости Својој истреби непријатеље моје, и погуби све који муче душу моју, јер слуга Твој ја (је)сам. **Слава ... и сада ...**

Алилуја, алилуја, алилуја; слава Т(еб)и Боже. [Три пута.]

Бог је Господ и јави се нама... [Три пута са стиховима.]

Тропар, глас 1:

Пустиње житељ и у телу анђео и чудотворац показао си се, богоносни оче наш Прохоре. Постом, бдењем, молитвом небесне дарове примивши, исцељујеш болесне и душе које ти са вером притичу. Слава Укрепитељу твоме, слава Увенчатељу твоме, слава Ономе који тобом свима дарује исцељење. **[Два пута.]**

Глава, ѿ нынѣ, вѣрченѣ, глаголю: ѿ:

Не оумолчимъ никогда бже, силы твоѣ глголати недостѡйни: яже бо ты не бы предстоѣла молѣщи, ктѡ бы насъ ѿбавляѣ ѿ толѣкнхъ вѣдѣхъ; ктѡ же бы сохранилѣ до нынѣ свободны; не ѿстѣпимъ вѣще ѿ тебе, твоѣ бо рабы спѣлѣши прѣснѣ ѿ всѣкнхъ лютейхъ.

Таже: Гдѣ, помилѣ. [Трижды.] Глава, ѿ нынѣ:

[Псаломъ ѿ:]

Помилѣ мѣ, бже, по величѣи мѣти твоѣи, ѿ по множетвѣ щедротѣ твоѣхъ ѡчисти беззакѡнїе моѣ. [а] Нипаче ѡмыѣ мѣ ѿ беззакѡнїѣ моегѡ ѿ грѣхѡ моегѡ ѡчисти мѣ: [б] Яко беззакѡнїе моѣ азъ знаю, ѿ грѣхѡ мой предо мною єсть вѣнѣ. [в] Тебѣ єдиноѣ согрѣшихъ ѿ лѣвое предѣ тобою сотвори хъ: яко да ѡправдиши мѣ во словесѣхъ твоѣхъ ѿ побѣдиши, внигда ѡдѣти ти. [г] Се бо, въ беззакѡнїихъ зачатѣ єсмь, ѿ грѣсѣхъ роди мѣ мати моѣ. [д] Се бо, истинѣ возлюбилѣ єси, безвѣстнаѣ ѿ тайнаѣ премудрости твоѣѣ ѡбѣлѣ ми єси. [е] Ѳкропиши мѣ ѡчѡпомѣ, ѿ ѡчищу мѣ: ѡмыеши мѣ, ѿпаче снѣга ѡбѣлю мѣ. [ж] Глаголю моеѣ даѣи радость ѿ веселїе: возрадуютѣ мѣ кѡсти смиренныѣ. [з] Ѳбрати лице твоѣ ѿ грѣхѡ моихъ ѿ всѣхъ беззакѡнїѣ моѣ ѡчисти. [и] Сердце чисто созижди во мнѣ, бже, ѿ дѣхъ правѣ ѡбнови во оутробѣ моѣ. [й] Не ѡвержи мене ѿ лица твоегѡ ѿ дѣхъ твоѣхъ спѣгѡ не ѡтѣмѣ ѿ мене. [к] Воздаждѣ ми радость спѣсѣнїѣ твоегѡ ѿ дѣхѡмъ вѣчними оутверди мѣ. [л] Научѣ беззакѡнныѣ пѣсѣмъ твоимъ, ѿ нечестїи кѣ тебѣ ѡбратѣтѣ. [м] Ѻбави мѣ ѿ кровѣи, бже, бже спѣсѣнїѣ моегѡ: возрадуютѣ мѣ языкѣ мой правдѣ твоѣ. [н] Гдѣ, оустнѣ мои ѡверзеши, ѿ оустѡ моѣхъ возвестѣтѣ хвалѣ твоѣ. [о] Яко яже бы возхотѣлѣ єси жертвы, далѣ быхъ ѡбѣ: всесожжѣнїѣ не бѣговолиши. [п] Жертва бѣгѣ дѣхъ сокрѣщенѣ: сердце сокрѣшенно ѿ смиренно бѣ не оумнижитѣ. [р] Обѣжи, гдѣ, бѣговоленїемъ твоимъ єѡна, ѿ да созиждѣтѣ стѣны іерѣлѣмскїѣ: [с] Тогда бѣговолиши жертвѣ правды, возношенїе ѿ всесожегѣмаѣ: тогда возложѣтѣ на ѡлтарь твоѣ тельцы.

Слава ... **и** сада ... Богородичан, глас 4:

И недостојни нећемо никада ућутати, Богородице, да казујемо чудеса Твоја; јер када Ти не би предстојала молећи, ко би нас избавио од толиких беда? Ко би нас сачувао до сада слободне? Нећемо одступити од Тебе, Владичице, јер Ти слуге Своје увек спасаваш од свих опасности.

Затим: Господе, помилуј. [Три пута.] Слава ... **и** сада ...

[Псалом 50:]

Помилију ме, Боже, по великој милости Својој и по обиљу милосрђа Свога очисти безакоње моје. [4] Опери ме сасвим од безакоња мога, и од греха мога очисти ме, [5] јер знам ја [3] безакоње своје, и грех је мој стално преда мном. [6] Теби једином сагреших и зло пред Тобом учиних, да се оправдаш у речима својим и да победиш кад ти суде. [7] Гле, у безакоњима се зачех, и у гресима роди ме мати моја. [8] Јер гле, истину љубиш, и јављаш ми незнано и тајно свемудрости своје. [9] Покропи ме исопом, и очистићу се; опери ме, и бићу бељи од снега. [10] Дај ми да чујем радост и весеље, да се прену кости потрвене. [11] Одврати лице своје од грехова мојих и сва безакоња моја очисти. [12] Срце ми чисто саздај Боже, и дух прав обнови у мени. [13] Не одбаци ме од лица Твога, и Духа Твога Светог не одузми од мене. [14] Дај ми радост спасења Твога, и духом владалиачким учврсти ме. [15] Научићу безаконике путевима Твојим, и непобожни ће се обратити Теби. [16] Избави ме од крви, Боже, Боже спасења мога; обрадоваће се језик мој правди Твојој. [17] Господе, отвори усне моје, и уста ће моја казивати хвалу Твоју. [18] Јер да си хтео жртве, принео бих; за [жртве] свеспаљенице не мариш. [19] Жртва је Богу дух скрушен; срце скрушено и смерно Бог неће презрети. [20] По благо[наклоно]сти Својој, Господе, чини добро Сиону, и нека се подигну зидови јерусалимски. [21] Онда ће ти бити миле жртве правде, приноси и [жртве] свеспаљенице; тада ће метати на жртвеник Твој телце.

Канѡнъ, гласъ ѿ.

Пѣснь ѧ. Ірмосъ:

Во глубинѣхъ постла игогда, фараонѣтское всебѡиство преврѡженнаа ела, воплощевша же слово всебѡбный грѣхъ потребило естъ, препрославленный гдѣ, славою бо прославивша.

Припѣвъ: Прѣне Ѿче прохворе, молѣ бѣа ѡ насъ.

Присносущнымъ свѣтомъ, триѣаннымъ нынѣ ѡзаравша: и со агглы вторыми свѣтлостями предстоа, весь свѣтелъ, вседѣтелю: срца моего ѡмраченіе ѡженѣ, Ѿче прохворе: ѣкѡ да свѣтлѡ проповѣдаю житѣа твоегѡ доблести.

Коренившевша желаніе въ души твоеѣ, Ѿче, стажавъ, неизчѣтныа хрѣтѡвы красоты, вса чвствєнныа двєри затвориавъ еси ѡ тлєнныхъ и мимотекущихъ, и многими пѡдвиги полдчилъ еси желаемое.

Слава:

Блѣнное смотрѣніе бжѣе ѡ ѡутрѡбы тѣ ѡсѣи, и соудъ стѣгѡ дѣа показа: темже, ѡ мѣнства гавилъ еси страхомъ бжѣимъ ѡграждаемъ.

И нынѣ, вѣрченъ:

Тѣнства страшнагѡ гавилъ еси дѣлательница, разстоѡщаа сѡщєствѡ соединивши, бѣа безплѡтнагѡ зачєнши, плѡть носѣща произвелъ еси, и во єдинѣи ѡпостѣи во двоѡ естєствѡ, пречѣтаа, ємманѡла родилъ еси.

Пѣснь г. Ірмосъ:

На камени мѣ вѣры ѡутвердивъ, разширилъ еси ѡутѣа моѡ на врагѣ моѡ, возвесели бо са дѡхъ моѣ, внегда пѣти: нѣсть стѣ, ѣкоже бѣ насъ, и нѣсть прѣведенъ, пѣче тебѣ гдѣ.

Бидѣвъ бѡдреннѡ души твоеѡ очима, ѣкѡ вса сѡщєтнаа сѡтъ, ѡвѣргавъ еси всю мѣркѡю красотѡ: и ницымъ имѣнѣа твоѡ раздѣвъ, некрѡдомое сокровище стажавъ еси.

Канон, глас 2.

Песма 1. Ирмос:

У дубину сруши некада сву фараонову војску најмоћнија Сила, а свезлобни грех истреби оваплоћена Реч, препрослављени Господ, који се славно прослави.*⁵³

Припев: Преподобни оче Прохоре, моли Бога за нас!

Речном тросунчаном светлошћу сада осијаван и са анђелима, другим светлостима, стојећи пред свесветлим Створитељем, мрак срца мога одагнај, оче Прохоре, да бих светло казивао славу живота твога.

Гтекавши корениту жељу у души својој, за безбројним красотама Христовим, оче, све чулне двери затворио си за трулежно и пролазно, и подвизима многим стекао си жељено. **Слава ...**

Релики промисао Божији, од [мајчине] утробе те освети, и сасудом Духа Светога показа. Стога си од младости био страхом Божијим ограђен. **И сада ... Богородичан:**

Гтрашне тајне показала си се делатељка, раздвојене природе сјединивши, Бога безтелесног зачевши, плотоносца произнела си, и у једној ипостаси, у двома природама, Пречиста, Емануила родила јеси.

Песма 3. Ирмос:

Утвдив(ши) ме на камену вере, раширио си уста моја на непријатеље моје; и развесели се дух мој, када пева: Нема светог, као [што је] Бог наш, и нема праведнијег од Тебе, Господе.

Ридевши будним душевним очима, да је све ташто, одрекао си се свесветске лепоте; и ништима раздавши имање своје, неодузимљиво богатство стекао си.

^{53*} преводи Ирмоса су моји из 2014. год. (уз незнатну накнадну редакцију априла 2025-те год.), пошто се у изворнику даје само њихов почетак.

Бжѣтвенныхъ послѣшавъ заповѣдей, въ молчаніи пребываеши во всемъ житіи: и ѿкъ непрѣбенъ и безчестенъ во ѡчествѣи твоѣмъ, вѣнчалъ еси поношеніемъ, ѿ истинныхъ слѣбъ питаеши желаніемъ.

Глагола:

Ѡбратиши еси плещи своѣ ѿ міра и возведеши еси горы ѿчи твоѣ, чаа помощи ѿтѣдѣ бжѣтвенныхъ: тѣмже ѿ горы стѣбъ своѣхъ, оуслышиша тѣ бѣхъ и вознесе тѣ чѣдесы.

И нынѣ, бѣорченъ:

Роспѣваетъ бѣхъ ѡцѣ къ дѣицѣ: оухо твоѣ приклони дщи црѣва и вѣжда людѣи твоихъ ѡсловленіе: глагола и вопль ихъ оуслыши блжѣщихъ тѣхъ и твою величающихъ мѣти.

По ї-и и ѣ-и пѣсни, глагола ѣ:

Спиши ѿ бѣдъ рабы твоѣ, прѣбне ѿче прохворе, ѿкъ вси по бѣхъ къ тебѣ прибѣгаемъ, ѿкъ нерѣшнѣмомъ и тѣпломъ предстателю.

Призри блгосердіемъ, всепѣтаа бѣе, на моѣ лютое тѣлесѣ ѡсловленіе, и ищѣли дщи моѣхъ болѣзни.

Тѣже, ѣктеніа:

Помниши насъ бѣе, по величѣи мѣти твоѣи, молимитися, оуслыши и помниши.

Ликъ: Гдѣи, помниши. [Трижды.]

Ѡце молими гдѣ бѣхъ нашемъ, прѣчѣи егѡ мѣри, и прѣбномъ и бѣгонѣномъ ѡцѣ unseremъ прохворѣ, пѣтѣнножѣтелю пѣнинемъ: ѡ блгосердѣемъ и хрѣтолюбѣемъ родѣ нашемъ ... [ѿмѣхъ], ѡ прѣсѣеннѣишемъ архѣерѣе нашемъ ... [ѿмѣхъ], ѡ прѣбнѣишемъ ѡцѣ нашемъ игѣменѣ ... [ѿмѣхъ], ѡ братѣи стѣбъ ѡбѣтели сеѣ, ѡ ѡсѣтѣвѣющихъ и пѣтѣсѣвѣющихъ, плавающихъ, въ нѣмоци лежащихъ, и ѡ всѣхъ православныхъ хрѣтіанѣхъ.

Ѡце молими ѡ мѣти, жѣзни, мѣрѣ, здравіи, спѣеніи, и посѣеніи рабѡвъ бѣихъ ... [ѿмѣхъ], и ѡ ѣже просѣитися ѿмъ всѣкомъ согрѣшенію, больномъ же и небольномъ.

[ѿце ли поѣтѣа молѣбенъ ѡ ѣдинѣмъ члѣвѣцѣ, глѣоли:

Послушавши божанске заповести, у молчанију пребивао си кроз сав живот свој. Као непотребан и без части у отачаству твојем, за поругу сматран си, хранећи се жељом за истинском славом.

Окренуо си леђа своја свету, а очи си подигао горе, чекајући божанствену помоћ одатле. Стога те са свете горе Своје услиши Бог, и чудесно те узнесе. **И сада ... Богородичан:**

Бог отаца пева Дјев(иц)и: Приклони ухо твоје, Царева кћери, и види озлобљеност народа Твога; услиши глас и вапај оних који Те славе и величају Твоју милост.

После 3. и 6. песме, глас 6:

Гласи од беда слуге твоје, преподобни оче Прохоре, јер сви по Богу теби прибегавамо као неразрушивом и топлом заступнику.

Гвехвална Богородице, погледај самилошћу на љуто злопаћење
тела мог, и исцели патњу душе моје.

Потом, јектенија:

**Помилуј нас, Боже, по великој милости Твојој, молимо Ти се
услиши и помилуј.** **Збор: Господе, помилуј. [Три пута.]**

Још се молимо Господу Богу нашем, пречистој Његовој Матери, и преподобном и богоносном оцу нашем Прохору, пустиножителу Пчињском: за благоверни и христољубиви православни род наш ... [име], за преосвећеног архијереја нашег ... [име], за најпреподобнијег оца нашег игумана ... [име], за братију свете обитељи ове, за одсутне и оне који путују, плове, у болести леже, и за све православне хришћане.

Још се молимо за милост, живот, мир, здравље, спасење и посету слугу Божјих ... [имена], и да им се опрости сваки грех, вољни и невољни.

[Ако се молебан поје за једног човека, говори:

Ѣще молимыя гдѣ бгѣ нашемъ, пречѣтѣй бгомѣри, прѣбномъ и бгомѣномъ оцѣ нашемъ прохворѣ, пѣтѣнножѣтелю пѣнѣныкомъ, ижебѣвѣти раба своего [или: раба своего] ... [имѣя], ѡ всѣмъ скорѣи, гнѣва и нѣжды, и ѡ всѣмъ смертносѣныя рѣны, и ѡ еже прѣстѣтѣи ѣмъ [или: ѣи] всѣкомъ прегрѣшѣнѣю, больномъ же и небольномъ.]

Ѣще молимыя за всю брѣтѣю, и за всѣ правослѣвныя хрѣтѣяны.

Возгласъ: **Ѧ**кѡ ѡкѡ млѣтѣвѣ и члѣвѣколюбѣвѣ бгѣ ѣси, и тебѣ слава возыслаемъ: оцѣ и сиѣ, и сѣомъ дхѣ: нынѣ и прѣсѣ, и во вѣки вѣкѣвѣ.

Дѣкъ: **Ѧ**минѣ.

Сѣдѣленъ, гласъ Ѣ:

Молѣнѣе тѣплое и стѣнѣнѣе сердѣчное приносѣще тебѣ, ѡче прѣбне прохворѣ, прилѣжнѡ ѡ дхѣи вопѣемъ ти: прѣдварѣи и ѡ вѣдѣи ижебѣви ны, ѡкѡ скорѣи помощникъ и тѣплѣи нашъ прѣдстѣтель.

Пѣснь Ѧ. Ѧрмѣсъ:

Пришѣла ѣси ѡ дѣи, не ходѣтай, ни ѡгѣла: но самъ, гдѣи, воплѣщѣся: и сѣла ѣси всего ма члѣвѣка. тѣмъ зовѣ ти: слава силѣ твоѣи, гдѣи.

Рѣзѣа тѣ гдѣ ѡ сѣѡна, ѡкоже дрѣвле прѣоца ѡбраѣма, ижебѣти ѡ землѣи ѡчѣстѣа твоегѡ: ты же, послѣдовѣла ѣси тогѡ словѣи, ѡче прохворѣ, со оуѣрдѣемъ.

Свѣтѣильникъ ногѣма твоѣма закѡннаѣ повѣлѣнѣѣ положѣла ѣси: тѣмъже, во свѣтѣ ижебѣе прѣвѣда твоѣ, и ѡкоже полѣдне, ѡче, возсѣла ѣси.

Слава:

Одѣжда плѣти твоеѣ властѣнѣца бѣсть, въ нѣже ѡболѣла оумѣртѣнѣла ѣси стѣстѣнаѣ възгѣнѣа, ѡче, доблѣстѣеннѡ рѣвѣнѣе въ ѡдамѣнтѣскѣ рѣзѣи ижебѣнѣла ѣси.

И нынѣ, бгѣрѣченъ:

Оуподобѣи дѣдѣ голѣбѣицѣ, посѣрѣбреннѣ крилѣи и злѣта междѣрѣмѣи имѣнѣи, тебѣ прѣпѣтѣа: тѣмъже, ѡсѣнѣи ма ѡ стѣрѣла летѣнѣнѣхъ во днѣи и нѣцѣи, и ижебѣви ма.

Још се молимо Господу Богу нашем, Пречистој Богоматери, преподобном и богоносном оцу нашем Прохору, пустиножителу Пчињском, да избави слугу свога ... [име], од свеке невоље, гнева и опасности, и од сваке смртоносне ране, и да му се опрости сваки грех, вољни и невољни.]

Још се молимо за сву браћу, и за све православне хришћане.

Возглас: Јер си милостив и човекољубив Бог, и Теби славу уносимо: Оцу и Сину и Светоме Духу; сада и увек и у векове векова.

Збор: Амин.

Сједален, глас 2:

Топло мољење и срдачне уздахе приносимо теби, преподобни оче Прохоре, и усрдно од душе вапи(је)мо ти: Заштити и од беда избави нас, као брзи помоћник и топли наш заступник.

Песма 4. Ирмос:

Дошао си од Дјеве, не посредник, не анђео; н(ег)о сам [Ти] Господ(е), оваплотив(ши) се; и спасао си м(ен)е целог човека. Зато Ти кличем: Слава моћи Твојој, Господе!

Призва те Господ са Сиона, као некад праоца Авраама, да изађеш из отачаства твојега. Ти си, пак, са усрђем, следовао речима Његовим, оче Прохоре.

Ногама својим поставио си светлост закона заповеђених. Стога у светлости изађе правда твоја и као подне, оче, засијао си.

Слава ...

Рласеница беше одећа тела твога, у коју облачећи се, умртливи си страсне покрете, оче, изменивши храбро рите у дијамантске одежде.

И сада ... Богородичан:

Тебе, свеопевана, Давид упореди са голубицом крила посребрених, и плећа позлаћених. Стога, Ти ме закрили од стрела што лете дању и ноћу, и избави ме.

Пѣснь ѿ. Ірмѡсѣ:

Прѡсвѣщеніе во тьмѣ лежѡщихъ, спсѣніе ѡчѣанныхъ, хрѣте, спсе мой: кѣ тебѣ оутреню црѣю міра, прѡсвѣти мѧ сїаніемъ твоимъ: и нѡгѡ бо рѣзвѣ тебѣ бѣа не зная.

Говѣлазѣ оуготѡвазѣ стезѣ твоѣй, препѡти дѡшѣ твоѣѡ теченіе, дїавѡла тѡцаща и во ѡбразѣ скорпїи претворѣвѣ, оутрашїти тѣ нѡдаща: ты же, воорѡжѣвѣ крѣпнымъ знаменіемъ, ѡче, попрѣлѣ ѣси силѣ ѣгѡ подѣ ногѡма твоимѡ.

Грѡбъ твоѣй истѡчникъ цѣлїтельный показѣа, прѣбне ѡче нашъ прѡхѡре: теченіемъ бо бѣговѡннагѡ мѣра, подаѣетъ ищѣленіе разлїчныхъ недѡгѡвѣ, вѣрою молѡщїхѣсѡ и почитѡющихъ тѣ сѧ любѡбію.

Глѡба:

Закѡнамъ хрѣтѡвымъ наѡчѣвѣа, небрегѣа ѣси ѡ пїщѣ и ѡ ѡдеждѣ, но нѣныхъ птїцѣ дѣло испѡлнѣвѣа, ѡче, и вѣ пещерѣ вселѣвѣа и безъ покрѡва на мнѡга лѣта, пребѣлѣа ѣси, прѣбне. **И нынѣ, бѣорѣченъ:**

Превозшѣдшѣ кѣдры лїванскїѡ, тѡчнаѡ горѡ, ѡсѣнѣа концѣмнѡжеествомъ добродѣтелей бжтвенныхъ, ѡсѣкшагѡсѡ ѡ тебѣ камѣне не рѣкамѣ, сокрѡшѣ іѡлы стѣпѣй моихъ, дѡ, дѡшѣ же мою оутвердѣ.

Пѣснь ѿ. Ірмѡсѣ:

Вѣ безднѣ грѣхѡвѣхъ вѡлѡвѣа, неизлѣднѡю мѣрдѣ твоѣгѡ призывѡю безднѣ: ѡ тѣи бже мѧ возведѣ.

Гнѡ твоимѡ ѡчїмѡ не дѡлѣа ѣси, бжѣнне прѡхѡре, ни вѣждама дреманїѡ, дѡндеже спѡдѡблѣа ѣси прѣвѣныхъ селенїѡ, ѣже оуготѡва бѣа любѡщымъ ѣгѡ.

Бѡдреннымѣ твоимѣ мѣтвамѣ, ѡче прѡхѡре, и постоѡннымъ воздержанїемъ гѡ на землѣ добрѣ оугодїлѣа ѣси: сѣгѡ радѣ стѣрашенъ врагѡмъ и славенъ члѣвѣкомъ, бѣлѣа ѣси.

Глѡба:

Песма 5. Ирмос:

Просвећење у тами лежећих, [и] спасење очајних, Христe, Спас(ит)е(љу) мој; (к) Теби јутрењујем, Царе мира, просвет(л)и ме сијањем Својим; јер другог Бога, осим Тебе не знам.

Замку поставивши на стази да препречи хитање душе твоје, ђаво се потруди да се и у лик аспиде претвори, да би те уплашио. Ти, пак, крсним знамењем наоружавши се, оче, сатро си силу његову под ноге своје.

Гроб твој показа се извором исцељења, преподобни оче наш
 Прохоре, јер течењем благоуханог мира даје исцељење
 различитих недуга, оних који ти се с' вером моле и честују те с'
 љубављу. Слава ...

Научивши се закону Христовом, занемарио си храну и одећу. Дело птица небеских испунивши, оче, и у пећину населивши се, без хране и без заштите много година живео си, преподобни.

И сада ... Богородичан:

Надвисила си кедре ливанске, плодна горо која осењујеш крајеве земље мноштвом врлина божанских, док Камен не одваљен рукама од Тебе, сакруши идоле страсти мојих, Дјево, а душу моју утврди.

Песма 6. Ирмос:

Ваљајући се у бездану греховном, призивам неистраживи бездан милосрђа Твога: Из трулеж(ност)и, Боже, изведи ме.

Очима својим сна ниси дао, блажени Прохоре, ни веђама дремања, док се ниси удостојио обиталишта праведних, које припреми Бог за оне што Га љубе.

Својим срдчним молитвама, оче Прохоре, и постојаним уздржањем, на земљи си добро угодіо Господу. Због тога си био страх за ђаволе и славан за људе. Слава ...

Райскѹю жнѣзнь ѿ сѣбѣхъ веселїе, всегда во оумѣ твоѣмъ помнѣа,
прѣбне ѿче прѣхъре, въ слезѣхъ ѿ воздыханїихъ всю твою
жнѣзнь прешѣлъ єси: сего ради ѿ по смерти ѿ хрѣта чдеи прославиша
єси. **И нынѣ, вѣорченъ:**

Ѡзбыка лѣстїваго мѣ ѿзбави: недѣга, ѿскѣшенїа, бѣды ѿ скорби,
мѣти вѣїа мѣрдаа, ѿ радости дарѣи сѣцѣ моему.

Тѣже, гласъ ѿ:

Спѣи ѿ бѣдъ рабы твоѣ, прѣбне ѿче прѣхъре, ѣако вси по вѣѣ къ
тебѣ прибѣгаемъ, ѣако нерѣшнѣмъ ѿ тепломъ предстаѣтелю.

Прїзри бл҃госердїемъ, всепѣтаа вѣѣ, на мое лютое тѣлесѣ ѿсловленїе,
ѿ ѿщѣли дѣшнѣ моеѣ болѣзни.

Ѡктенїа малѣа: И по возгласѣ:

Кондакъ, гласъ ѿ.

По: ѿ мѣтвахъ:

Ѡ мѣтвахъ теплѣйшїи заступниче, * ѿ просящымъ скорѣйшїи
помѣщниче: * прїими моленїе наше * ѿче прѣхъре, * ѿ хрѣта моли
помѣловати насъ, * ѣако єдинъ прѣбл҃гїи ѿ многомѣтнѣи.

Прокїменъ, гласъ ѿ:

Чтнѣ предъ гдемъ * смерть прѣбныхъ єго.

Сѣїхъ: Чтѣ воздаамъ гдѣви ѿ всѣхъ, * ѣаже воздаде ми;

Сѣїенникъ:

И ѿ сподѣвнїа насъ слышанїю сѣаго євѣліа, гдѣ вѣа молимъ.

Лїкъ: Гдѣ, помѣлѣи. [Трїжды.]

Сѣїенникъ: Премѣдрость, прѣсти, ѿслышнѣи сѣаго євѣліа. Мнѣ всѣмъ.

Лїкъ: И дѣхови твоѣму.

Сѣїенникъ: Ѡ матѣа сѣаго євѣліа чтенїе. Ѡнѣмъ.

Живота рајског и весеља светих, увек у уму твоме присећајући се, преподобни оче Прохоре, проживео си читав живот у сузама и уздасима. Зато те и после смрти чудесима Христос прослави. **И** сада ... **Богородичан:**

Избави ме од језика лажљивог, недуга, искушења, невоље и туге, милостива Мајко Божија, и радост даруј срцу моме.

Потом, глас 6:

Гпаси од беда слуге твоје, преподобни оче Прохоре, јер сви по Богу теби прибегавамо као неразрушивом и топлом заступнику.

Гвехвална Богородице, погледај самилошћу на љуто злопаћење тела мог, и исцели патњу душе моје.

Мала јектенија, и после возгласа:

Кондак, глас 2.

Подобан: У молитвама ...

Умолитвама најтоплији заступниче, и онима који моле најбржи помоћниче, прими мољење наше, оче Прохоре, и Христа моли да нас помилује, као једини преблаг и многомилостив.

Прокимен, глас 4:

Часна је пред Господом, * смрт преподобних Његових.*⁵⁴

Стих: Чиме ћу узвратити Господу * за све што ми је дао? *⁵⁵

Свештеник:

И да се удостојимо слушања светог Јеванђеља, Господа Бога молимо.

Збор: Господе, помилуј. [Три пута.]

Свештеник: Премудрост! Смерно стојмо!

Чујмо свето Јеванђеље. **М**ир свима!

Збор: И духу твоме.

Свештеник: Читање светог Јеванђеља од Матеја.*⁵⁶ **П**азимо!

⁵⁴* Пс. 115,6.

⁵⁵* Пс. 115,3.

⁵⁶* Мт. 11,27-30 (зач. 43).

Дѣкѣ: Слава тебѣ, гдѣ: слава, тебѣ.

Сѣѣнникѣ:

Рече гдѣ своѣмѣ оѣчнкѡмѣ: [а,ѣз] всѣ мнѣ преданѣ сѣть оѣемѣ моѣмѣ: и никтѡже знѣетѣ сѣа, тѡкмѡ оѣѣ: ни оѣа ктѡ знѣетѣ, тѡкмѡ сѣнѣ: и сѣмѣже ѣце вѡлитѣ сѣнѣ ѡкрѣити. [кѣ] Прѣидѣте ко мнѣ всѣ трѣждѣющѣиѣ и ѡвременѣннѣи, и ѣзѣ оѣпокоѡ вѣ. [к,ѣ] Возмѣте ѣго моѣ на себѣ, и наѣчѣиѣѣ ѡ менѣ, ѣкѡ крѡтокѣ сѣмѣ и смирѣнѣ сѣцемѣ: и ѡбращѣете покоѡ дѣшѣмѣ вѣшѣмѣ. [ѣ] Ѣго во моѣ бѣго, и вѣремѣ моѣ легко сѣетѣ.

Дѣкѣ: Слава тебѣ, гдѣ: слава тебѣ.

И ѣвѣ: Слава, гласѣ ѣ:

Млѣтвами прѣвнагѡ оѣа наѣгѡ прохѡра пѣннѣскагѡ, млѣтѣвѣ, ѡчѣсти мнѡжѣства согрѣшѣннѣи наѣнѣхѣ.

И нынѣ: Млѣтвами бѣѣ, млѣтѣвѣ, ѡчѣсти мнѡжѣства согрѣшѣннѣи наѣнѣхѣ. **Тѣже:**

Помѣлѣи наѣѣ, вѣѣ, по велѣннѣи млѣти твоѣи: и по мнѡжѣствѣ цѣдрѡтѣ твоѣхѣ ѡчѣсти беззакѡннѣи наѣѣ.

Сѣтѣхѣра, гласѣ ѣ:

Молѣбное пѣннѣ сотворѣюще нынѣ, вѣносномѣ оѣѣ, прѣидѣте всѣ припадѣмѣ кѣ чѣтнѣи рѣцѣ моѣиѣ сѣгѡ и ѣзѣ глѣбннѣи сѣрдѣчнѣиѣ взывѣюще, сѣце кѣ немѣ рѣцѣмѣ: оѣгѡдннѣи хрѣтѡвѣ, ѡѣе наѣѣ прохѡре, не ѡстѣви наѣѣ чѣдѣ твоѣхѣ, не прѣзри мѣлагѡ наѣгѡ пѣснопѣннѣи, ѡ недѡстѡйныхѣ оѣстѣнѣ тебѣ приносѣмагѡ: но, прѣмнѣ молѣннѣ наѣѣ, искѡрен во вѣлѣи и гѡрѣсти тѣжкѣи ѡвѣсѣдѣ ны ѡбѣнѡша, сѣлѡ стѣжѣюще и во глѣбннѣи лѡтагѡ ѡчѣлннѣи, ѡ мнѡжѣства сѣлѣхѣ наѣнѣхѣ дѣлннѣи вѣвергѣюще ны: низпослѣ нынѣ наѣмѣ свѣше богѣтѣѡ поѡмоѣ и ѡ напѣстѣи ѣзбѣви ны, твоѣи кѣ вѣѣ млѣтвами, вѣсѣлѣннѣи и дѡстѡчѣднѣи ѡѣе.

Ѣктѣннѣ: Сѣиѣ, вѣѣ, лѣдѣи твоѣи: и прѡчѣлѣ: **И возгласѣ:**

Збор: Слава Т(еб)и, Господе; слава Т(еб)и.

Свештеник:

Рече Господ својим ученицима: [11,27] Све је мени предао Отац мој, и нико не зна Сина до Отац; нити Оца ко зна до Сина, и ако Син хоће коме открити. [28] Ходите мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити. [29] Узмите јарам мој на себе и научите се од мене; јер сам ја кротак и смирен срцем, и наћи ћете покој душама својим. [30] Јер јарам је мој благ, и бремене је моје лако.

Збор: Слава Т(еб)и, Господе; слава Т(еб)и.

И одмах: Слава ... глас 6:

Молитвама преподобног оца нашег Прохора Пчињског, Милостиви, очисти мноштво сагрешења наших.

И сада ... **М**олитвама Богородице, Милостиви, очисти мноштво сагрешења наших.

Помилуј нас Боже по великој милости твојој, и по обиљу милосрђа твога, очисти безакоње моје.*⁵⁷

Стихира, глас 6:

Молитвено појање сатворивши сада богоносном оцу, приђите сви да припаднемо к часном гробу моштију његових, и из дубине срца кличићи, овако му рецимо: Угодниче Христов, оче наш Прохоре, не остави нас, чеда твоја, не презри наш мали песмопој који ти приносимо из недостојних уста, већ прими мољење наше, јер нас невоље велике и жалости тешке са свих страна опколише, много ожалостише и у дубину љутог очајања, због мноштва наших злих дела, бацише. Низпошљи нам сада с' више богату помоћ и од напастѡ нас избави, твојим молитвама к Богу, свеблажени и дивљења достојни, оче.

Јектенија: Спаси Боже народ Твој ...*⁵⁸ **и остало; И возглас:**

⁵⁷* ср. Пс. 50,3.

⁵⁸* видети у „Служебнику“ на Јутрењу.

Млѣтїю ѿ щедротами ѿ члѣвѣколюбіемъ єдиннороднаго твоего сїа, съ нїмже бл҃гвенъ єси, со пресѣтымъ, ѿ бл҃гнѣмъ, ѿ животворѣющимъ твоимъ дх҃омъ: нынѣ ѿпрїемъ, ѿ во вѣки вѣковъ. **Діакъ: ѿмїнь.**

Пѣснь 3. Ірмосъ:

Образъ златомъ на полѣ деіръ сдѣжимъ, трїе твои ѿтроцы небрегѡша безбожнаго велѣнїа: посреде же о҃гна ввержени, ѡрошѣми поашъ: бл҃гвенъ єси, бже ѡтѣцъ нашихъ.

Пощенїемъ многимъ ѿ бодренною млтвою, ѿ нестѣжѣнїемъ имѣнїй, ѿ слезными истѡчники оукрасилъ єси твой дѡшевный дѡмъ, ѡче прохвѣре: ср҃цевѣдецъ во ѡбръѣте ѿ вселенъ въ немъ, исполнь цр҃ковъ дарованїй своихъ.

Повѣдалъ єси вѣжїа тьмочисленнаа, ѡче прохвѣре, коварства: стезею во непопозновѣннѡ прошедъ тѣсною ѿ подвигоположннѡмъ гдѣ твоимъ оугодилъ єси, ѡ негѡже вѣнцемъ оукрашенъ єси неубаждѡщимъ ѿ чдѣсѣхъ истѡчника стѣжалъ єси, свѣтлое воздѣланїе. **Слава:**

Бж҃твеннаа рака моцїей твоихъ, ꙗкоже дрѣвнїй рай ѡбл҃гоухаетъ притекающыа къ тебѣ, паче ннѣхъ аромѣтъ, чѡства вѣхъ ѿ ср҃ца наслаждающн, прѣбне, ꙗвленїе имѡщи многнхъ оумныхъ дарованїй. **И нынѣ, вѣрчєнъ:**

Не ѡбръѣте ѡ вѣка стѣншю паче тебе бг҃ъ, смысломъ же ѿ тѣломъ дѣствющъ: тѣмже возжелѣ доброты твоѣ ѿ вселенъ въ тѣ, дѣо, ѡ пречѣтыхъ же твоихъ кровей ѡдѡшевлѣннѡ плѡть прїемъ ѿ земнымъ пожилъ єсть.

Пѣснь 4. Ірмосъ:

Въ пещь огненнѡю ко ѡтрокомъ єврѣйскимъ сннзшѣдшаго, ѿ пламень въ рѡсѣ прелѡжшаго бг҃а, пойте дѣла ꙗкѡ гдѣ, ѿ перевозносїте во всѣ вѣки.

Твоемъ въ тѣлесн мѣртвеннѣмъ терпѣнїю паче єстества, прохвѣре, ꙗг҃льстїи лицы днѣвцесѣ, ѡбнѣли стѣхъ свѣтла предѡготоваша, въ нїхже прїаша тѣ ѡ землн престѣвльшаго.

Милошћу и добротом и човекољубљем јединородног Сина Твога, са којим си благословен, са пресветим и благим и животворним Твојим Духом, сада и увек и у векове векова. **Збор: Амин.**

Песма 7. Ирмос:

Заповест безбожну да се поклоне лику златном на пољу Деиру, тројица Твојих младића пренебрегоше; те усред пламена бачени, орошени појаху: Благословен (је)си, Боже отаца наших.^{*59}

Пошћењем многим и молитвом срдачном, и нестицањем Пиметка, и изворима суза украсио си твој душевни дом, оче Прохоре. Срцезналац га нађе и усели се у њега, испунивши Цркву даровима Својим.

Победио си вражија безбројна лукавства, оче Прохоре, тесну стазу си без спотицања прошао, и подвигоположнику Господу твојему угоднио си, од Њега венцем неувењивим увенчан си, и као светло ударје извор чудеса стекао си. **Слава ...**

Божанствени гроб моштију твојих као древни рај облагоухава оне који ти притичу. Више од свих аромата чула и срца свих наслађујући, преподобни, као пројава многих твојих умних дарова. **И сада ... Богородичан:**

Од века Бог не нађе светију од Тебе, и умом и телом девствујућу. Зато зажеље лепоту Твоју и усели се у Тебе, Дјево, примивши од пречисте крви Твоје одуховљено тело, и са земнима поживе.

Песма 8. Ирмос:

Онога који је сишао у пећ ужалену (к) Јеврејским младићима, и пламен у росу претворио – Бога, [о]певајте дела као Господа, и преузносите у све векове.

Твоје надприродном трпљењу у мртвеном телу, анђелски зборови задивише се, светло припремише светих обиталишта, у која примише тебе са земље престављеног.

^{59*} дајем Ирмос чији је почетак дат у цсл. тексту, а у преводу се даје друг(ачиј)и Ирмос: **Т**ѣлѣ златѡмъ премѣдрыхъ дѣтѣи не послѣжиша, њъ въ пламень ѣмни понѡша, њъ бѡги ѡхъ ѡбѣрѣгаша, среди пламене возопиша, њъ ѡросѣ ѡ ѡгнѣ: ѡуслѣшасѣ ѡужѣ ѡѣстѣ вѣшнихъ мѣтѣв. [**И**долу златном премудри младићи не (по)служише, и у пламен сами уђоше, и богове њихове исмејаше, усред пламена закликташе, и ороси их анђео; већ је услышена молитва уста ваших].

Гокровѣнное въ земли тѣло твоѡ дѣственное, прѡхворе, ѿ бжѣтвеннагѡ дарованїѧ ѡкрывѣетѣ вѣрнымъ чѡдеса ѡ истѡчники ѡзливѣетѣ всѣмъ просѧщимъ твоеѧ бл҃гѣти. **Слава, тр҃ченъ:**

Гловеси слово ѣже къ бг҃у, ѡц҃ъ ѡже въ нѣдрѣхъ, того̀ моли: ѡ дх҃ъ бжѣтвенный, ѡсходѡи ѿ ѡц҃ѧ: да поетѣѧ бг҃ъ пресла́вный ѡ гд҃ѣ съи́и по сщ҃ествѣ. **И нынѣ, вѣо҃рченъ:**

Гѣ, ѡкоже рекѡша златѡѧ ѡ пречистиѧ твоеѧ о҃у҃ста, вѣѡе, бл҃жѡтѣ тѧ всѡ роди вѣрнѡ: поне́же бг҃ъ тѧ возвеличи ѡ ѡбѡи тѧ хр҃тіанѡмъ ч҃тнѣишѡю.

Пѣснь д. Ірмѡсъ:

Безначѡльна роди́телеѧ сѡнъ, бг҃ъ ѡ гд҃ѣ, вопло́цыѧ ѿ дѣѡи на́мъ ѡбѡиѧ, ѡмрачѣннаѧ просвѣтити, ѡбрати́ расточѣннаѧ: тѣмъ всепѣтѡю вѣѡу̀ велича́емъ.

Бжѣтвеннѡю цр҃ковь твоѡ истѡчникъ чѡдеса ѡбѡиѧ ѣсть бг҃ъ, не ѡкоже бдрѣѧе ѡнѡлѡмъ ѡвѡю кѡпѣль: не ѣдинъ бо, но безчи́сленное мно́жество прири́щѡще прїемлютѣ ѡсщ҃елѣнїе, прѣбл҃женне прѡхворе.

Жизни нетлѣнныѧ на земли крѡткихъ сподѡблѣѧ ѣсѡи ѡ бѡднши ѡѡже зрѡтѣ ѡг҃лн: снѡмъ же на мно́зѣ вре́мени о҃у҃снѡѧ, во грѡбѣ ѡблѡешиѧ, ѡкѡ жи́ѧ ѡ нерѡшѡмъ, прѡхворе прѣбл҃женне. **Слава:**

На́мъ по сѡлѣ словеса́ ти ѡска́внымъ ѿ желѡнїѧ сердѣчнагѡ бл҃гѣтѣ твоѡю свѡше дѡрѡи: во бл҃гѡхъ хотѣнїе, прѡхѡѡлне, чѡдеса неѡеѡднѡй истѡчнике. **И нынѣ, вѣо҃рченъ:**

Тѡи ѣсѡи лѣствница нѣнаѧ, тѡи ѣсѡи златѡй свѣщникъ, тѡи ѣсѡи рѡчка ѡ трапѣза: ѿ земли на нѣнѡю ширѡтѣ возведѡи ѡ ѡсѣи сѡнїемъ сѡна твоегѡ, ѡ дѡшѡи моѡѧ о҃у҃сладѡи гѡрестѣ ѡ хлѣѡмъ бжѣтвеннымъ насы́ти мѡ: ѡ о҃утвердѡи ср҃це моѡе, чѣтаѧ, пѣтѣи тѧ во вѣки. **Тѡже, поѡмъ:**

Досто́нно ѣсть, ѡкѡ ѡи́стиннѡу̀, бл҃житѣи тѧ вѣѡу̀, прѡснѡбл҃женнѡю ѡ прѡнепѡрѡчнѡю, ѡ мѣрѣ бг҃ѧ на́шегѡ. Ч҃тнѣишѡю херѡѡмъ, ѡ сла́внѣишѡю безъ сра́венїѧ серафѡмъ, безъ ѡстлѣнїѧ бг҃ѧ слова́ рѡждшѡю, сщ҃ѡю вѣѡу̀, тѧ велича́емъ.

Твоје тело девствено у земљи сакривено, Прохоре,
божанственим даром открива чудеса вернима и излива
изворе свима који просе благодат твоју. **Слава ... [Тројичан]:**

Реч која је у Богу, и Духа божанског који од Оца исходи,
речима моли, и нека се опева Бог свеопевани и Господ по
природи. **И сада ... Богородичан:**

Као што рекоше, златна и пречиста Твоја уста, Богородице: величају Те верно сви нараштаји, јер Те Бог узвелича и најчаснијом те објави хришћанима.

Песма 9. Ирмос:

Беспочетног Родитеља Син, Бог и Господ, оваплотив(ши) се од Дјеве нама се јави, да помрачене просвет(л)и и сабере расејане. Зато свеопевану Богородицу величамо.

Твоју цркву божанствену, извором чудеса показа Бог, не као негда Израиљцима Овчију бању, јер, не један, већ безбројно мноштво притичућих добија исцељење, преблажени Прохоре.

Живота нетрулежног у земљи кротких удостојио си се, и
гледаш оно што гледају анђели. Уснувши дуговременим
сном, у гробу се показујеш живим и непропадљивим, преблажени
Прохоре. Слава ...

Нама који речима по својој моћи усрдно просимо благодат твоју, с' више је даруј за сваку добру намеру, прехвални, чудеса обилни изворе. **И сада ... Богородичан:**

Ти си лествица небеска, ти си златни свећњак, ти си сасуд и трпеца. Са земље на небеску ширину узведи, и сијањем Сина Твога освети ме. Душе моје горчину услади, хлебом божанственим насити ме и утврди моје срце, Чиста, да бих Те славио до века.

Потом, певамо:

Достојно је, заиста, блаженом звати Тебе, Богородицу, увек
Аблажену и пренепорочну и матер Бога нашега. **Ч**аснију од
херувима и славнију неупоредиво од серафима, Тебе што непорочно
Бога – Реч роди, сушту Богородицу величамо.

Ѹкѣненїа малаа: посѣмз, поѣмз на глагыз ѿ:

Аг҃ла земнаго въз пѣснѣхъ почтѣмъ, прѣхъра, ѿ нѣнаго гражданина: прїснѣхъ предстоѣща со аг҃льскими лики прѣтоломъ пресѣбѣа трїцы въз свѣтлостѣхъ.

Ѡмногихъ моихъ ѿ лютихъ грѣхѣхъ, немоцѣствѣетъ тѣло, немоцѣствѣетъ мѣ ѿ дѣла: тѣмъже, къ тебѣ прїбѣгаю молаѣа, прѣбне, спїси мѣ ѿ каѣннаго, въз сїхъ погнѣбѣющаго.

Скорѣхъ прїмѣи мольбѣи нашихъ оушѣхъ, плача же ѿ слѣзъ недостѣйныхъ рабѣхъ твоихъ, ѿ прїснѣхъ ѿ насъ моли бѣа прѣбл҃гаго, бл҃женне Ѹче прѣхъре, вѣїи оугодниче.

Поѣмъ всѣхъ прїлѣжнѣхъ пѣснѣхъ тебѣ нынѣ, всебл҃женне прѣхъре, ѿ воупїемъ: Ѡ бѣдъ насъ ѿзбави ѿ вѣдѣи помощникъ намъ, твою ѿтнѣю пѣмѣть вѣрою чѣствѣющимъ.

Бѣа аг҃ла въз вѣннѣства невѣснаа, прѣтѣче гдѣнь ѿ аплѣхъ личе вѣсѣ ѿ вѣсѣхъ сѣбѣхъ чїны, прїлѣжнѣхъ сѣ вѣрою ѿ насъ прѣбл҃гомъ бѣхъ прїснѣхъ молиѣтѣа.

Таже: Трїсѣбѣе: Пресѣбѣа трїце: Ѹче нашъ: возглагыз ѿ тропарѣ, глагыз ѿ:

Помнѣдѣи насъ, гдѣи, помнѣдѣи насъ, вѣакагѣхъ со Ѡвѣта недоумѣюще, спїю тѣи мѣтѣхъ ѣако вѣцѣхъ грѣшнѣи прїносимъ, помнѣдѣи насъ. **Глаба:**

Гдѣи, помнѣдѣи насъ, на тѣа со оупѣвахомъ, не прогнѣвайсѣа на ны сѣлѣхъ, ниже помнѣи беззакѣнїи нашихъ: но прїзри ѿ нынѣ ѣако бл҃годѣроуебѣхъ, ѿ ѿзбави ны Ѡ вѣдѣхъ нашихъ. тѣи со сѣи бѣхъ нашихъ, ѿ мы людѣе твои, всѣхъ дѣла рѣкѣхъ твоѣхъ, ѿ ѣма твоѣхъ прїзываетъ.

Ѹ нынѣ, вѣорѣченъ:

Млрдѣа дѣсѣри Ѡвѣрзи намъ блѣвеннаа вѣце, надѣющїисѣа на тѣа да не погнѣнемъ, но да ѿзбавимсѣа тобою Ѡ бѣдъ: тѣи со сѣи спїсѣнїе рѣда хрїтїанскагѣхъ.

Посѣмъ, ѿкѣненїа:

Помнѣдѣи насъ, вѣже, по велицѣи мѣти твоѣи, молимтѣисѣа, оуслѣши ѿ помнѣдѣи.

Лїкъ: Гдѣи, помнѣдѣи. [Трїжды.]

Мала јектенија; после, певамо на глас 5:

У песмама честујмо Прохора, земаљског анђела и небеског житеља, у светлости увек стојећег са анђелским збором пред престолом Пресвете Тројице.

Од мојих многих и тешких грехова, немоћно је тело, немоћна и душа. Зато теби прибегавам молећи се, преподобни, спаси ме, јадног, који у овоме погибох.

Брзо прими молитве уста наших, плач и сузе недостојних слугу твојих; и преблагот Бога непрестано за нас моли, блажени оче Прохоре, Божији угодниче.

Гада ти сви прилежно песму певамо, свеблажени Прохоре, и кличемо: Од невоља нас избави и помоћник буди нама који твоју часну успомену славимо.

Гве небеске војске анђела, Претечо Господњи, сав апостолски саборе и чинови свих светих: прилежно са Богородицом, непрестано се молите преблагот Богу за нас.

Затим: Трисвето ... Пресвета Тројице ... Оче наш ...
возглас и тропари, глас 6:

Помилуј нас, Господе, помилуј нас, јер ми грешници, немајући никаквог оправдања, Теби, као Владици, приносимо ову молитву: Помилуј нас. **Слава ...**

Господе, помилуј нас, јер се у Тебе уздамо; не гневи се јако на нас, нити помињи безакоња наша, но и сада као милостив погледај и избави нас од непријатеља наших: јер си Ти Бог наш и ми народ Твој, сви смо дело руку Твојих, и име Твоје призивамо. **И сада ... Богородичан:**

Отвори нам двери милосрђа, благословена Богородице, да не пропаднемо ми који се у Тебе надамо, но да се Тобом избавимо од беда; јер си Ти спасење рода хришћанског.

После, јектенија:

Помилуј нас Боже, по великој милости Твојој, молимо Ти се услиши и помилуј. **Збор: Господе, помилуј. [Три пута.]**

Ѣще молима ѡ мѣти, жнзни, мнрѣ, здравїи, спсєнїи, бѣгопоспѣшенїи, прощенїи, посѣщенїи и ѡкормленїи раба [нлн: раба] бжїа ... [нмкз], ѡ ѣже простїтисѣ ѣмѣ [нлн: ѣн] всѣкомѣ прегрѣшенїю, бѡльномѣ же и небѡльномѣ.

Ѣще молима ѡ ѣже сохрани́тисѣ стѣѣи ѡбнтели сєи, и всѣкомѣ градѣ и странѣ: ѿ глада, гѣбнтельства, трѣса, потѡпа, ѡгна, меча, нашествїа иноплемєнникѣ, и междоубѡбныхъ бранн: ѡ ѣже мѣтивѣ и бѣгоубѣтливѣ быти бѣгомѣ и члѣвѣколюбѡмѣ бгѣ нашемѣ, ѿврати́ти всѣкїѣ гнѣвѣ на ны двнжимый, и нзбавити ны ѿ належа́щаго и прѣнаго боего преценїа, и помнїловати ны.

Ѣще молима и ѡ ѣже оуслышати гдѣ бгѣ глаголюмѣ моленїа насѣ грѣшныхъ, и помнїловати насѣ. **Возглаголю:**

Оуслыши ны, бжє, спсїтелю нашѣ, оупованїе всѣхъ концєвъ земли и ѡцнхъ въ мѡри далече: и мѣтивѣ, мѣтивѣ бгѣ, вѣко, ѡ грѣсѣхъ нашихъ, и помнїлѣ ны. **Мѣтивѣ** бо и члѣвѣколюбецъ бгѣ єси, и твѣѣ славу возсылаемъ: ѡцѣ, и снѣ, и стѡмѣ дхѣ: нынѣ и прїснѣ, и во вѣки вѣкѡвѣ. **Лїкз: Амїнь.**

Сщєнникз: Гдѣ помолнма.

Лїкз: Гдѣ, помнїлѣ.

И сщєнникз чтѣтъ мѣтивѣ [а-ю]:

стѣи и прѣбный ѡче нашѣ прохѡре, оугѡднче гдѣнь, **!**презрѣдный, теплыи нашѣ застѣпнче и вездѣ въ скорбєхъ **•**скѡрый помѡщнче: помози мнѣ грѣшномѣ и оуныломѣ въ настоѣщей жнзни и оумолн гдѣ бгѣ даровати мнѣ ѡставлєнїе грѣхѡвѣ, єлїка согрѣшнхъ ѿ юности моеѣ во всемъ житїи моємъ: дѣломъ, слѡвомъ, помышлєнїемъ и всѣми моїми члѣвѣкѡвѣ: ищѣлїти мѣ ѿ тѣлєснаго и дхѣвнаго недѣга: и во нхѡдѣ дхѣи моеѣ ѿ тѣла, помози ми ѡкаѣнномѣ, оумолн прєблѣго бгѣ, всеѣ твѣари содѣтеля и нзбавити мѣ [воздѣшныхъ мытарствѣ и] вѣчнаго мѣченїа, да всегда прославляю: ѡцѣ и снѣ и стѣго дхѣ, и твоє мѣтивѣное прѣдстѣлѣтельство: нынѣ и прїснѣ, и во вѣки вѣкѡвѣ. **Лїкз: Амїнь. И ѡпѣстѣ.**

Још се молимо за милост, живот, мир, здравље, спасење, добар напредак, опроштај, посету и заштиту слуге Божијег [или: слушкиње Божије] ... [име], и да му [или: јој] се опрости свако сагрешење, вољно и невољно.

Још се молимо да се света обитељ ова, и сваки град и земља, сачува од: глади, помора, земљотреса, потопа, огња, мача, најезде туђинаца и међусобног рата; и да благи и човекољубиви Бог наш буде милостив и предусретљив, да одврати сваки гнев уперен на нас, и избави нас од предстојеће и паведне своје претње, и да нас помилује.

Још се молимо и да Господ Бог услиши глас мољења нас грешних, и да нас помилује. **Возглас:**

Возглас:

Услиши нас, Боже, Спаситељу наш, надо свих крајева земље и оних на мору далеко; и милостив, милостив буди, Владико, нама грешнима, и помилуј нас. Јер си милостив и човекољубив Бог, и Теби славу уносимо: Оцу и Сину и Светоме Духу; сада и увек и у векове векова.

Збор: Амин.

Збор: АМИН.

Свештеник: Господу се помолимо.

Збор: Господе, помилуј.

И свештеник чита молитву [1]:

 свети и преподобни оче наш Прохоре, преизврсни
угодниче Господњи, топли наш заступниче и у невољама
● вазда брзи помоћниче; помози мени грешном и клонулом
у овом животу, и умоли Господа Бога да ми дарује опроштење
грехова, које учиних од младости своје у свем животу своме: делом,
речју, помишљу и свим својим осећањима, исцели ме од телесне и
душевне бол(ест)и; и при изласку душе моје из тела, помози м(ен)и
кукавном, умоли преблагот Бога, Саздатеља све твари, да ме избави
[ваздушних митарстава и] вечног мучења; да бих свагда прослављао:
Оца и Сина и Светог Духа, и твоје милостивно заступништво; сада и
увек, и у векове векова.

Збор: Амин.

Збор: АМИН.

И отпуст.

**АКАТИСТ [1.] ПРЕПОДОБНОМ ОЦУ НАШЕМ
ПРОХОРУ ПЧИЊСКОМ, МИРОТОЧИВОМ.*⁶⁰**

КОНДАК 1.

Уздигнимо срца сви земнородни, да прославимо богодолично
пустињске тескобе љубитеља ватреног, богооткривеног и
богоданог мироточца земље наше, пред престолом
Свевишњег молитвеника топлот, који све недостатке наше жртвом
својом очински покрива; вапијући му из дубине благодарне душе
своје: **Радуј се**, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш
Прохоре.

ИКОС 1.

Измољен од Бога као [Јован] Крститељ, био си оче; јер они
који немаху пород, плоднијим се показаше у трпљењу и
молитви; и овенча Бог њихове молбе, и обогати нас
светлошћу великом, да му благодарно кличемо:

Радуј се, родитеља благочестивих породе богодани;
радуј се, њиховог поста и молитве плоде благословени.
Радуј се, јер си их у чесној старости веома орадоштио;
радуј се, сине разумни, јер се о семе истине Божије, чувано у
срцима родитеља твојих, ниси оглушио.

Радуј се, јер си пламеним стремљењем ка Христу преосетљивост
родитељску занемарио;

Радуј се, јер си страхом Божијим ограђен, све жеље пусте
младости презрео.

^{60*} текст акатиста преузет са сајта [Манастира преп. Прохора Пчињског](#). (ауторство
неустановљено, могуће да је у питању садашње Брњачко сестринство које је било у њему неко
време); поправљене штампарске грешке и неједнообразност текста, а при превођењу
местимично измењен ред речи ради синхронизације са цсл текстом.

**ЅВѦЅТЪ [Ѕ-Ѕ] ПРѢНОМУ ѾЦѸ НАШЕМУ
ПРОХОРУ ПЦІНЬСКОМУ, М҃РОТОЧІВОМУ.*⁶¹**

Кондакъ ѿ.

ВОЗДВІГНЕМЪ сѣца всѣ земнородніи, ѿакъ да прослѣвимъ
бл҃гоуспѣшнѣ пѣстынныѣ тѣсноты рачітелеѣ пламеннаго,
б҃гоукровѣннаго и б҃годѣннаго м҃роточца страны нашей, ко
прѣтолѣ всевышнаго мѣтвенника тѣлаго, всѣмъ ѿскѣдѣніѣмъ наша жертьвою
своею ѿчестки покрывающаго: и зѣ гл҃бенныѣ бл҃годѣрныѣ дѣшнѣ своеѣ
вопїюще с҃мѣ: **Р**адѣисѣ, бл҃гѣбныѣ пѣстыни плѣде прелѣсныи, ѿче нашѣ
прохоре.

Їкосъ ѿ.

Испрошенъ оу б҃га ѿкоже [іоаннѣ] крѣпитель, былѣ с҃и ѿче:
ненмѣщїи во порождѣніѣ, плодовитѣйшїи показашасѣ въ
терпѣніи и мѣтвѣ: и оубѣчѣ б҃гѣ тѣхъ мольбы, и ѿбогатїи насѣ
свѣтлостїю великою, ѿакъ да бл҃годѣрнѣ вопїемъ с҃мѣ:

Радѣисѣ, бл҃гоуспѣшнѣхъ родителѣхъ порѣде б҃годѣнный:
радѣисѣ, тѣхъ постѣ и мѣтвы плѣде бл҃гѣбный.
радѣисѣ, въ чѣтнѣи старости тѣхъ с҃елѣ ѿрадѣстивый:
радѣисѣ, сыне разѣмный, с҃мене истины бж҃їѣ, хранїма въ сѣцахъ
родителѣхъ твоїхъ, не ѿбнѣбыйсѣ.

Радѣисѣ, пламеннымъ стремлѣніемъ ко хр҃сту прїстѣстїе* родитѣльское
превѣдѣбый:

Радѣисѣ, стѣрахомъ бж҃їимъ ѿграждѣнѣ, всѣмъ хотѣніѣмъ праздыѣ юности
презрѣбый.

^{61*} преведено са србског на црквено-словенски језик, прерађено и приређено од 6. до 24. марта 2025. г.; поново прегледано и редиговано до краја априла 2025. г.

Радуј се, боготражитељу, јер си све земно што обременује са себе стресао и у пустињу пошао;

Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

КОНДАК 2.

Ридећи како те Бог, по својој бескрајној премудрости, од младости ране одабира да сасуд изабрани и богочежњиви будеш, житију твоме богоугодном с трепетом хвалу одајемо, и неми пред његовом величином, радосно Богу кличемо: **А**лилуја.

ИКОС 2.

Похитавши Извору као жедна кошута, малу си пештеру обрео, и тамо си тело своје као у гроб положио, да би се духом ка Богу уздигао. Зато те хвалимо, светлости наша, *[узвикујућ(и) ов(ак)о]:*

Радуј се, целомудрија љубитељу, јер си у девичанској красоти тело своје за Господа сачувао;

радуј се, богоискатељу, јер си васцело биће своје на ударје Богу да предаш узажелео.

Радуј се, јер си боловима уздржања непрестано одеван, старог човека у себи кротио;

радуј се, јер ватреном ревношћу својом за богоугађање простор за малодушност ниси остављао.

Радуј се, јер си богоугодно у сузама тихујући, над прохтевима телесним узликовао;

радуј се, подвижниче трудољубиви, јер си на камену стојећи стамено се борио.

Радуј се, јер си благодатним плодовима богомислија нашаптавања кушача побеђивао;

Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

ра́дѹи́са, бѣ́гонска́телю, всѣ́а́ земнѣ́а ѣ́же ѡ́бременѣ́ютъ ѿ́ себѣ́
ѡ́трасе́вый ѿ́ вѣ́стѣ́и ѡ́ше́дый:

Ра́дѹи́са, блѣ́вѣ́ннаѣ́ пѣ́стыни́ пло́де́ прекра́сный, ѿ́че́ на́шихъ про́хѡре́.

Конда́къ ѿ́.

Вѣ́даще́ ѣ́акѡ́ тѣ́ло́ бѣ́зъ, по́ своѣ́й безко́нечнѣ́й премѹ́дрости, ѡ́
ѣ́ности ра́ннѣ́а ѿ́звѣ́раетъ́ со́здомъ́ ѿ́звѣ́раннымъ́ ѿ́
бѣ́орачи́тельными́ бы́ти, жи́тїю́ твоѣ́мѹ́ бѣ́огодо́номѹ́ съ
тре́петомъ́ хва́лѹ́ возда́емъ́, ѿ́ нѣ́мы предъ́ тогѡ́ вели́чїемъ́, ра́достнѡ́
вопї́емъ́ бѣ́зъ: **А**ллилу́ѣа́.

Ї́косъ ѿ́.

Во́тѣкъъ ко́ исто́чникѹ́ ѣ́ако́же ѣ́ленъ́ жа́ждѹ́щїй, ма́лѹ́ пеще́рѹ́
ѡ́бръѣ́зъ ѣ́си, ѿ́ тѣ́мѡ́ тѣ́ло́ своѣ́ ѣ́акѡ́ во́ грѣ́бѣ́хъ положи́зъ ѣ́си,
во́ ѣ́же до́хѡмъ́ воздѣ́и́гнѹ́тисѣ́ къ бѣ́зъ. тѣ́мъ тѣ́ло́ хва́лимъ́,
свѣ́те на́шихъ, [взы́вающе́ си́нцѣ́ва́]:

Ра́дѹи́са, цѣ́ломѹ́дрїа́ рачи́телю, въ́ дѣ́ственнѣ́й красотѣ́ плѡ́ть свою́ за
гѣ́а сохрани́вый:

ра́дѹи́са, бѣ́гонска́телю, все́цѣ́лое́ сѹ́щество́ своѣ́ ѣ́акѡ́ возда́рїе́ бѣ́зъ ѡ́дати
вожде́лѣ́вий.

ра́дѹи́са, бо́лѣ́зньми́ возде́ржа́нїа́ непреста́ннѡ́ ѡ́дѣ́ваемъ́, вѣ́тхаго
члѣ́вѣ́ка въ́ себѣ́ о́у́кроти́вый:

ра́дѹи́са, пла́менною́ ре́вностїю́ твою́ къ бѣ́огодо́женїю́ мѣ́ста ма́лодо́шїю
не ѡ́ста́вивый.

ра́дѹи́са, бѣ́огодо́нѣ́ въ́ слеза́хъ ти́хѡвствѣ́а, на́дъ хотѣ́ньми́ плотскѣ́ми
лико́вствѣ́а́н:

ра́дѹи́са, подвѣ́жниче́ трѹ́долю́бне, на́ ка́мени сто́а́ посто́а́ннѡ́
бра́вшїй.

ра́дѹи́са, блѣ́тными́ пло́ды́ бѣ́гомы́слїа́ шепта́нїа́ ѿ́скѹ́сїтеле́а повѣ́дїй:

Ра́дѹи́са, блѣ́вѣ́ннаѣ́ пѣ́стыни́ пло́де́ прекра́сный, ѿ́че́ на́шихъ про́хѡре́.

КОНДАК 3.

Духом Божјим руковођен, у пределе суве пустиње Нагоричанске настанио си се, да подвизавање своје тамо отпочнеш. Пламен љубави жарке у срцу своме брижљиво чувајући, Укрепитељу си твоме вапио песму победну: **А**лилуја.

ИКОС 3.

Тридесет година провео си оче у Нагоричанском крају подвигом сагоревајући, и верност Твоја Богу показа се долична оном поверењу које ти указа Бог, изведши те у сурову пустињу. Зато величајући смелост твоју, хвалимо те [кличућ(и) ов(ак)о]:

Радуј се, јер срце своје очистивши, лепоту си творевине очима голубице сагледавао;

радуј се, јер си је обзорја сваког славословљем будио и потоцима суза росио.

Радуј се, јер ти је она милозвучним црвкутом птица и раздавањем светлости нежно узвраћала;

радуј се, јер си нетремице над природом бдио, док је она видећи да се кроз тебе невиности рајској поново враћа од среће ликовала.

Радуј се, јер си је пред смирај сунца у тихим часовима вечери, молитвама својим, умивао;

радуј се, јер ни она није дужна остала, дајући ти за постељу земљу топлу, а за покривач небо жељено.

Радуј се, јер си се са лакоћом као птица од плодова њених хранио;

радуј се, јер си пречисти лик Спасов на сваком љиљану пољском [и] на свакој травци видео.

Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

Кондакъ г.

Хомъ вѣѣимъ настаблѣемъ, въ предѣлы сѣхїа пѣстыни
нагоріицкїа вселїлѣ єси, во ѣже начати тамъ подвижанїе свое.
Плѣмень любви горѣцїа въ сѣцы своимъ прилѣжнѣ хранѣ,
оукрѣпїтелю твоємъ вопїалъ єси пѣснь побѣднѣю: **А**ллилуїа.

Їкосъ г.

Тридесать лѣтъ [пре]провождѣлъ єси Ѿче въ нагоріицкѣмъ
предѣлѣ подвигомъ горѣ, и вѣрность твоѣ къ бгѣ показѣлѣ
достойна сего доверїа ѣже тебе оукѣза бгѣ, ѣзвѣдѣи тѣ въ
сѣровѣхъ пѣстыни. тѣмъ величающе дерзновѣніе твоѣ, хвалїмъ тѣ
[вопїюще снцѣбѣмъ]:

Радѣишѣ, сѣце твоѣ ѡчиіствѣхъ, добрѣтъ твоѣри Ѿчїма голубїицы
[оу]зрѣвѣи:

радѣишѣ, ѡбзорѣа всѣакоу славословїемъ твоѣмъ возвѣдѣвѣи и потѣки
слезными [ѡ]рошѣвѣи.

радѣишѣ, ѣако Ѿна сладкогласными пѣніемъ птицѣ и раздѣлїемъ
свѣтлости тебе нѣжнѣмъ возвращѣше:

радѣишѣ, недремѣннѣмъ надъ єстествомъ бдѣвѣи, и Ѿно видѣ ѣако
твоѣю къ невїннѣсти райствѣи пакѣ возвращѣетѣ [сѣ] блгополѣчїемъ
ликовѣше.

радѣишѣ, предъ захожденїемъ сѣнца твоѣмъ въ тихїа часы вечера, мѣтѣами
твоїми, ѡмывѣай:

радѣишѣ, ѣако ни Ѿна должнѣ не пребываетѣ, даючи тебе ѣако постѣлю
зѣмлю теплѣю, покрывѣало же нѣо возжелѣнно.

радѣишѣ, [сѣ] лѣгкостїю ѣако птица ѿ плодѣмъ єѣ [пре]питѣвѣишѣ:

радѣишѣ, прѣчїи зѣркѣ сїсовѣ на всѣцѣмъ крїнѣ сѣнѣмъ [и] на
всѣцѣмъ сѣнѣмъ видѣвѣи.

Радѣишѣ, блгѣннѣмъ пѣстыни плоде прѣкраснѣи, Ѿче нашъ прохворѣ.

КОНДАК 4.

Имлад по годинама, ти си се разумом зрео показао, узвишено и свету овоме страно живљење изабравши. Просвећен Духом Светим, ти си заволео оно што само човек кога се Бог дотакао разуме; и зато похитавши у пустињу, клицао си Богу: **А**лилуја.

ИКОС 4.

Утврђен у добру и на Бога ослоњен, древним оцима пустиње неподељено си следовао, и због ватрене послушности своје од њих си молитвену помоћ задобио; *[стога]*, оче, скромно величање наше услиши:

Радуј се, древних пустињака подражаваоче;
 Радуј се, Јеванђелске истине следбениче.
 Радуј се, храбри војниче Христов;
 Радуј се, јер си цичу пустиње загрејао топлином својих молитава.
 Радуј се, јер су ти се звери покоравале;
 Радуј се, јер су код тебе заштиту тражиле.
 Радуј се, јер си ишчекивање твари да се синови Божји по благодати јаве испунио;^{*62}

Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

КОНДАК 5.

Надприродни подвиг подносећи, душу богомпосланог ловца страхом си испунио, да хтеде од тебе побећи. У наручју своме детињом кротошћу срнино срце натопио си, и мир се Божји у срце Диогена изли. По откривењу свише објавио си да ће царем постати онај ко*[ју]* Богом поучен ускликну: **А**лилуја.

ИКОС 5.

Видимо чудесно промишљање Божје о нама оче, када Диоген не налазећи срну пронађе тебе; јер скривен не оста овај предивни цвет пустиње, чијим се миомиром испуни пустиња и сав свет. Величајући кротку нарав твоју, у којој и рањена срна налази покој, хвалимо те *[овако]*:

^{62*} ср. Рим. 8,19.

Кондакъ ѿ.

Оце и юнх лѣтѡмъ, ты рѣзѡмомъ созрѣвый показѡса єси, возвышенно и мѣръ семѹ стрѣнно житїе избравъ. просвѣщенъ дѡмъ стѣмъ, возлюбѡлъ єси ѡже токмѡ члвчкѡ єгоже бѣ [при]коснѡса разѡмѣетъ: тѣмъ же и потѣкъ въ пѣстыню, взывѡлъ єси бѣ: **Аллилуїа.**

Їкосъ ѿ.

Втвержденъ во бл҃гѣхъ и ѡсновѡнъ въ вѣѣ, ты неразрѣшнѡ [по]слѣдовалъ єси дрѣвнимъ ѡцѣмъ пѣстыннымъ, и пламеннагѡ ради послѣдїи твоегѡ ѡ нѣхъ мѣтвеннѡ поможь полѹчилъ єси. [тѣмъже] Ѣще, оуслѣши наше смиренное величанїе:

Радѹица, дрѣвнимъ пѣстынникѡмъ подражавый:

радѹица, єѹлѣстѣй истинѣ послѣдовавый.

радѹица, вѡнне хрѣтовъ доблественный:

радѹица, мрѡзъ пѣстынный теплотѡю своѣхъ мѣтвъ возрѣвый.

радѹица, ѡкѡ свѣрїе тебѣ покорѣша:

радѹица, ѡкѡ оу тебѣ зашїценїе искаша.

радѹица, чѡмїе твѡри ѡкровенїа сынѡвъ вѣїихъ по бл҃гѣти испѡлнѣвый:

Радѹица, бл҃гвенная пѣстыни плоде прекрасный, Ѣще нашъ прѡхѡре.

Кондакъ ѣ.

Мачеестѣственный подвигъ подѡвъ, дѡшѹ бѣопослѡннагѡ ловца стрѡхомъ испѡлнилъ єси, ѡкѡ да восхотѣ ѡ тебѣ оубѣжѣти. во ѡбѣтїихъ своѣхъ мѣнчешю крѡтѡстїю срѣце сѣрны натѡпѡлъ єси, и мѣръ вѣїи въ срѣце дїогѣна излѡица. по ѡкровенїи свѣше возвѣстѡлъ єси ѡкѡ царѣмъ вѣдетъ ѡ бѣа подѣнный восклицѣти: **Аллилуїа.**

Їкосъ ѣ.

Вѣдѣное вѣїе промышленїе ѡ намъ, Ѣще, єгда дїогѣнъ не находѡ сѣрнѹ ѡверѣте тебѣ: сокровенъ во не превѣсть сѣй предѣвный цвѣтъ пѣстынный, ѡмже бл҃гоуханїемъ испѡница пѣстынѡ и весь мѣръ. величѡюще крѡткѣй нрѡвъ твѡй, въ нѣмъже и оуѡзвѣнна сѣрна ѡверѣтѣетъ покрѡй, хвалѣмъ тѣ [сїце]:

Радуј се, светилниче Цркве благодаћу осењени;
 радуј се, домостроја спасења пророче Божији.
 Радуј се, јер кроз тебе Диоген обрете спасење;
 радуј се, јер си га и кад те је (он) заборавио исправљао.
 Радуј се, јер си његов страдални живот осмислио;
 радуј се, јер и наше животе усмераваш.
 Радуј се, јер и нас неуморно исправљаш;
 радуј се, оче трпељиви и брижни.
 Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

КОНДАК 6.

Привио си се уз skut хаљине Господње, у Богу смирени оче,
 свагда се чилим показујући за творење свете воље Његове.
 Ангелу небесном послушан, у врлетну пустињу Козјачку
 похитао си, да је уздисајима неизрецивим освешташ, радосно
 кличући: **А**лилуја.

ИКОС 6.

Глад и жеђ за Богом била је нештољива, а тајна Љубљенога све
 милија и неисцрпнија. Унутрашње спокојство задобивши,
 пажљиви оче, радионица Божија си постао, тако да се утеха
 Божја на све крајеве земље распростирала. Чуј стрело чезнућа, чуј из
 кржљавих срца наших, чуј [овај] славопој којим те величамо:

Радуј се, плоде пустиње благословени;
 радуј се, цвете непролазне лепоте.
 Радуј се, светиониче Козјачке горе вечно блистајући;
 радуј се, буктињо Духа и огњу утехе.
 Радуј се, јер си слабост природе људске победио;
 радуј се, јер су се због тога и звери пред тобом нашле кротке.
 Радуј се, пријатељу срна и орлова;
 радуј се, поверениче благодати Божије.
 Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

РА́ДѸСА, БЛ҃ГѢННЫЙ ѠСВѢЩЕННЫЙ СВѢТІЛЬНИЧЕ ЦР҃КОВНЫЙ:
 РА́ДѸСА, СП҃СІТЕЛЬНАГѠ ДОМОСТРОИТЕЛЬСТВА ПР҃ОЧЕ БЖІЙ.
 РА́ДѸСА, ТВОБОЮ БО ДІОГЕНЪ ѠВЕРЖЕТЕ СП҃СЕНІЕ:
 РА́ДѸСА, Е́ГДА ЖЕ ѠНЪ ТЕБѢ ЗАБЫ ТОГО́ ИСПРАВЛЯЙ.
 РА́ДѸСА, ТОГѠ СТРАДА́ЛЬНЮ ЖІЗНЬ ѠСМЫСЛЕНЬ:
 РА́ДѸСА, И НАША ЖІЗНИ НАСТАВЛЯЙ.
 РА́ДѸСА, И НАМЪ НЕТРО́ДНѠ ОУПРАВЛЯЙ:
 РА́ДѸСА, ѠЧЕ ТЕРПѢЛИВЫЙ И ПОПЕЧИ́ТЕЛЬНЫЙ.
 РА́ДѸСА, БЛ҃ГВѢННЫМ ПѢСТИ́НИ ПЛО́ДЕ ПРЕКРА́СНЫЙ, ѠЧЕ НАШѠ ПРО́ХВРЕ.

Конда́къ 5.

МРИСОВОКЪПІ́СА Е́СИ [КЪ] ВОСКРІ́ЛІЮ РІ́ЗЫ ГД҃НИ, ВЪ БЖ҃Ѣ СМІРЕННЕ
 ѠЧЕ, ВСЕГДА́ БО́ДРЪ ПОКАЗУ́СА КЪ ТВОРЕНІЮ С҃ТЫ́М БО́ЛИ Е́ГѠ.
 ПОСЛА́ШЕНЪ А́ГГЛѠ НѢНОМѠ, ВЪ КА́РЕТОВѠ ПѢСТИ́НЮ КОЗА́ЧЕСКУ
 ПОТѢКАЪ Е́СИ, ВО Е́ЖЕ ВОЗДУ́ХАНЬМИ НЕКАЗА́ННЫМИ ѠЩІ́АТИ Ю́, РА́ДОСТНѠ
 ВОПІ́А: А́ЛЛІЛУ́ІА.

Ї́ко҃съ 5.

ОУ́ЛЧБА И́ ЖА́ЖДА КЪ БГ҃Ѡ БЖ҃Ѣ НЕНАСЫ́ТНАМЪ, ТА́ИНСТВО ЖЕ
 ВОЗЛЮ́БЛЕННАГѠ ВСѢ ЛЮБИ́МѢЙШЕЕ И НЕИЗЧЕРПНѢЙШЕЕ. ВНУ́ТРЕННЕЕ
 СПОКО́ЙСТВІЕ ПРІ́ОБРЕ́ТВЪ, ВНИМА́ТЕЛЬНЕ ѠЧЕ, ДѢЛА́ТЕЛНЦЕ БЖІ́Е БЫ́ЛЪ
 Е́СИ, И ТА́КѠ ОУ́ТѢШЕНІЕ БЖІ́Е НА ВСѢ́ КОНЦЫ́ ЗЕМНЫ́М РАСПРОСТРА́НІСА.
 СЛЫ́ШИ СТРЕ́ЛО РА́ЧІТЕЛЬНАМЪ, СЛЫ́ШИ Ѡ́ СОКРУ́ШЕННЫХЪ СР҃ЕЦЪ НА́ШНХЪ,
 СЛЫ́ШИ [СІ́Е] СЛАВОПѢ́НІЕ И́МЖЕ ВЕЛИЧА́ЕМЪ ТѢ:

РА́ДѸСА, ПѢСТИ́ННЫЙ ПЛО́ДЕ БЛ҃ГВѢННЫЙ:
 РА́ДѸСА, ЦВѢ́ТЕ ДОБРО́ТЫ НЕПРЕХО́ДЦІ́МЪ.
 РА́ДѸСА, СВѢТІЛЬНИЧЕ КОЗА́ЧЕСКІМ ГО́РЫ ПРИ́СНѠ БЛИСТА́ЮЩІЙ:
 РА́ДѸСА, ФА́КЕЛЕ ДХ҃ОВНЫЙ И ПЛА́МЕНЕ ОУ́ТѢШИ́ТЕЛЬНЫЙ.
 РА́ДѸСА, СЛА́БОСТЬ Е́СТЕСТВА́ ЧЛ҃ВѢ́ЧЕСКАГѠ ПОВѢ́ДИВЫЙ:
 РА́ДѸСА, СЕГѠ́ РА́ДИ И́ СВѢ́РІЕ ПРЕДЪ ТВОБОЮ́ КРО́ТЦЫН ѠВЕРЖЕ́ТОШАСА.
 РА́ДѸСА, СЕ́РНЪ И́ О́РЄЛЪ ДРѢ́ЖЕ:
 РА́ДѸСА, БЛ҃ГТИ́ БЖІ́М ТА́ЙВНИ́ЧЕ.
 РА́ДѸСА, БЛ҃ГВѢННЫМ ПѢСТИ́НИ ПЛО́ДЕ ПРЕКРА́СНЫЙ, ѠЧЕ НАШѠ ПРО́ХВРЕ.

КОНДАК 7.

Поучавајући смерности духовној, будућем си цару говорио:
Не заборави (на) старе хаљине своје и мене старца; учећи
нас да сачувамо смирен дух и када нам власт припадне, и
не заборавимо на пређашње своје сиромаштво. Зато, Бога који нас
кроз тебе умудрује, величамо песмом: **А**лилуја.

ИКОС 7.

Каквом те ватреном љубављу вођен тражаше Диоген по
Козјачкој пустињи, каквом ватреношћу духа гораше због
тебе, свети оче. Његовом благодарношћу говорећи,
хвалимо те [овако]:

Радуј се, јер се са њиме и ми обогатисмо;
радуј се, оче јужних народа, бедеме и оградо наша.
Радуј се, јер си био и остао међаш народа, онај што раздваја али и
спаја;
радуј се, утврђење које непријатељске војске одбија.
Радуј се, темељу побожности и вере;
радуј се, царева укрепљење и благочестивих владара потпоро.
Радуј се, војника заступниче и снаго;
Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

КОНДАК 8.

Ко ти беше саветник свети оче? Ко друг и пријатељ? Чиме си
се тешио и чиме грејао, шездесет година под каменом у
јама живећи? Онога који ти је био друг и утеха, који је
диван у светима својим, величамо песмом: **А**лилуја.

Кондакъ 3.

Ноучаа смиренію дхѡвномѹ, вѣдѹщемѹ царю гл҃голаа ѿсн: не забѣди вѣтхїа о҃дѣжды своѧ и менѣ старца: оучаа насѣ сохраниа дх҃а смирензѣ аще и власть наамѣ припадѣтъ, и не забываѣти прѣжднюю свою нищету. тѣмѣ, оумѣдрѣюща насѣ тобою б҃га, величаемѣ пѣснїю: **А**ллилуїа.

Їкосъ 3.

Наковою пламенною любовїю наставаляемѣ дїогензѣ и҃скаше тѣ по козѣчестѣи пѣстыни, каковымѣ распаленїемѣ дх҃а горяше тебе радн, сѣбѣи ѿче. тогѡ б҃годарностїю гл҃голюще, восхваляемѣ тѣ [снце]:

Радѹиасѣ, ѣкѡ сѣ нїмѣ и мы ѡбогатїхомсѣ:
 радѹиасѣ, ѿче южныхѣ народѡвѣ, возбранѣаи насѣ и ѡграждѣаи.
 радѹиасѣ, ѣкѡ бѣлазѣ ѿсн и превѣлазѣ ѿсн предѣльникѣ*⁶³ народѡвѣ:
 раздѣлааи, но и соединѣаи:
 радѹиасѣ, вѡинства вражїа ѡгонѣющее оутвержденїе.
 радѹиасѣ, б҃гочїтїа и вѣры ѡснованїе:
 радѹиасѣ, царей оукрѣпленїе и б҃гочїтїивыхѣ владѣтелей поддержанїе.
 радѹиасѣ, вѡинѡвѣ застѹпленїе и б҃гомѡцїе:
Радѹиасѣ, бѣгѣнныа пѣстыни плоде прекрасныи, ѿче нашѣ прохѡре.

Кондакъ 4.

Нто ти бѣ совѣтникѣ, сѣбѣи ѿче; ктѡ клеверѣтъ и дрѹгѣ; чїмѣ же оутѣшаласѣ ѿсн и грѣаласѣ ѿсн, шестидесятѣ лѣтъ подѣ каменемѣ вѣ їамѣ живѣа; дрѹгомѣ и оутѣшенїемѣ тѣ бѣвшаго, во сѣбѣхѣ своїхѣ дївнаго, величаемѣ пѣнїемѣ: **А**ллилуїа.

^{63*} моја измишљотина у значењу: гранични (граница – предѣла) камен, граничник. Према руским речима би могло и: рѣбѣжникѣ, рѣбѣжѣникѣ, ѡмѣжникѣ.

Їкосъ ѿ.

Нѣопарній ѿрелъ знаменіе бѣ іако, іакѡ твоѣ тѣло, блгѣтію вѣією
сохранѣно, нахѡдитсѧ на ѡнѣмъ сѣмѣмъ мѣстѣ: дѡша же іакѡ
ѿрелъ возлетѣ вѣше сего мѣра, гнѣздѡ ѡверѣтши себѣ въ
лѡнѣхъ абраамлѣхъ. тѣмже, восхвалѧемъ тѧ восклицаніи сицевыи:

Радѡисѧ, ѿче прѣбне, бѣови оусыновѣвыйсѧ:

радѡисѧ, всѧ сѣбѧ возрадовавый.

радѡисѧ, пещерѣ козаческѡу блгѡдѣханіемъ испѡлнѣвый:

радѡисѧ, жертво блгѡбѡннаѧ, кадѣло драгоцѣннѣйшее.

радѡисѧ, свѣщѣ неугарѣцѧ, пѣтевожде неусыпающій:

радѡисѧ, заблѡждашыѧ призываѧй.

радѡисѧ, бѣлюбѣвыѧ совокупѧѧй:

Радѡисѧ, блгѣнныѧ пѣстыи плоде прекрасныи, ѿче нашъ прохворѣ.

Кондакъ ѿ.

Величѧемъ доблестъ твоѡ и терпѣніе, покланѧемсѧ постѡанію
твоѡмѣ: ѡще и ѡблечѣнъ въ немоцъ ѣстѣствѡ члѣвѣческагѡ,
всемѡцъ силы хрѣтовы показѡлъ єси, ємѡже съ любовію вопіѣмъ:
Аллилуѡіа.

Їкосъ ѿ.

Но [прѣстѡвленіи твоѡмъ] тѣло твоѣ не прѣстѡетъ бѣти селѣніемъ
дѣа: оуенѡвъ бо, ты за вѣчностъ родѡлсѧ єси и сокровище
[нензчѣтныхъ] исцѣленій былъ єси: тѣмже покланѧюсѧ
мѣроточівымъ моцѣмъ твоимъ, похвалѧемъ тѧ [сице]:

Радѡисѧ, іакѡ [оуже] девѡтѣ столѣтій твоѡ сѣбѧ мѡщи мѣро точѡтъ:

радѡисѧ, [оуже] девѡтѣ столѣтій южный предѣлъ ѡхранѧѧй.

радѡисѧ, караѡле дѡхѡбный и стрѡже неѡборимый:

радѡисѧ, землѣ єрѡскѡу кѡменю краѡдѡльный.

радѡисѧ, защищѣніе ѡ ѡчѣствѣи воѡющѣхъ:

радѡисѧ, доблести мѣникоѡвъ и терпѣніе страдѡльникоѡвъ.

Радуј се, прибежиште напаћених;
радуј се, покрове оних који су са својих огњишта изгнани.
Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

КОНДАК 10.

На овом светом месту си желео да почиваш, оче преблажени.
Када твоје свете мошти до Пчиње са Козјака спустише, оне
као приковане за земљу овде остадоше. Благодат би дана
месту овом, где тело твоје нађе себи покој. Зато Богу, који нам преко
тебе чини милост, кличемо са љубављу: **А**лилуја.

ИКОС 10.

Видевши многа исцељења и чудно посредништво твоје за нас,
(ми) славимо Бога који нам је таквог помоћника даровао, и
милост према ништавности нашој није ускратио. Стога,
свети угодниче Божји, прими од нас похвале ове:

Радуј се, обитељи наше будни заштитниче;
радуј се, спасења нашег посредниче.
Радуј се, савести умиритељу;
радуј се, пучино чудеса и небеских видика.
Радуј се, свима који ти пристижу утешитељу;
радуј се, јер пре него што те призовемо (ти) о нама промишљаш.
Радуј се, намера неправедних разрушитељу;
радуј се, нежни учитељу и строги ревнитељу.
Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

КОНДАК 11.

Ваистину си нам помоћник у свакој намери доброј,
преподобни оче, ваистину исцелитељ и потпора, ваистину
заступник пред Богом. Не лиши нас свога посредништва, да
Господу припадне слава, коме од све душе кличемо: **А**лилуја.

ра́дѹи́са, привѣжи́це стѣ́жащихъ:

ра́дѹи́са, покрѣе ѿ сво́ихъ о́гнницъ и́згнанныхъ.

Ра́дѹи́са, бл҃гвѣ́ннымъ пѣ́стыни пло́де прѣкрасный, Ѽ́че на́шъ про́хѡре.

Конда́къ і.

Въ се́мъ свѣ́тѣ мѣ́стѣ почи́ти возжелѣ́хъ є́си, Ѽ́че прѣбл҃женне.
 є́гда твоѡ́ свѣ́ла мо́щи къ пщ́ины ѿ ко́закъ снѣмша, тѣ́ла
 ѡ́къ приковѡ́нны къ землѣ́ здѣ́ пребы́ша. бл҃гѣ́ бѣ́ да́ннаѧ
 мѣ́стѣ се́мѣ, и́дѣ́же тѣ́ло твоѡ́ ѡ́верѣ́те поко́й себѣ́. тѣ́мъ бѣ́, то́бою
 сотво́ршемѣ́ на́мъ мѣ́тъ, во́пьемъ съ лю́бовію: **А**ллилу́ѡ.

Ї́ко҃съ і.

Видѣ́вше мно́га и́щѣ́лєніѧ и́ чѣ́дно ходѣ́тайство твоѡ́ ѡ́ насъ,
 сла́внымъ бѣ́ тако́вагѡ по́мощника на́мъ дарова́вшаго, и́ мѣ́тъ
 къ на́шей нищѣ́тѣ не прѣкрати́вшаго. тѣ́мже, свѣ́тъ о́гѡ́днице
 бж҃їи, прѣ́ими ѿ насъ похвалы́ є́ѧ:

Ра́дѹи́са, ѡ́бщители на́шеѧ храни́телю:

ра́дѹи́са, сп҃се́ніѧ на́шегѡ ходѣ́таю.

ра́дѹи́са, со́вѣсти о́умири́телю:

ра́дѹи́са, пѣ́чино чѣ́дєсъ и́ нѣ́ныхъ зрѣ́ніи.

ра́дѹи́са, всѣ́мъ притека́ющимъ ти о́утѣ́шителю:

ра́дѹи́са, прѣ́жде да́же призовѣ́мъ тѧ ѡ́ на́мъ промысла́ѧ.

ра́дѹи́са, намѣ́реніи не́рѣ́ныхъ разрѣ́шителю:

ра́дѹи́са, не́жнѡй о́учителю и́ стрѡ́гѡй ревни́телю.

Ра́дѹи́са, бл҃гвѣ́ннымъ пѣ́стыни пло́де прѣкрасный, Ѽ́че на́шъ про́хѡре.

Конда́къ ѡ́.

Вои́стиннѣ́ по́мощникъ на́мъ є́си во всѧ́комъ намѣ́реніи бл҃го́мъ,
 прѣ́вне Ѽ́че, вои́стиннѣ́ и́щѣ́литель и́ подкрѣ́плєніе, вои́стиннѣ́
 ходѣ́тай къ бѣ́. не лишѣ́ насъ твоегѡ́ ходѣ́тайства, ѡ́къ да
 гдѣ́и припаде́тъ сла́ва, є́мѣ́же ѿ все́хъ дѹ́шъ взыва́емъ: **А**ллилу́ѡ.

Їкосъ ѿ.

Ты совокрѣпѣи еси насъ, ѿче, ты и оукрѣпи [насъ] и изведи ѿ
сѣа идоли плачевныа. воздвѣгни наша рѣца, мѣтвами
твоими, оукрѣпи болю и не ѡстави насъ, во еже возносити
тебѣ хвалѣ [сїю]:

Радѣица, кѣ бѣхъ ходатаю нашихъ смиреннѣй:

радѣица, крѣпосте всѣхъ нашихъ движеній.

радѣица, родителю сирѣтствующихъ:

радѣица, поддержаніе монашествующихъ.

радѣица, смиренїа оучителю тихїй:

радѣица, проповѣдникъ истинны [громомъ] гласный.

радѣица, свидѣтельство бѣа живаго.

радѣица, пѣтевожде нашихъ и во время часа смертнаго.

Радѣица, блаженныа пѣстыни плоде прекрасный, ѿче нашихъ прѡхвѣ.

Кондакъ бѣ.

Въ вѣри житїействѣи зримъ тѣ, преблженне ѿче, ѣкѡ поддержаніе
и крѣпость: въ неможенїи нашихъ зримъ тѣ ѣкѡ видѣло и
надѣждѣ. кѣ тебѣ прѣбѣгаемъ, тебѣ молимъ, тобою похвалѣ
престѣи трѣцѣ возсылаемъ, возвышеннымъ пѣнїемъ: **А**ллилуїа.

Їкосъ бѣ.

Влачимъ тѣ, ѿче, въ тебѣ во днѣхъ прославица бѣа. научи насъ
жити бѣгомъ, ѡ вѣѣ, въ вѣѣ. научи насъ забывати себѣ, и любити
ближняго поне ѣкѡ самаго себѣ. возведи наша спѣцыа дѣшы, и
исцѣли неразѣмный нравъ, ѣкѡ да славимъ тѣ восклицанїи снцевыми:

Радѣица, рода сербскаго плоде [краснѣйшїй]:

радѣица, въ мѣри житїействѣи свѣтилникъ [пресвѣтлѣй].

радѣица, начинанїи исправителю:

радѣица, стада хрѣтова хранителю.

радѣица, монашествующихъ похваленіе и подвижающихся начертаніе:

радѣица, ѣкѡ въ тебѣ хрѣтосъ ѡбсмотрѣется.

радѣица, пѣтъ въ приноживѣтїе намъ предпѣтешестванїи:

радуј се, јер се тобом ослобађамо греха.

Радуј се, браће измирење и јединства очување;

Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре.

КОНДАК 13.

О предивни Христов угодниче, мироточиви свети, оче наш Прохоре; не одврати се од нас, смирено те молимо и у
 ●покајању призивамо: помажи нас уљем милости своје и удостој (нас), молитвама својим, заједнице на небу, да са свима светима величамо Господа нашег песмом: **А**лилуја.

[Овај се кондак чита три пута. И опет: икос 1^{-ви}:

Измољен од Бога као [Јован] Крститељ, био си оче ...

И кондак 1^{-ви}: **У**здигнимо срца сви земнородни ...]

МОЛИТВА [2].

О преподобни оче наш Прохоре, колико смо пута падали на колена пред тобом, а нисмо били искрени, нисмо
 ●признавали ни себи ни теби да нисмо како треба, нисмо принели сузу покајања или бар реч признања. Колико смо пута падали на колена пред тобом, а нисмо се кајали. Колико је дана било [у] којима смо лагали Бога својим животом, а нисмо ни зажалили због тога. Ти си ту а као да ниси, ми те животом својим удаљисмо; али се ти не удаљи од нас по заслугама нашим, већ нам по изобиљу љубави своје дођи у помоћ.

Ти [који] си мост у Царство Небеско, дођи и преведи нас преко бездана света овог. Ти [који] си двор у вечну радост, дођи и изведи нас из ове долине плача. О! велики украсе Цркве Христове, моле те слуге твоје: не остави децу своју, већ свагда буди са нама, и не посрами надање наше. Умоли Господа да истрајемо на овом путу, којим су ходили оци наши следујући Христу.

О! дај нам те силе и снаге да Му припаднемо целим животом својим, да живимо за Њега и умиремо за Њега. Јер је Он једина права радост, коме нека је слава са Оцем и Духом Светим, сада и увек и у векове векова. **А**мин.

ра́дѹи́сѧ, [Ѡ] грѣхѧ на́сѧ свобожда́ай.

ра́дѹи́сѧ, бра́тїи примирѣ́нїе ѿ є́диннѣѧ сохрѧнѣ́нїе:

Ра́дѹи́сѧ, бл҃гѣ́нныѧ пѣ́стыни пло́де прѣкрасны́й, Ѿ́че на́шѧ про́хворе.

Конда́къ ѿ.

преди́вны́й хр҃то́вѧ о́уго́дннче мѣ́роточи́выи, сѣ́ый, Ѿ́че на́шѧ
! про́хворе: не ѡ́брати́сѧ ѡ́ на́сѧ, смире́ннѡ тѧ мо́лимѧ ѿ вѧ
• пока́нїи призыва́емѧ: пома́жи на́сѧ ѡ́леемѧ мѡ́лти твоеѧ ѿ
сподо́би на́сѧ, мѡ́лтвами твои́ми, ѡ́бщѣ́нїѧ на нѣ́си, ѣ́акѡ да со всѣ́ми
сѣ́ыми велича́емѧ г҃ѧ на́шегѡ пѣ́нїемѧ: **Ѳллілѹ́їѧ.**

[Ѿ́ей конда́къ чте́тсѧ трѣ́жды.

Ѳ па́ки: ѿко́сѧ ѧ-ѿ: Ѳспроше́нѧ о́у б҃ѧ ѣ́акоже [ѡ́аннѧ] кр҃тї́тель:

Ѳ конда́къ ѧ-ѿ: Воздвѣ́гнемѧ ср҃ца всѣ́и земноро́днїи:]

Мѡ́тва [Ѳ-ѧ].

прѣ́бне Ѿ́че на́шѧ про́хворе, колькра́ты [при]па́дахомѧ на колѣ́на
! предѧ тво́ю, ѧ не вѣ́хомѧ ѿскре́ни, не призна́вахомѧ ни себѣ́ ни
• тебѣ́ ѣ́акѡ нѣ́смы ѣ́акоже подо́ба́етѧ, не прине́сѡхомѧ ни слѣ́зѹ
пока́нїѧ ѿли по́не сло́во призна́нїѧ. колькра́ты [при]па́дахомѧ на колѣ́на
предѧ тво́ю, ѧ не [ра́с]ка́ахомсѧ. коли́кѡ вѣ́ днѣ́и вѧ ни́хже солга́хомѧ б҃ѧ
свои́мѧ житї́емѧ, ѧ не разжа́лихомсѧ тогѡ́ ра́ди. ты́ при́сѣ́цѧ [ѡ́си], но ѣ́акѡ
нѣ́си, житї́емѧ свои́мѧ мы́ тѧ о́удали́хомѧ: но ты́ не о́удали́сѧ ѡ́ на́сѧ ѣ́акоже
заслѣ́жи́хомѧ, но по ѿ́бщи́ли лю́бви твоеѧ прѣ́иди́ на́мѧ вѧ по́мощь.

Ты́ ѿ́же ѡ́си мо́стѧ вѧ цр҃твѣ́и нѣ́ное, прѣ́иди́ ѿ прѣ́веди́ ны чре́зѧ бѣ́зднѹ
мі́ра сегѡ́. ты́ ѿ́же ѡ́си двѣ́рь вѧ вѣ́чнѹ́ ра́дость, прѣ́иди́ ѿ ѿ́зведи́ ны ѡ́ се́ѧ
ю́доли плаче́вныѧ. Ѿ́! вели́кое о́украше́нїе цр҃кве хр҃то́вы, мо́лаѧ тѧ ра́би
твоѣ́: не ѡ́ста́ви ча́дѧ свои́хѧ, но все́гда [пре]бѹ́ди сѧ на́ми, ѿ не по́срами
наде́ѧнїе на́ше. о́умоли́ г҃ѧ пребы́ти на́мѧ вѧ пѣ́ти се́мѧ, ѿ́мже ходи́ша ѡ́цы
на́ши послѣ́дѹ́ще хр҃тѹ́.

Ѿ́! да́ждь на́мѧ сїѧ си́лы ѿ кр҃ѣ́пости припа́сти то́мѹ́ вс[е]ц[ѣ́]л[ы]мѧ
житї́емѧ свои́мѧ, жи́ти ѡ́ не́мѧ ѿ о́умира́ти ѡ́ не́мѧ. то́й бо ѣ́сть є́ди́на
сѹ́ща ра́дость, є́мѹ́же [бѹ́ди] сла́ва со ѡ́цѣ́м ѿ дх҃омѧ сѣ́ымѧ, ны́нѣ ѿ
при́снѡ ѿ во вѣ́ки вѣ́кѡвѧ. **Ѳми́нь.**

ІВНАЇСТЪ [Ѣ-Й] ПРѢНОМУ ОЦУ НАШЕМУ ПРОХОРУ ПЦІНЬСКОМУ.

Кондакъ ѿ.

ИЗБРАННЫЙ ѿ начальника и совершителя вѣры, іиса хрѣта, ѿкак
драгоцѣнный создѣхъ сѣмъ бжѣтвеннымъ бл҃г҃ти, доблественне
подвѣжнице и чл҃дотворче, всебл҃женне ѿче прохоре пцїнскій,
почитающе со бл҃гоговѣніемъ подвиги твоѣ, радостни ти зовѣмъ:
Радѣица, прѣне ѿче прохоре, равноаг҃льне.

Ікосъ ѿ.

ВГЛАВЪ творецъ и перворожденный вселеннымъ, гдѣ славы, сподоби
тѣ великіѣ славы на нб҃сѣхъ равноаг҃льнаго ради житїѣ твоемѣ
на земли, прохоре досточл҃днѣ: тѣмже, прїими и ѿ насъ
грѣшныхъ, сіѣ малыѣ похвалы:

Радѣица, поетникѣхъ похваленіе:
радѣица, вѣса чревоугодїѣ прогнаніе.
радѣица, православіѣ оукрѣпленіе:
радѣица, сѣреѣи искорененіе.
радѣица, вселеннымъ свѣтіло незаходящее:
радѣица, зарє, дх҃овный мракъ разгонѣюща.
радѣица, ѿ православныхъ людѣи мл҃твенниче теплыи:
радѣица, нерадѣвыхъ ѿ мл҃твѣи ѡзвѣщеніе.
радѣица, исповѣднице вѣры твердый:
радѣица, невѣрїѣ врачеваніе.
радѣица, хрѣтіанскїѣ надежды кѣтѣво крѣпка.
радѣица, малоушїѣ побѣжденіе.
Радѣица, прѣне ѿче прохоре, равноаг҃льне.

АКАТИСТ (2.) ПРЕПОДОБНОМ ОЦУ НАШЕМ ПРОХОРУ ПЧИЊСКОМ.*⁶⁶

КОНДАК 1.

И забрани *од началника и савршитеља вере, Исуса*⁶⁷ Христа, за драгоцени сасуд Његове божанствене благодати, јуначни подвижнике и чудотворче, свеблажени оче Прохоре Пчињски, побожно поштујућ(и) подвиге твоје, радосно ти кличемо: **Радуј се**, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

ИКОС 1.

Творац анђела и Прворођени у всељени, Господ славе, удостоји те велике славе на небесима због равноангелног ти живота на земљи, Прохоре достојни чуда; зато прими и од нас грешних, ове мале похвале:

Радуј се, похвало испосника;
радуј се, прогонитељу демонâ стомакоутођања.
Радуј се, крепости Православља;
радуј се, искоренитељу јересѝ.
Радуј се, васељене светило незалазно;
радуј се, зор(њач)о, која духовни мрак разгониш.
Радуј се, за народ православни молитвениче топли;
радуј се, изобличитељу немарних на молитви.
Радуј се, исповедниче вере чврсти;
радуј се, излечитељу неверја.
Радуј се, хришћанске наде котво снажна;
радуј се, победниче малодушности.
Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

^{66*} акатист је слободно преведен са бутарског на србски и црквено-словенски језик, прерађен и приређен према тексту објављеном на фејсбук страници [Цветанке Аврамове](#), (из „*Житие и акатист на св. прохор Пчински*“, Православно издателство „Витезда“, ? год.). Завршено 5. марта 2025. г.; поново прегледано и редиговано до краја априла 2025. г.

^{67*} ср. Јевр. 12,2.

Кондакъ Ѣ.

Рѣда бл҃городствіе, бл҃гоговѣніе и мѣрдїе сѡпрѡжннкѡвѣ іѡанна и ѡнны, и сожитїе ихъ безпорочно во всѣхъ заповѣдехъ и повелѣніихъ гд҃нихъ, бг҃хъ оумиліа имъ и ѿмѡ поношенїе ихъ въ чл҃вѣцѣхъ безплѡдствїа радн, дарѡвѣхъ имъ бл҃гвѣнна и прѣбл҃гвѣнна сына прѡхѡра, ѣкѡ да вси со оумиленїемъ зѡвѣмъ [ко] сѣѣмъ трѣцѣ: **І**лліа.

Ікосъ Ѣ.

Рѣзѡмъ хр҃тѡвѣхъ оумѣѡ ѿ младыхъ ногтѣй стѡжѡлѣ сѣи, прѡхѡре бг҃омѡдре, ѿ сѣенныхъ писанїй наѡчнѣа тѡкмѡ прѡвѣда [сѣтъ] безсмѣртна, непраѡда же причинѡетъ смѣртъ. тѣмъ, ѿ всеѡ дѡшн тѡеѡ, и всеѡ крѣпостїю тѡеѡ, и всѣмъ помышленїемъ тѡимъ, чрезъ все житїе тѡе, взыскалѣ сѣи цр҃тѣѡ бж҃їѡ и прѡвѣды сѣѡ: сѣѡ радн, сїце тѡ оумѣлѣемъ:

Рѡдѣнѣа, рж҃тѡмъ тѡимъ скорѣѡцыѡ роднѣелн тѡѡѡ вѡзрѡдовѡвнѣ:
 рѡдѣнѣа, тѡеѡѡ ѡг҃ла храниѣла неперѣтѡннѡ веселѣвнѣ.
 рѡдѣнѣа, бг҃ѡвѣнчѡннхъ роднѣелн плѡде бл҃гвѣнннѣ:
 рѡдѣнѣа, рѡда бл҃гѡчѣтнѣа плѡде рѡнскїѣ.
 рѡдѣнѣа, въ оумѣнїи и наставленїи гд҃ни воспитѡнннѣ:
 рѡдѣнѣа, сѣенныхъ писанїй ѿ мѡнствѡ вѣднѣ.
 рѡдѣнѣа, бл҃женне, ѡлѡщѣ и жѡждѡщѣ прѡвѣды бж҃їѡ бнѣвнѣ:
 рѡдѣнѣа, тѡѡ наснѣтнѣвнѣ.
 рѡдѣнѣа, нѣстѡчннѣа всѣхъ бл҃гнхъ, сѣѡгѡ дх҃ѡ, въ себѣ вселѣвнѣ:
 рѡдѣнѣа, житїѡ, вѣрѣ и лѡвѣн всѣхъ сѣѡхъ послѣдовѡвнѣ.
 рѡдѣнѣа, оумнленїе и смнренїе сѣѡмъ нашымъ дарѡвѡвнѣ:
 рѡдѣнѣа, ѣкѡ гд҃ь тѡердына тѡѡѡ, крѣпѡстъ тѡѡѡ и нѣзѡбѡнтѣль тѡѡѡ сѡцїѣ.

Рѡдѣнѣа, прѣвѣне ѿче прѡхѡре, равнѡѡг҃льнѣ.

КОНДАК 2.

Ридећ(и) благородност, богобојажљивост и милосрђе супружника Јована и Ане, и владање њихово беспрекорно по свим заповестима и наредбама Господњим, Бог се смилова над њима и уклони срамоту њихову међу људима због неплодности, даровавши им благословеног и преблагословеног сина Прохора, да би сви с умиљењем клицали Пресветој Тројици: **А**лилуја.

ИКОС 2.

Разум Христов си још од малих ногу стекао, Прохоре богомудри, из Свештеног писма [се] научивши да је само правда безсмртна, а неправда доноси смрт. Зато си – *свом душом својом, и свом снагом својом, и свим (раз)ума својим^{*68} – кроз сав живот свој тражио Царство Божије и Његову правду;^{*69} стога те овако ублажавамо:

Радуј се, јер си рођењем својим жалосне родитеље своје обрадовао;

радуј се, јер си твог анђела чувара непрестано веселио.

Радуј се, боговенчаних родитеља̄ плоде благословени;

радуј се, рода побожног изданче рајски.

Радуј се, у учењу и науци Господњој васпитани;

радуј се, јер си Свештено писмо још од детињства познавао.

Радуј се, блажени, јер си гладан и жедан Божије правде био;

радуј се, јер си се њоме наситио.

Радуј се, станиште Извора свих добара – Светог Духа;

радуј се, јер си животу, вери и љубави свију светих последовао.

Радуј се, јер умиљење и смирење срцима нашим дарујеш;

радуј се, јер је Господ твоја тврђава, твоја снага и твој Избавитељ био.

Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

^{68*} ср. Лк. 10,27.

^{69*} ср. Мт. 6,33.

Конда́къ ꙗ.

Сла вѣшнаго свободѣ тѣ, прѣбне, ѿ рабѣты міра сего, ѿже вѣсь
бо злѣ лежитъ: и ѿкѣ птица ѿ сѣти ловащихъ избавица,
тако и душа твоѣ ѿ сего рода строптивѣаго спсеа, егда въ
пѣстыни вселѣа еси, идѣже до послѣднаго издыханѣа твоего бѣ
служилъ еси, вѣнѣ зываа: **Аллаѣа**.

Їко́къ ꙗ.

Слѣдѣю исполненъ и сѣимъ дѣломъ оукрѣплѣнъ, ты, бѣгомѣре,
желаніе родителѣ въ еже сочетати тѣ [къ] плѣннѣй невѣстѣ
ѿвергла еси, и [сѣ] пѣстынею и тоѣ зѣмнимъ мразомъ и
лѣтнимъ зноѣмъ вѣнчалъ еси, и ѿкѣ безплѣтенъ токмо сѣ бѣгомъ
бесѣдовала еси. прѣими ѿ насъ, привѣзанныхъ [къ] мірѣ сѣтными сего
оудовольствіи, словеса сіѣ похвальнаа:

Радѣица, пѣстыннымъ зѣмнимъ мразомъ зноѣ стрѣтѣй повѣдѣвий:
радѣица, зноѣмъ теплыхъ слѣзъ и горячею мѣткою стѣдѣнь сердечнѣю
поразилий.

радѣица, легѣньми ѡггловѣхъ пѣстыню населѣвий:

радѣица, дѣвѣ сѣи и страшно мѣсто въ нѣвыи іерлѣмъ преложѣвий.

радѣица, въ малѣй пещерѣ ѿкѣ въ црѣтѣй палатѣ пребываай:

радѣица, дѣвѣми пшды, травѣми и корѣньми [пре]питѣвий.

радѣица, на тебѣ бо исполнишасѣ прѣрѣчица речѣнѣа: скѣтенъ вѣхъ оу
тебѣ.

радѣица, со свѣрьми въ пѣстыни [ѿкѣ оу гдѣ] живаай.

радѣица, юныхъ наставленіе:

радѣица, состарѣлыхъ оутѣшеніе.

радѣица, оусердноу привѣгающихъ къ тебѣ помощниче скорый:

радѣица, ѿ моцѣи своѣхъ дѣлаа ищѣлѣнѣа недѣлющимъ излѣай.

Радѣица, прѣбне Ѧче прохѣре, равноѡггльне.

КОНДАК 3.

Гила Свевишњег ослободи те, преподобни, од робовања *свету овом, који сав у злу лежи;*⁷⁰ и као што се птица из замке ловачке избави,*⁷¹ тако се и душа твоја од овог опаког рода спасе, када си се у пустињу настанио, где си до последњег даха свог Богу служио, вазда кличући: **А**лилуја.

ИКОС 3.

Благодаћу испуњен и Светим Духом укрепљен, ти си, богомудри, жељу родитеља својих да те здруже са пропадљивом невестом одб(ац)ио, и с пустињом и њеним зимским мразом и летњом жегом си се венчао, и као безтелесан једино (си) с Богом беседио. Прими од нас, (при)везаних за свет његовим сујетним задовољствима, речи ове похвалне:

Радуј се, јер си пустињским зимским мразом жегу страсти победио;

радуј се, јер си врелином топлих суза и пламеном молитвом хладноћу срца поразио.

Радуј се, јер си легионима анђела пустињу настанио;

радуј се, јер си [ово] дивље и страшно место у Нови Јерусалим претворио.

Радуј се, јер си у мал(ен)ој пећини као у царској палати живео;

радуј се, јер си се дивљим плодовима, трав(к)ама и корењем хранио.

Радуј се, јер се на теби испунише пророчке речи: Бих као скот пред Тобом;*⁷²

Радуј се, јер си са зверима у пустињи као пред Господом живео.

Радуј се, наставниче младих;

радуј се, утехо старих.

Радуј се, оних који ти усрдно прибегавају помоћниче брзи;

радуј се, јер од моштију својих дивна иселења бол(ес)нима изливаш.

Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

⁷⁰* ср. 1. Јн. 5,19.

⁷¹* ср. Пс. 123,7.

⁷²* Пс. 72,22.

Кондакъ ѧ.

Имѣай въ срѣцы своѣмъ вѣрю неспокойствѣю и не вѣдый кій ѿ двѣ
пѣтѣи избрати: пѣть [пре]возделѣннаго дѣства или пѣть
благѣннаго вѣрѣжества, вѣтвенный ѿноша прохвръ направи
ствопыи своѣ ко храмѣ гдню: и тамъ, оуслышавъ [ѣкъ] ѿже ѿстаивитъ
женѣ или чѣда ѿмене хрѣтова ради, живѣтъ вѣчный наследитъ: восплакаша
ѿ души своѣи и помолѣша да бѣтъ настѣивитъ ѿго на пѣть спѣсѣнѣю,
вспѣвая: **А**ллилуѣя.

Ікосъ ѧ.

Услышавъ сладкаго ѿвѣликаго слова ѿ мзды послѣдованѣю
сладчайшемъ хрѣтѣ, вѣночный прохвръ, изшедъ ѿ цркви ѿбѣ
ѿбѣжѣ въ горѣ, и ѣкоже ѿлѣнь стремитъ къ потѣкамъ
воднымъ, тѣкъ и ѿнъ оустремѣша къ горѣтѣи пѣстыни. помолѣша ѿ
насъ, стремѣщихъ къ вѣстнымъ наслажденіемъ вѣка сегѣ, вѣхвалѣне, и
прѣмнѣ ѿ насъ сѣю похвалѣнымъ пѣснѣ:

Радѣиша, хрѣта гдѣ пѣче вѣхъ возлюбѣвый:
радѣиша, цртва вѣтѣ ради домъ и родитѣлей ѿстаивѣый.
радѣиша, покой души твоеѣи въ храмѣ живѣго бѣа ѿвѣтѣвый:
радѣиша, сѣмъ даѣи намъ примѣръ въ цркви искѣти избавленіе ѿ
належащихъ [на] насъ вѣдѣ.

радѣиша, совершеннаго нестѣжѣнѣю подвижничѣ [дѣбрый]:
радѣиша, дѣствѣннымъ чѣтѣмъ цѣвѣте невѣдаѣмый.
радѣиша, хрѣтова послѣшѣнѣю соудѣ златѣый:
радѣиша, совершенное оумерцѣленіе къ мѣрѣ постѣгнѣвый.
радѣиша, дѣлѣтельными и созерцѣтельными добродѣтели подвижничѣ
негрѣдѣный:

радѣиша, трѣдѣмъ великаго пѣстынножитѣля рыльскаго іѡанна
подражѣый.

радѣиша, высѣкѣй кѣдре дѣбѣвый, нѣсѣ достигнѣвый.

радѣиша, оумнѣю мѣтѣвъ къ словѣсѣмъ прѣкраснѣю сочетѣвый.

Радѣиша, прѣвѣе ѿче прохвѣре, равноѡгѣльне.

КОНДАК 4.

Имајућ(и) у срцу своје буру неспокој(ств)а и не знајућ(и) који од два пута да изабере: пут најжељеније девствености или пут благословеног супружништа, божанствени младић Прохор усмери кораке своје ка храму Господњем; и тамо, чувши да ће *онај који остави жену или децу због имена Христовог, наследити живот вечни,^{*73} заплака из душе своје и помоли се да га Бог упуту на пут спасења, (по)певајућ(и): **А**ллилуја.

НКОС 4.

Чувши сладке јеванђелске речи о награди за хођење за преслатким Исусом, богоносни Прохор, чим изађе из цркве, побеже у планину, и *као што јелен стреми (ка) потоцима воденим,^{*74} тако се и он устреми (ка) планинској пустињи. Помоли се за нас, устремељене (ка) суејетним насладама овог века, богохвални, и прими од нас ове похвалне песне:

Радуј се, јер си Христа Господа више од свега волео;
радуј се, јер си ради Царства Божијег дом и родитеље оставио.
Радуј се, јер си спокој души својој у храму живог Бога нашао;
радуј се, јер нам овим дајеш пример да у цркви тражимо
избављење од беда које нас сналазе.

Радуј се, савршеног нестицања подвижниче *[добри]*;
радуј се, девствене чистоте цвете неувениви.
Радуј се, Христове послушности сасуде златни;
радуј се, јер си потпуну умртвљеност за свет постигао.
Радуј се, делатне и созерцатељне врлине подвижниче неуморни;
радуј се, јер си трудовима великог пустиножитеља Рилског Јована
подражавао.

Радуј се, високи кедре духовни, који си небеса достигао;
радуј се, јер си умну молитву са говор(е)ном прекрасно сјединио.

Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

^{73*} ср. Мт. 19,29;

^{74*} ср. Пс. 41,2;

Конда́къ ѿ.

Три бѣгоушанныа свѣзды возжжѣ гдѣ, свѣтъ міра, преподѣбныа:
 гавріїла лѣсновикаго, прѣхвѣра пѣниныскаго и ѿвакіма ѿсоговскаго,
 послѣдоваху рѣвнотнымъ пѣстынножителю рѣльскаго ѿа́нна,
 [воз]стѣти правосла́внымъ балка́на неугася́ющимъ свѣтомъ и ѿгонѣти
 ѣретическѣй мра́къ, нахо́дѣи ѿ сѣмѣдреннаго запада: во сла́вѣ ѣди́наго
 бѣа, почита́емаго во свѣтѣи трѣцѣ, ѣмѣже поѣмъ: **А**ллилу́ѣа.

Їко́съ ѿ.

Вѣще въ бѣгопросла́вленнѣмъ прѣхвѣрѣ соверше́нна поѣтника,
 великодаровѣта провѣдѣа и безкрѣвна мѣтника: почита́юще ѣго
 па́мѣть, ѣще того оубѣжа́емъ:

Радѣ́исѣ, члѣвѣче но́вый, въ прѣвѣѣ и свѣости ѣстины ѿ бѣа созданный:
 радѣ́исѣ, црѣковныхъ преда́ній блюсти́телю стрѣгѣи.
 радѣ́исѣ, чѣтыа вѣры правосла́вныа ревни́телю [неуныва́ющѣи]:
 радѣ́исѣ, междѣ ѣретѣи и раско́льники во́инѣ хрѣ́стовъ до́брыи.
 радѣ́исѣ, великопоѣстниче страннолю́бный:
 радѣ́исѣ, провѣдѣе дѣхонѣсый.
 радѣ́исѣ, ѣкѣ ѿдрѣ тебѣ бысть ка́мень стѣ́бный:
 радѣ́исѣ, ѣкѣ нѣо тебѣ бысть покрѣвъ [державный].
 радѣ́исѣ, дѣхѣбными стѣзѣми стѣ́аго прѣте́чи ходѣвый:
 радѣ́исѣ, въ пѣстынножительный по́двигъ прѣбѣаго ѿа́нна рѣльскаго
 ѿблечѣнный.

радѣ́исѣ, въ стѣдени и мразѣ дѣхѣнѣмъ любѣе бѣжѣбныа возгрѣ́анный:

радѣ́исѣ, въ знѣи и вѣрѣ стѣ́аго дѣа прохладѣ́анный.

Радѣ́исѣ, прѣбѣе ѿче прѣхвѣре, равноа́ггльне.

КОНДАК 5.

Три богопослане звезде упали Господ, Светлост света, преподобне: Гаврила Лесновског, Прохора Пчињског и Јоакима Осоговског, следбенике ревносне пустиножитеља Рилског Јована, да светле православнима Балкана неугасивом светлошћу и да одгоне јеретички мрак, који долази од сујетно мудрујућег Запада; на славу једног Бога, поштованог у Светој Тројици, Коме певамо: **А**лилуја.

ИКОГ 5.

Гледајућ(и) у богопрослављеном Прохору савршеног испосника, великодаровитог прозорљивца и бескрвног мученика; поштујућ(и) његов спомен, овако га ублажавамо:

Радуј се, човече нови, у правди и светости истине од Бога саздани;^{*75}

радуј се, Црквених предања чувару строги.

Радуј се, чисте вере Православне ревнитељу [*неклонули*];

радуј се, међу јеретицима и расколницима војниче Христов добри.

Радуј се, велики испосниче странољубни;

радуј се, прозорљивче духоносни.

Радуј се, јер ти је одар био камен студени;

радуј се, јер ти је небо било покров [*моћни*].

Радуј се, јер си духовним стазама светог Претече ходио;

радуј се, у пустиножитељни подвиг преподобног Јована Рилског обучени.

Радуј се, у студени и мразу дахом љубави Божанске грејани;

радуј се, у жези и врелини струја(њи)ма Светог Духа расхлађени.

Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

^{75*} ср. Лк. 1,75.

Кондакъ ѿ.

Проповѣдницы твоѣхъ дѣвнѣхъ пѣдвигъ бѣста нагорѣческаѣ и
пщѣныскаѣ пѣстына, прѣвнѣ, тѣмнѣ бо ѿ пѣстыни преложѣстасѣ
въ дѣхѣвнѣ ѿзѣ, по речѣнѣмъ прѣрѣчѣскимъ: пѣстыню
преложѣтъ во ѣзеро и зѣмлю ѿхѣю во нѣхѣдѣща вѣдѣа: во слѣвѣ
нѣтлѣннаго, нѣвѣдѣмаго, ѣдѣннаго прѣмѣдраго бѣа, ѣмѣже поѣмъ: **А**ллѣлуѣа.

Їкосъ ѿ.

Возѣаа ѣсѣ ѣакоже свѣтѣльникъ, возжѣнъ ѿ послѣнника и
первоѣѣнника вѣронѣповѣдѣнѣа нѣшегѣ, ѣнѣа хѣтѣа: тѣмѣже и
тѣмѣа, нѣдѣже чѣтѣсѣ пѣмѣтъ тѣвоѣ, нѣпрѣстѣнна [ѣтъ] рѣдѣстѣ
и свѣтѣлое вѣсѣлѣе, и ѿ вѣѣхъ слѣшѣши:

Рѣдѣсѣа, горѣ вѣсѣокаѣ, бѣговѣстѣтѣлю, прѣхѣре прѣвнѣннѣ:

рѣдѣсѣа, ѿ горѣ и хѣламъ пѣснѣю вѣспѣтѣннѣ.

рѣдѣсѣа, вѣѣмъ ѣрѣемъ своѣмъ гѣвѣн прѣнаѣлѣжѣвнѣннѣ.

рѣдѣсѣа, вѣѣмнѣ сѣламнѣ своѣмнѣ томѣ ѣдѣномѣ рѣбѣтѣвнѣннѣ.

рѣдѣсѣа, бѣа, въ нѣмѣже нѣполнѣнѣе вѣѣхъ бѣгнѣхъ, ѣдѣнѣствѣннѣа нѣсѣавнѣннѣ.

рѣдѣсѣа, во нѣполнѣнѣе вѣзраѣта вѣвѣрѣшѣнѣства хѣтѣоѣа дѣстѣннѣннѣ:

рѣдѣсѣа, сѣ рѣдѣюѣннѣмнѣа рѣдѣмнѣа.

рѣдѣсѣа, сѣ сѣорѣѣѣннѣмнѣа сѣорѣѣннѣ.

рѣдѣсѣа, дѣрѣжѣвѣа кѣ мѣрѣа ѣакѣа вѣрѣдѣа кѣ бѣа ѿвѣргнѣннѣ:

рѣдѣсѣа, въ нѣнѣшнѣмъ вѣѣѣѣа ѣѣломѣдрѣннѣа, прѣвнѣа и бѣгѣѣтнѣа пожѣвнѣннѣ.

рѣдѣсѣа, хѣтѣѣннѣхъ сѣѣтнѣа вѣжѣю дѣбѣрнѣннѣ.

рѣдѣсѣа, клѣсе мнѣоѣплѣднѣннѣ, гѣрѣзѣе мѣдонѣснѣннѣ.

Рѣдѣсѣа, прѣвнѣа ѿѣе прѣхѣре, рѣвноѣгнѣннѣ.

КОНДАК 6.

Проповеднице твојих дивних подвига поста[до]ше
Нагоричанска и Пчињска пустиња, преподобни, јер се
преко њих од пустиња претворише у духовне оазе спасења,
по реченима пророка: „Пустињу ће претворити у језеро а суву
земљу у изворе водене“;^{*76} у славу непропадљивог, невидљивог,
јединог премудрог Бога, Коме певамо: **А**лилуја.

ИКОС 6.

Засијао си као светиљка, запаљена од Посланика и
Првосвештеника вере наше коју исповедамо, Исуса
Христа;^{*77} зато је и тамо, где се поштује твој спомен,
непрестана радост и светло весеље, и од свих слушаш:

Радуј се, горо висока, благовесниче, Прохоре преподобни;
радуј се, од гор̃а и хумк̃и песмом опевани.
Радуј се, јер си целим срцем својим Господу припао;
радуј се, јер си свим силама својим Њему једином служио.
Радуј се, јер си Бога, у Коме је пуноћа свих добара, једино тражио;
радуј се, јер си у пуноћу раста савршенства Христовог достигао.^{*78}
Радуј се, јер си се са *радоснима радовао;
радуј се, јер си са тужнима туговао.^{*79}
Радуј се, јер си пријатељство према свету као непријатељство
према Богу одбацио;^{*80}
радуј се, јер си у садашњем веку целомудрено, праведно и
побожно поживео.
Радуј се, оних који желе да се спасу вођо добри;
радуј се, класе многоплодни, грозде медоносни.
Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

^{76*} ср. Пс. 107,35.^{77*} ср. Јевр. 3,1.^{78*} ср. Еф. 4,13.^{79*} ср. Рим. 12,15.^{80*} ср. Јак. 4,4.

Кондакъ 3.

Улѣколюбецъ гдѣ, хотѣ прославити тѣ дѣломъ прозорливства,
 ѿкры тебѣ, ѡсновѣче вѣжѣ, ѡкѡ ловецъ дѡгѣнъ въ скорое время
 царь вѣдетъ, ѣже ѡ бысть. чѣде сего ради ѡма твоѣ прославиша,
 ѡ тебѣ ради бгѣ приносѣмъ благодарѣнїе: **А**ллилуїа.

Їкосъ 3.

Новый самѣла показѣмъ сѣи, вѣженне прѡхѡре, ѡкоже во ѡногдѣ
 саѣла ѡкаше заблѣдѣша ѡслаѣта ѡтца своего, прѡрокъ же
 самѣла ѡвѣ сѣмѣ ѡкѡ бгѣ помѡжетъ сѣго въ царѣ: такѣ ѡ
 нынѣ ловецъ дѡгѣнъ, гонѣ дѣвѣчъ,⁸¹ бѣше ѡзвѣщенъ ѿ тебѣ, вѣтѣнный
 провѣче, ѡкѡ вѣдетъ на имперѡторскѣй прѣтолѣ. тѣмъ тѣ поѣмъ:

Радѣша, вѣтѣнными тѣны возвѣстѣвый:

радѣша, вѣдѣша ѡкѡ настоѣща вѣдѣи.

радѣша, ѡкѡ ѡма твоѣ ѿ вѣхъ балканскихъ народѡвъ почитѣетъ:

радѣша, ѡкѡ ѿ рѣхъ вѣжѣхъ сѣи дѣмѡны ѡгонѣши.

радѣша, гонѣмымъ ѿ жѣзнь ловаѣхъ сѣиѣтельное ѡвѣжѣ:

радѣша, крѡтѡстѣю твоѣю сѣи дѣвѣ покорѣвый.

радѣша, столпе бгѣѣтѣ ѡгнесѣтѣлый:

радѣша, ѿ царѣи ѡ архѣерѣи почитѣемѣи.

радѣша, ѡкѡ жѣвѡтъ твоѣи вѣцѣлѡ въ вѣѣ сокровѣнъ бѣлѣ сѣтъ:

радѣша, ѿ вѣкѣи скѣрѣны плѡти ѡ дѣха ѡчѣстѣвый.

радѣша, лицѣмъ ѿкровѣннымъ сѣвѣ вѣжѣ созерѣавѣи:

радѣша, подѣ крѣпкѡ рѣкѣ вѣжѣ главѣ приклонѣвый.

Радѣша, прѣвѣ сѣе прѡхѡре, равноѡгѣльне.

^{81*} у недостатку, или не знаѣу да пронаѣмъ адекватну сѣл реч, издѣмаѡ сам новѣ – ѡд бугарске „дивѣч“ и српске „дивѣч“.

КОНДАК 7.

Човекољубиви Господ, желећ(и) да те прослави даром прозорљивости, откри т(еб)и, јасновидче Божији, да ће ловац Диоген у скоро време цар постати, што се и зби. Због тог се чуда име твоје прослави, и због тебе се Богу приноси благодарење: **А**лилуја.

ИКОС 7.

Нови Самуило си се показао, блажени Прохоре, јер као што је некада Саул тражио изгубљене магарице оца свога, а пророк Самуило му јавио да ће га Бог помазати за цара; тако и сада ловац Диоген, гонећи дивљач, беше извештен од тебе, божанствени прозорљивче, да ће се попети на императорски престо. Зато ти певамо:

Радуј се, јер си Божанствене тајне објављивао;
радуј се, јер си будуће као садашње знао.
Радуј се, јер се име твоје од свих Балканских народā поштује;
радуј се, јер од слугу Божијих зле демоне одгониш.
Радуј се, гоњеним од ловаца на живот спасоносно прибежиште;
радуј се, јер си кротошћу својом звери дивље покорио.
Радуј се, стубе побожности огњесветли;
радуј се, од царева и архијереја поштовани.
Радуј се, јер је живот твој свецело у Богу сакривен био;
радуј се, јер си се од сваке нечистоте тела и духа очистио.
Радуј се, јер си лицем откривеним славу Божију созерцавао;
радуј се, јер си под моћну руку Божију главу приклонио.
Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

КОНДАК 8.

Чудне речи из уста твојих медоточних чу ловац Диоген, богоречити Прохоре, на име: да иде у Цариград, зато што ће убрзо постати цар; и пошто се попне на престо, да се опомене тебе, старца, који му то предсказа. А када се зби твоја пророчка реч, Диоген, названи Роман, нити испуни изречено теби, нити (о)даде Господу песму благодарну: **А**лилуја.

ИКОГ 8.

Гав се погрузи у благодатне струје Светог Духа, преподобни, и пошто се пресели из Нагоричинске пустиње у поречје Пчињско, благослови то место и предсказа да ће се ту подићи многа насеља, због тога му свесрдачно певамо овако:

Радуј се, Цркве Христове нови пророче славни;
радуј се, златоречита уста Светога Духа.
Радуј се, мисаона ризнице свих духовних дарова;
радуј се, јер си дар пророчки с даром љубави спојио.
Радуј се, јер си у подвизима и врлинама остарио;
радуј се, молитвениче за нас, у гресима остареле.
Радуј се, деснице Господња, која цареve и управитеље подиже;
радуј се, сило у немоћи*⁸² нашој.
Радуј се, угодниче Христов и чудотворче;
радуј се, промисла Божијег слуго царски.
Радуј се, на гори божанственог смирења граде духовни;
радуј се, јер си богомислију херувимā подражавао.
Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

^{82*} ср. 2. Кор. 12,9.

Кондакъ .ѿ.

Возлюбивъ хрѣта бѣа всѣмъ срѣцемъ твоимъ, ѿче прохворе, не оустрашилъ еси ѿ многыхъ оустрашеній дѣвольскихъ: егда же единою гависа тебе дѣмънъ въ видѣ льва, аггъла бжїи предста смѣ и вѣсѣ исчезе. помолиса ѿ насъ, прѣбне, да и мы избавимся ѿ дѣвола, ѣже ѣакъ лѣвъ рыкамъ, ходитъ, искїи когò поглотити: во еже сподобитися намъ въспѣ съ тобою пѣти стѣи трѣцѣ: **А**ллаѡла.

Ікосъ .ѿ.

Многоглаголюи вѣтїи недоумѣютъ какъ ты, подобострѣтенъ члвчкѣмъ, всѣ страсти побѣдилъ еси: и какъ, въ плоть сыи ѡблеченъ, ѣакъ аггъла на землѣ жїлъ еси: мы же, вѣрїи, простѣими, но теплыми словесїи, бѣселъ тѣ зовѣмъ:

Радѡиса, многомѣтѣвагъ ѿца нѣнагъ сыне послѣшливый:
 радѡиса, на егѡ лозѣ оусѣрднѣ работавый:
 радѡиса, фарїсеа горделиваго въ себѣ безжалостнѣ погубивый:
 радѡиса, смиренїе мытарѣво возлюбивый.
 радѡиса, ницетѣ лазарѣ оубогагъ ѡбѣбый:
 радѡиса, мѡдрость пѣтъ [блго]разѡмныхъ дѣвъ оубоивый.
 радѡиса, срѣце мѣтѣвагъ самарянина въ нѣдрѣхъ носивый:
 радѡиса, вѣрный рабе бжїи, бгомъ ввѣренна тѣ таланты оумноживый.

радѡиса, смоковнице блгѡсѣненнаа, плоды преисполненнаа:
 радѡиса, многоцѣнный вѣсеръ, хрѣта, ѡверѣтивый.
 радѡиса, сѣмѣ доброе, на нѣвѣ бжїей возсѣанное.
 радѡиса, члвчче блгоразѡмный, домъ дѡшї твоѣа на камени, хрѣтѣ, построивый.

радѡиса, вїно вѣтхое, жаждащымъ правды напоѡющее.

Радѡиса, прѣбне ѿче прохворе, равноаггъльне.

КОНДАК 9.

Заволевши Христа Бога свим срцем својим, оче Прохоре, ниси се (у)плашио од многих застрашивања ђаволских; а када ти се једном [приликом] јави демон у виду лава, анђео Божији стаде пред њега и бес исчезну. Помоли се за нас, преподобни, да се и ми избавимо од ђаволâ, који као лав ричући ходи и тражи кога да прождере;^{*83} да бисмо се удостојили заједно с тобом певати Светој Тројици: **А**лилуја.

ИКОС 9.

Многоречити беседници не схватају како си ти, [по] страстима сличан људима, све страсти победио; и како си, будући обучен у тело, као анђео на земљи живео; а ми, верни, једноставним, но топлим речима весело ти кличемо:

Радуј се, многомилостивог Оца Небеског сине послушни;
радуј се, јер си у његовом винограду усрдно радио.
Радуј се, јер си горд(ељив)ог фарисеја у себи без жалости погубио;
радуј се, јер си смирење цариникâ заволео.
Радуј се, јер си сиромаштво Лазара убогог пригрлио;
радуј се, јер си мудрост пет [благо]разумних девојака усвојио.
Радуј се, јер си срце милостивог Самарјанина у грудима носио;
радуј се, верни слуго Божији, јер си од Бога ти поверене таланте умножио.

Радуј се, смокво благосеновита, плодовима пре(ис)пуњена;
радуј се, јер си скупоцени бисер – Христа, пронашао.
радуј се, семе добро, на њиви Божијој посејано.
Радуј се, човече благоразумни, јер си дом душе своје на камену – Христу, саградио;
радуј се, вино старо, које жедне правде напаја.

Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

^{83*} ср. 1. Пт. 5,8.

Конда́къ ї.

Хотѣ спїстѣ не то́чию дѣшѣ своѣ, но ѡ ѡбзрѣвѣ́емѣ мїрскїмѣ
трево́лнїемѣ члѣвѣкѣ, мѣтѣ ѡумнїлїтѣльнѣю ѡ нїхѣ возносі́лѣ
ѣсї: ѡ та́кѣ ко гдѣ прѣстѣвїлѣ ѣсї, во́клнцѣа: **А**ллилуїа.

Іко́сѣ ї.

И́нѣ твоѣ ѡ гра́да вѣста вѣ вѣѣ, спїса́ющемѣ прѣвѣмѣ ѣ́цемѣ,
хрѣто́любче: тѣмѣже то́н, гдѣ всевѣшнїй, послѣ своѣ стѣмѣ а́гглы
вѣзѣти дѣшѣ твоѣ, ѡ прѣстѣвїти ю, чїстѣ ѡ непоро́чнѣ, ѣгѣ
прѣто́лѣ. тѣмѣ тѣ зовѣмѣ сїцѣва́а:

Ра́дѣмѣ, ѡде́ждѣ само́правда́нїа їа́кѣ вѣтѣхѣ рѣвнїце ѡ́вергїи:

ра́дѣмѣ, вѣ црѣ́дѣ ба́гряннїцѣ само́корѣнїа ѡ́блечѣннѣ.

ра́дѣмѣ, вѣмѣ лю́ди возлю́бївѣи:

ра́дѣмѣ, не то́кмѣ ѡ себѣ, но ѡ ѡ дрѣгїхѣ жнѣвѣи.

ра́дѣмѣ, ѡ ны́нѣ ѡ на́сѣ моли́вѣи:

ра́дѣмѣ, ѡ на́шнѣхѣ ѡу́сѣпшнѣхѣ мѣтѣвнѣное ѡупова́нїе.

ра́дѣмѣ, вѣе́ жнїтїе їа́кѣ а́гглы по́жнѣи:

ра́дѣмѣ, сего́ ра́ди а́гглы дѣшѣ твоѣ воспрїѣ́ша.

ра́дѣмѣ, ко ѿцѣ́ нѣ́номѣ прѣ́вѣмѣ пѣтѣмѣ не́клѣ́ннѣ хо́дївѣи:

ра́дѣмѣ, сто́памнї і́исѣа хрѣ́та і́звѣстнѣ [по]слѣ́довавѣи.

ра́дѣмѣ, ѡутѣ́шнїтелемѣ, дѣ́хомѣ стѣ́мѣ, ѡутѣ́шеннѣи:

ра́дѣмѣ, ѣ́днѣнѣщнѣмѣ трѣ́цы слѣ́жнїтелю вѣ́рнѣи.

Ра́дѣмѣ, прѣ́не ѿ́че про́хѣре, ра́вноа́гглыне.

Конда́къ аї.

И́знемо́гаѣтѣ вѣ́ако похѣ́альнѣ пѣ́нїе, ѣ́гда і́щемѣ восхѣ́лїтї тѣ
ѡ днѣ́внѣхѣ твоѣ́хѣ чѣ́дѣсѣ, їа́же со́вершѣ́шнї ѡ по бѣ́жѣннѣмѣ тѣ
ѡу́спѣ́нїи, ѿ́че прѣ́не. [кѣ] тѣбѣ і́справѣ́емѣ своѣ на́де́ждѣ,
созерѣ́аа бо бѣ́жїю сла́вѣ, тѣи со дерзновѣ́нїемѣ мо́лнїшнѣ ѡ на́сѣ ѡ по́ешн
[кѣ] стѣ́бнї трѣ́цѣ: **А**ллилуїа.

КОНДАК 10.

Желећ(и) да спасеш не само душу своју, н(ег)о и људе витлане троструком буром светских валова, умилну молитву за њих си уносио; и тако си се ка Господу престабио, кличућ(и): **А**лилуја.

ИКОГ 10.

Штит твој и ограда су били у Богу, који спасава праве срцем, христољубче; и зато је Он, Господ Свевишњи, послао своје свете анђеле да узму душу твоју, и да је ставе, чисту и непорочну, пред Његов престо. Зато ти кличемо овако:

Радуј се, јер си одећу самооправдања као стару риту одбацио;
 радуј се, у царску багреницу самоукоревања обучени.
 Радуј се, јер си сав народ волео;
 радуј се, јер ниси живео само за себе, н(ег)о и за друге.
 Радуј се, јер се и сада за нас молиш;
 радуј се, и за наше покојне молитвено надање.
 Радуј се, јер си сав живот као анђеол (по)живео;
 радуј се, јер су због тога анђели душу твоју прихватили.
 Радуј се, јер си ка Оцу Небеском правим путем неуклоњиво
 ходио;
 радуј се, јер си стопама Исуса Христа сигурно [по]следовао.
 Радуј се, од Утешитеља – Духа Светог, утешени;
 радуј се, једносущне Тројице служитељу верни.
Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

КОНДАК 11.

Занемоћава свака похвална песма, када иштемо да те похвалимо за дивна твоја чуд(ес)а, која савршаваш и после блаженог ти успења, оче преподобни; (к) теби управљамо своју наду, јер созерцавајућ(и) Божију славу, ти се са смелошћу молиш за нас и певаш Светој Тројици: **А**лилуја.

Їкосы ѿ.

Просвѣщенъ вѣтвеннымъ свѣтомъ, ты, достохвально прохворе, рѡманѸ дѡгѣнѸ ѡбнѣла єси и ѡзвѣнчилъ єго єси словесѣ: забылъ єси прѣжднее своѡ положѣнїе, ѡкоже забылъ єси и мене, старца. пораженъ сѣмъ сновидѣнїемъ, царь послѣ [члѣвѣки] ѡбрѣстѣ твоѡ мѡщи, ѡакѡ да вси, покланѡющесѣ ѡмъ, тебѣ зовѸтъ:

РадѸсѣ, въ искѡрбехъ оутѣшенїе:
 радѸсѣ, ѡ бѣдѣ и преценїи сѡбожденїе.
 радѸсѣ, бѣдствѸющихъ застѸплѣнїе:
 радѸсѣ, всѡкагѡ блага [по]даѡнїе.
 радѸсѣ, сласѡлюбныхъ оуразѸмѣнїе.
 радѸсѣ, враждѸющихъ къ бгѸ ѡзвѣнченїе.
 радѸсѣ, оунывѡющихъ сердецъ надѣѡнїе:
 радѸсѣ, прѣбныхъ сладкое веселїе.
 радѸсѣ, враждѸющихъ оумирѣнїе:
 радѸсѣ, ѡстиннагѡ бгѡчѣтїѡ насажденїе.
 радѸсѣ, бгѡ всемогѸщагѡ крѣпосте:
 радѸсѣ, [пре]сѣбѡ бжѣ похвалѣнїе.
РадѸсѣ, прѣбне ѿче прохворе, равноѡггльне.

Кондакъ ѿ.

Лѣтъ вѣлїѡ дадѣла тѣ ѡ бгѡдѣтелѡ бгѡ, всечѣтне ѿче: положивше бо ковчѣгъ мѡщїй твоихъ въ новопостроеннѸ въ твоѡ чѣсть ѡбнѣтель, ѡбїе ѡ нихъ ѡзтечѣ мѣро, ѡ негѡже слѣпїи прозрѣша, хромїи прохождаша и недѸгѸющїи ѡздравѣша. такѡ ты и до днѣсь проповѣдаешѣ хрѣта, нѡваго тѡ предстѣтелѡ дарѡвавшаго, всѣмъ тебѣ радѣ поющымъ ємѸ: **Аллилуїѡ.**

Їкосы ѿ.

Роспѣвѡюще великїѡ пѡдвигѣ твоѡ, [прѣбне ѿче] прохворе пѣнїнскїй, оубѣждаемъ и твоѡ стѸю кончинѸ, єюже подвигоположника нашегѡ спсѣнїѡ, иже хрѣта, прославилъ єси: и оумилѣннымъ срѣцемъ тѣ зовѣмъ:

ИКОГ 11.

Просветљен Божанственом светлошћу, ти си се, достојни хвале Прохоре, Роману Диогену јавио и изобличио га речима: „Забравио си свој пређашњи положај, као што си забравио и мене, старца!“ Поражен овим сновиђењем, цар посла [људе] да траже твоје мошти, да би сви, поклањајућ(и) им се, т(еб)и клицали:

Радуј се, у невољама утешитељу;
 радуј се, (од) беда и опасности ослободитељу.
 Радуј се, убогих заступниче;
 радуј се, сваког добра даваоче.
 Радуј се, сластољубивих уразумитељу;
 радуј се, непријатељујућих с Богом изобличитељу.
 Радуј се, клонулих срца̄ надање;
 радуј се, праведних слатко весеље.
 Радуј се, непријатељ(ств)ујућих помиритељу;
 радуј се, истинске побожности засадитељу.
 Радуј се, Бога свемогућег сило;
 радуј се, [пре]свете Богородице похвало.
Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

КОНДАК 12.

Благодат велика ти се даде од добродавца Бога, свечасни оче; јер чим положише ковчег с моштима твојим у новоподигнуту у твоју част обитељ, одмах из њих потече миро, од кога слепи прогледаше, хроми проходаше и бол(ес)ни оздравише. Тако ти и до данас проповедаш Христа, који те [као] новог заступника дарова свима, који Му певају због тебе: **А**лилуја.

ИКОГ 12.

Опевајућ(и) велике подвиге твоје, [преподобни оче] Прохоре Пчињски, ублажавамо и твоју свету кончину, којом си Подвигоположника нашег спасења, Исуса Христа, прославио; и умилним срцем ти кличемо:

Радѣиѣ, райскаго вертограда цвѣте бл҃гоуханный:

радѣиѣ, мѣроточеніемъ моцею твоюхъ просѣбый, и славою на нб҃сѣхъ оубѣнчавыйѣ.

радѣиѣ, ѣкѣ тлѣніе костей твоихъ не коснѣѣ:

радѣиѣ, ѣкѣ надѣемѣ [сѣ] тобою достѣгнѣти горнаго іерлѣма.

радѣиѣ, слѣпыхъ прозрѣніе:

радѣиѣ, хромыхъ прохожденіе.

радѣиѣ, недѣлющихъ нецѣленіе:

радѣиѣ, ѿ смерти къ жизни прешедый.

радѣиѣ, древнихъ ѿтѣцъ цр҃кве преемниче:

радѣиѣ, ѣкѣ дѣхъ ст҃ый всецѣлѣ тѣ ѿстѣбый.

радѣиѣ, прѣбниче, ѣкѣ фінїѣхъ въ домѣ гд҃ни насажденный:

радѣиѣ, ѿдеснѣю гд҃а предстоѣй.

Радѣиѣ, прѣбне ѿче прохѣре, равноагг҃льне.

Кондакъ г҃и.

 прѣбне ѿче прохѣре пѣніиѣскій, агг҃ле земный и члѣвѣче нб҃ный, прїимнѣ сѣе наше малое моленіе, ѣже тѣ прїносимъ сѣ вѣрою и любовію, и помолїѣ ко гд҃у бг҃у во ѣже: даровати намъ тѣлесное и дѣховное здравіе, и сподобити насъ своего нб҃наго цр҃ствїа: въ немже [сѣтъ] вкѣпѣ сѣ тобою, [престѣѣѣ] вѣѣѣ и всѣ ст҃їи, [ѣкѣ] да къ немѣ зовѣмъ: **Аллилуїа.**

[Сѣи кондакъ чтѣѣѣ трижды. И пѣки: ѣкоѣ ѣ-й:

Агг҃лѣхъ творѣцъ и перворожденный вселенныѣ:

И кондакъ ѣ-й: И збранный начальникомъ и совершителемъ вѣры:]

Мѣтѣѣ [Г-ѣ].

 корый помощниче всеѣмъ оубѣрднѣ прибѣгающимъ къ тебѣ, и горѣцїи нашѣ предстѣтелю ко гд҃у, прѣбне ѿче прохѣре, всехвалѣемъ твою дѣвную подвигъ ѿреченїа ѿ міра, и прославѣемъ твоѣ вседѣрдное послѣдованіе хр҃тѣ, ѿ магкихъ ногтѣй до

Радуј се, рајске баште цвете благоухани;
радуј се, јер си мироточењем моштију својих просијао, и славом
на небесима се увенчао.

Радуј се, јер се трулежност костију твојих не дотаче;
радуј се, јер се надамо да ћемо [с] тобом стићи до Горњег
Јерусалима.

Радуј се, слепих (про)гледање;

радуј се, хромих (про)хођење.

Радуј се, бол(ес)них исцелење;

радуј се, јер си из смрти у живот прешао.

Радуј се, древних отаца Цркве прејемниче;

радуј се, јер те је Дух Свети свецело осветио.

Радуј се, праведниче, у дому Господњем као палма засађени;*⁸⁴

радуј се, јер Господу с десне стране [стојиш].

Радуј се, преподобни оче Прохоре, равноангелни.

КОНДАК 13.

О преподобни оче Прохоре Пчињски, анђеле земаљски и
човече небески, прими ово наше мало молење, које ти
• приносимо с вером и љубављу, и помоли се Господу Богу
да нам дарује телесно и духовно здравље, и да нас удостоји Свог
Небеског Царства; у коме су заједно с тобом, [пресвета] Богородица и
сви свети, да бисмо Му клицали: **А**лилуја.

[Овај се кондак чита три пута. И опет: икос 1^{-ви}:

Творац анђела и Прворођени у всељени ...

И кондак 1^{-ви}: **И**забрани од началника и савршитеља вере ...]

МОЛИТВА [3].

Брзи помоћниче свима који ти усрдно прибегавају, и
пламени наш заступниче пред Господом, преподобни оче
Прохоре, хвалимо твој дивни подвиг одрицања од света, и
прослављамо твоје свеусрдно следовање за Христом, од најмлађег

^{84*} ср. Пс. 91,13-14.

стáрчихъ сѣдѣнѣхъ, сегѡ радѣи ѿ сподобилѣхъ єсѣи великагѡ дерзновѣнїа во
 своѣхъ млѣтвахъ къ все[по]дáтелю бѣѸ. [къ] тебѣ, ѿкакѡ многомѡщномѸ
 помощникѸ ѿ оубѣрѣдномѸ млѣтвенникѸ нашемѸ, привѣгáемъ нынѣ, мы
 грѣшнїи ѿ недостѡйнїи: помолїсѣ ѡ всемъ родѣ нашемъ ... [ѿмѣкъ], ѡ
 всехъ правослáвныхъ архїереехъ, сѣѣнницехъ, дїáконѣхъ ѿ монашехъ:
 оубрѣплѣнїи насъ во здравїи ѿ сохрáнѣнїи насъ ѿ бѣдъ: испроси дѡшамъ
 нашимъ ѡставлѣнїе грѣхѡвъ, вѣди скорый покровѣтель ѡзловáемыхъ,
 питáтель áлчущихъ, врачъ недѣлѡующихъ, оутѣшитель стáждущихъ,
 вразѸмѣтель невѣрѸющихъ, помощникъ трѡждáющихъ ѿ пѸтебѡждъ
 погибáющихъ въ црѣтвѣ нѣное: сѸпрѡженикомъ дáрѡи лѹбовь ѿ согласїе,
 монашествѸющихъ сподоби подвижáтисѣ пѡдвигомъ добрымъ, юношы ѿ
 дѣвы настáви на пѸть чѣстѡты ѿ цѣломѸдрїа, состарѣлыхъ оубрѣпи, ѿ
 зацѣпѣи насъ ѿ всехъ дѣйствїи дїáвол[ьск]ихъ: дáрѡи намъ, прѣбне Ѿче
 прѡхѡре: чѣстѸ сѣца, свѣтлѡсть оумá ѿ тѣрѡдѡсть въ скорбехъ
 житѣйскихъ: помолїсѣ ѡ насъ: да прееѸдемъ до концá вѣрни сѣтѣи
 правослáвнѣи вѣрѣ, ѿ тáкѡ достїгнемъ въ покѡи приножнѡтїа, ѿ
 сподобимсѣ вкѸпѣ съ тобѡю слáвити: Ѿцá ѿ сѣа ѿ сѣáго дѸа
 оутѣшителá, въ вѣчныа вѣки. **Ѹмїнь.**

Ѹнѣ трѡпáрь, глáсъ ѿ:

Ѹмїрскїа сѣтѣи оубѣжáвъ, * въ пѣстыни хрѣтá ѡбрѣлѣ єсѣи: * ѿ съ
 нїмже прїисѡ пребылѣ єсѣи, ѿ тѡи съ тобѡю, * прѣбне Ѿче
 прѡхѡре: * въ тѣснѣи пещерѣ ѿкакѡ въ свѣтлѣи палáтѣ ѡцѣщáлѣ єсѣи,
 * ѿ царѣво намѣренїе [во єже] пренесѣи твоѡ мѡщи въ стѡльный глáдъ
 ѿвѣрглѣ єсѣи. * тѣмъ же, гдѣ дѡшѸ твоѡ вселѣи во своѣ црѣтѡ нѣное, *
 ѿснѡдѡже мѡлишисѣ ѡ всехъ * почитáющихъ всечѣтнѸю тѣи пáмáть.

Ѹнѣ кондáкъ, глáсъ тѡйже:

Свѣтїльникъ пресвѣтлый сѣáгѡ дѸа * во врѣмá земнáгѡ тѣи житїа
 былѣ єсѣи, * бѣоблѣженне Ѿче прѡхѡре: * по кончїнѣ же твоѣи *
 сїáеши ѿкакѡ свѣтило лѹчезáрное, * пѸть сѣсѣнїа показѸющее * всемъ
 почитáющимъ свѣтлѸю тѣи пáмáть.

узраста до старачких седина, због чега си се и удостојио велике смелости у својим молитвама пред Даваоцем свега, Богом. (К) теби, као многомоћном помоћнику и усрдном молитвенику нашем, прибегавамо сада ми, грешни и недостојни: помоли се за сав народ наш ... [име], за све православне архијереје, свештенике, ђаконе и монахе; укрепљуј нас у здрављу и чувај од бедā; измоли душама нашим опроштење грех(о)вā, буди брзи заштитник злостављаних, хранитељ гладних, лекар бол(ес)них, утешитељ страдалних, уразумитељ неверних, помоћник трудбеникā и путовођа изгубљених у Царство небеско; супружницима даруј љубав и слогу, монах(у)јућ(е) удостој да се подвизавају подвигом добрим, младиће и девојке упути на пут чистоте и целомудрености, (о)старе(ле) укрепи, и заштити нас од свих дејстава ђаволских; даруј нам, преподобни оче Прохоре: чистоту срца, бистрину ума и чврстину у невољама животним; помоли се за нас: да останемо до краја верни Светој православној вери, и тако да достигнемо у покој вечног живота, и да се удостојимо да заједно с тобом славимо: Оца и Сина и Светога Духа Утешитеља, у вечне векове. **А**мин.

Други тропар, глас 8:

Од светске сујете побегавши, * у пустињи си Христа сусрео; * и заувек си уз Њега остао, и Он уз тебе, * преподобни оче Прохоре; * у тесној си се пећини као у светлој палати осећао, * и цареву намеру да пренесе твоје мошти у свој престолни град си одб(ац)ио. * Зато и Господ душу твоју настани у Своме Небеском Царству, * одакле се молиш за све, * који поштују свечасни ти спомен.

Други кондак, глас исти:

Светилник си пресветли Светог Духа * у време земног ти живота био, * богоблажени оче Прохоре; * а и по кончини својој * сијаш као светило лучезарно, * које пут спасења показује, * свима који поштују светли ти спомен.

Житіє [Сѣна҃҃рїи].*85

Мѣѣ Ѿкѣвріа, въ дѣ-й дѣнь:

Празднѣмъ пѣмѣть прѣбнаго Ѿца нашего прохвѣра,
пѣстынножитѣла нагорѣческаго и козѣческаго.

[Сегѣ рѣди хрѣтолюбѣла брѣтїе, молю вы,
полѣшайте въ назиданїе себѣ житїе сего.]

Сѣтихѣ:

Ѿ плѣти исхѣда, ѿ горы козѣческѣ въ небесахъ вознесѣа:

Нынѣ црѣю нѣномѣ предстоѣ, и ѿ насъ вѣнѣ молѣа.

Прѣбный Ѿтецъ нашъ прохвѣръ подвижѣа подвигомъ добрымъ въ нагорѣчестѣй и козѣчестѣй пѣстыни, ѣвѣа ѣако свѣтѣло мѣрѣ въ царѣствованїе бѣгоѣтѣваго царѣ дѣогѣна, ѣже царѣствоваше ѿ лѣз-
гѣ [1067.] до лѣа-гѣ [1071.] лѣта. родѣтели сѣаго Ѿца прохвѣра
їѣаннѣ и ѣнна бѣгоѣтѣва живѣахѣ въ селѣ Ѿвчѣпольскаго предѣла
ікопѣйскаго Ѿкрѣжѣа: Ѿбѣче ѣмѣахѣ вѣлю ікорѣвѣ, занѣ бѣахѣ безѣдны.
сегѣ рѣди горѣахѣ желѣнїемъ полѣчѣти рѣдѣсть сѣца и ѣсѣрднѣ возвылѣахѣ
своѣ тѣплыѣ мѣлѣтѣвы кѣ бѣѣ и мнѣгѣ мѣлѣстѣны раздѣахѣ нѣщѣымъ
и црѣкѣамъ. сѣдѣ же прѣзрѣ гдѣ на сѣрдѣчнахъ воздыхѣнїахъ и тѣплахъ
молѣнїахъ и мнѣгѣ мѣлѣстѣны: дарѣва сѣй бѣгоѣтѣвѣй и бѣгоѣднѣй
чѣтѣ ѣтѣшѣнїе и рѣдѣсть вѣлю. ѣнна зачѣ въ сѣарѣстѣи и по ісполнѣнїи
врѣмене, родѣ сына полѣчѣваго въ крѣщенїи ѣма прохвѣрѣ, ѣже вѣстѣ
вѣлѣкѣй потѣомъ ѣгѣднѣкѣ бѣжѣй, вѣлѣкѣй потѣнѣкѣ и подѣвѣжнѣкѣ ѣмѣа
дарѣ прѣрѣчѣства, вѣстѣ ѣако мѣнѣкѣ, ѣбо вѣлѣкѣми пѣдѣвѣги мѣтѣвы,

85 Текст житија се даје према издању Слѣже прѣподѣбномѣ Ѿтцѣ Прѣхвѣрѣ Пѣнѣскомѣ, Сѣрѣско-
кнѣжѣскаѣ тѣпогрѣфѣа, Бѣагрѣдѣ 1879. лѣта, а стихѣ сам сѣставио 26. јан. 2025. г. Може се читати
на мѣсту Сѣнаксѣра послѣ 6. пѣсѣ Канѣона на Јутрѣну.

поцѣнїа, нестажанїа, самоѡверженїа оудивѣ ѡггы и члвѣки и попра всю снлѣ бражїю.

Рожденїемъ єгѡ исполниса домъ іѡанна и ѡнны радостн, всѣ блнжнаа и дѡльнаа селєнїа веселѡхѣа ѡ ннхъ, ѡакъ призрѣ гдѣ на смнренїе рабѡвъ свонхъ. роднтели слѡблахѣ гдѡ за велнкѡю къ ннмъ млть и раздаахѣ мнѡгїа мнлѡстыни, молѡщесѡ ѡ здравїи и возрастѡни бѣодарѡаннаго нмъ чада, ѣже єгда исполни ѡемь лѣтъ бысть ѡдѡнно кннжномѡ оученїю. Ѡтрокъ оупѣвааше во оученїи, просвѣщаемь дѡмомъ бжїимъ, ѣже ѡѣлѡ радоваше блѣгѡчїнвыа єгѡ роднтели.

Ѥгда же наѣчи кннжное оученїе, оупѣваа въ нѣмъ пѡче всѣхъ свѣрстникъ свонхъ и прїиде въ возрастъ: тогда роднтели возжелѡхѣ свѡзѡти єгѡ бракомъ, ѡакъ да нмѣютъ себѣ наслѣдники, занѣ ѡнъ бѡше нмъ єдиннорѡдный сынъ: прѣбный же не восхотѣ свѡзѡтисѡ оѡзами житїейскими, занѣ дѡшѡ єгѡ парѡше въ гѡрнаа и сѣце єгѡ любѡаше бѣа пѡче всѣхъ краєныхъ мїра сего оѡгѡдїи и прѣлестей земныхъ. горѡ пламенемъ любѣ къ творцѡ вселѣнныа, восхотѣ слѡжити и слѡвити єгѡ днѣмъ и нѡщїю, оѡмомъ и сѣцемъ, дѡхомъ и тѣломъ. сего ради любнлѡ [ѣсть] цѣрковь и єѡ бѣгослѡженїе, прихѡдѡ всегда въ нѣи на млтѣѡ, ѡже бысть слѡдкаа пнща єгѡ блѣгѡчїнвѣи дѡшн. оѡкрѣплѡемь и просвѣщаемь дѡмомъ бжїимъ, єгда оѡслѡша словеса гдѡ ннса хрїта во єѡлїи єгѡ: *нже любнтъ Ѡтца нли мѡтеръ пѡче менѣ, нѣсть менѣ достѡннъ: и нже любнтъ мѡ, да вѡзметъ крѣтъ свои и по мнѣ градѣтъ:⁸⁶ тогда рѣшнсѡ ѡстѡвити всѣ краєнаа мїра сего, ѡрѣшннтисѡ ѡ мїрскаго житїѡ и посѣнтисѡ всецѣлѡ бѣѡ.

Нсхѡдѡ нзъ цѣркве, ндѣже оѡслѡша словеса гдѡна, ѡбїе раздѡдѣ нмѣнїе ннщымъ, ѣже нмѣ, ѡыдѣ въ пѡстынню, воспѣваа єз прѣрѡкомъ дѣдомъ: *возжадѡ дѡшѡ моѡ къ бѣѡ живѡмѡ и крѣпкомѡ, ѡакоже єлѣнь бѣгаєтъ на нстѡчники вѡдныа, снѣе желѡетъ дѡшѡ моѡ къ тебѣ, бжїе.⁸⁷

^{86*} ср. Мт. 10,37; Мк. 8,34.

^{87*} ср. Пс. 41,2 и 1.

Ѣгда прїиде въ глѣбѡкѣю пѣстыню нагорнческѣю ѣже въ жеглигѡвстѣи странѣ, ѡбрѣте въ ней малѣю пещерѣ и при ней малый истѡчникъ водный и вселїса заѣ единъ и нача подвизѧтисѧ подвигомъ добрымъ и спїсительнымъ, всегда зрѧ предъ собою бѣа творца и спїсителя. пища емѣ бѣ быліе и слакъ травный, ѣюже питаше тѣло своѣ точїю третїагѡ дне, мѣтвою же всегда питаше дѣшѣ своѣ. сїце въ пѣстыни, прѣбный поживѣ тридесѧть двѧ лѣтъ и никогда не видѣ лицѣ члѣвѣка, токмѡ со свѣрьми иногда приходѧщими къ немѣ ѡбхождашесѧ.

Слѣчїсѧ по вѣїю смотрѣнїю діогенѣ, имѣющимѣ воцрїтисѧ, ловїти въ сїи пѣстыни. Ѣгда же искаше лѡвѣ, видѣ нѣкѣю сернѣ, которѣю нача гнѧти, Ѡна же бѣгаючи достиже къ пещерѣ прѣвнагѡ, ѣже ю всегда питаше и видѧ ю ѡдержнмѣ стрѧхомъ вопрошаше ю: почтѡ такѡ бѣжнши; въ сїе врѣмѧ прибѣгѧетъ діогенъ желѧа ѡловнїти сернѣ: Ѡбѧче Ѣгда ѡзрѣ старца космѧта, ѡдѣанна въ хѣдѡе рѣвнице, сѣлѡ ѡустрѧшїсѧ и нача вспѧть бѣжѧти: сѣый же прозорливымъ дѣхомъ познѧ діогена, ѣже искорѣ имѧть воцрїтисѧ и нача Ѣгѡ звѧти, глѡбѧ: діогене, ѡбратїсѧ, не бойсѧ и стѧни: занѣ и ѧзѣ члѣвѣкъ ѣсмѣ. діогенъ ѡслѣшѧ сїи глѧсѣ прѣвнагѡ, возвратнїсѧ и со стрѧхомъ припадѣ предъ колѣна чѣднагѡ старца и прогн блгѣвнїе Ѣгѡ: сѣый же блгѣвн Ѣгѡ и дѣхомъ прѣрѡческимъ рече емѣ: діогене, ѧбїе ндн въ царьградѣ, занѣ бѣзѣ тѧ возведѣтъ на црїкїи прѣтолѣ. тогда не забѣди и менѣ, лѣчшагѡ же радн воспоминѧнїѧ ѡстаѣн твоѣ сїи Ѡдѣжды въ храмннѣ, юже посѣщѧ, воспомнѧй и менѣ старца въ пѣстыни сїи живѣщаго.

Діогенъ послѣшѧ старца и ѡыде ѧбїе въ царьградѣ, ндѣже видѣ вѣліе собранїе народа, хотѧщагѡ нзбрѧти себѣ царѧ. діогенъ сѧ посредѣ народа въ сонмѣ Ѣгѡ. патрїѧрхъ во[з]схѡднтъ и стѧвъ на высокое мѣсто вѣрже жребїе, ѣже падѣ прѧмѡ на діогена. сїе бысть трижды и всегда жребїе пѧдаше на діогена. всѣ сонмъ народа видѣ волю вѣїю быти царѣмъ діогенѣ, Ѣгѡже возгласїша и воздвнгоша на прѣтолѣ.

Ѹѣвъ на црѣкѣи прѣтѡлѣ, дѡгѣнѣ испѡлни заповѣдь сѣагѡ пѣстыннѡжѣтеля ѡ своѣ простѣа Ѹдѣжды положи въ нарѡчитѡю хрѡминѣ, Ѹбѡче вѣкорѣ въ црѣтѣи славѣ забѣ сѣи своѣ Ѹдѣжды.

По истечѣнѣи ѣще тридѣсѣть лѣтъ, пакѣи ѡбѣса прѣбѣный дѡгѣнѣ во снѣ ѡ речѣ ѣмѣ: почтѡ дѡгѣне забѣ твоѣ прѣждѣнѣа Ѹдѣжды ѡ менѣ сѣарѣа; потѣнѣа воздѣвѣгнѣти мѣ хрѡмѣ ѡще ѡ малѣ Ѹбѡче тѣвѣрдыѣ. ѣгда царѣ возстѣ ѿ снѣ, ѡбѣа ѣгѡ вѣлѣи сѣрахѣ ѡ потечѣ ѡбѣе вѣдѣти своѣ вѣсѣхѣа Ѹдѣжды ѡ воспѡмни вѣа, ѡже речѣ ѣмѣ прѣбѣный сѣарѣа.

Желѡа испѡлнити вѡлю прѣбѣнагѡ, царѣ дѡгѣнѣ помѡлѣса, вѣа сокровѣща ѡ ѿбѣе ѡсѣати ѣгѡ въ пѣстыни, ѡдѣже лѡвѡше ѡ ѡбѣтѣе ѣгѡ гонѣ сѣрнѣ. гдѣ [с]пѡспѣшѣствѣющѣ, царѣ прѣспѣ въ прѣдѣлы жегангѡвѣскѣа, ѡдѣже мнѡше воздѣвѣгнѣти Ѹбѣтель сѣѡмѣ, ѡже тогда сѡмѣ прѣидѣтъ въ Ѹбѣтель: занѣ царѣ не вѣдѡше мѣсто гдѣ Ѹнѣ жѣвѡше. ѡгѣлѣ же гдѣнѣ прѣжде дѡгѣнѡвѣа ѡблѣнѣа сѣѡмѣ, сѣзѣа ѡтѣи ѣмѣ въ кѡзѡкѣ: ѡбо тѡмѡ вѣдѣтъ мѣсто сѣлѣнѣа, ѡдѣже ѣмѣ [пѡ]вѣлѣно сѣѡше вѣтѣти. сѣгѡ рѡди, речѣ, вѣгаѣ далѣче въ глѣбинѣ пѣстыни ѡ тѡмѡ во кѡзѡкѣ вѣсѣлѣса. сѣѡѣи же пѡслѣа глѣсѣ ѡгѣла ѡ прѣшѣдѣ въ кѡзѡкѣ ѡбѣтѣе малѣю пѣцѣрѣ ѡ вѣсѣлѣса въ нѣи, ѡдѣже жѣвѡше ѣще тридѣсѣть лѣтъ, пѡдѣвѣзѡсѣа пѡсѣѡмѣ ѡ мѣтѣами, ѡгѡждѡа вѣгѣ испѡлнѣнѣемѣ ѣгѡ сѣѡѣхѣ заповѣдѣи, ѡ вѣгѡгѡднѡмѣ жѣтѣемѣ прѣвѣрѣтѣе вѣлѣкѣи дѡрѣ прѣрѡчѣствѣа ѡ чѣдѡтѣворѣнѣа. ѡ тогда въ мѡсѣтѣтѣ[ѣ] сѣарѡсѣти, прѣжде своѣа вѣжѣннѣа кѡнѣины, ѡбѣса во снѣ царѣ дѡгѣнѣ. сѣи же пѣтѣшѣствѣа ѡбѣтѣе мѣсто пѡдѣвѣгѡвѣа ѡгѡднѣка, ѡ воздѣвѣе въ нагорѣчѣнѣ ѣмѣ Ѹбѣтель: Ѹбѡче сѡрѣа, чѣтѡ не знѡетѣ гдѣ пѡчѣвѡютѣ ѣгѡ мѡщи, ѡгѣрдѣнѡ мѡлѣса ѣмѣ, да вѣи Ѹнѣа ѿкрѣлѣа ѣмѣ своѣ мѡщи. сѣѡѣи же вѣнѡвѣа мѣтѣѣ, пѡвѣлѣ царѣ во снѣ ѡсѣати ѣгѡ въ кѡзѡчѣствѣи пѣстыни. царѣ сѡбрѡвѣа своѣ вѡннѣство, пѡслѣа ѣгѡ вѣздѣѣ ѡсѣати. ѡсѣавѣшѡмѣ ѡмѣ во мнѡгѣа дѣи, вѣдѣе вѣсѣтъ тѣрдѣа ѡхѣ. сѣарѣа же нѣкѣи сѣа на мѣсѣтѣе вѣсѡцѣѣ, ѿкѣдѣа мѡжѡше вѣдѣти дѡлгѡтѣ ѡ шѣротѣ кѡзѡка. ѡ тогда ѡгѣрѣѣ Ѹнѣа вѣлаго Ѹрѣла, лѣтѡща наѣа пѣцѣрѣю, въ кѡтѡрѣи вѣхѣ сѣѡѣа мѡщи пѣстыннѡжѣтеля Ѹѣа нашегѡ прѡхѡра. тѡмѡ сѡбрѡшѡсѣа вѣи

ицѣѡи сѣаго из царемъ дїогеномъ и ѡбрѣтоша мѡци сѣагѡ въ пещеры нетлѣннѡ почивающыѡ, царь и всѣ припадоша ницѡ къ сѣымъ мѡцѣмъ и взѡша ѿ б'лгоговѣннѡ и понесоша из п'їнемъ и ликованїемъ шестѡвахѸ, прешѣдше рѣкѸ п'їніню, прїндѡша въ нововоздвїженнѸ нагорїнческѸ Ѡбїтель, ѡже бѣ далѣче ѿ пещеры подвижника, гдѣ положиша сѣымъ мѡци. во оутрїи дѣнь, ѣгда собрѡшасѡ въ црковѣ не ѡбрѣтоша мѡци, котѡрын ѡшли бѡхѸ въ своѹ пещерѸ. пакѣ принесоша ѿ пакѣ возвращѡхсѡ. сїе бысть трїкратно. тогда царь возжелѡ сѣаго понести из собѡю въ царьградъ и возложѣ сѣымъ мѡци на мекѸ, ѡже сѣа неподвижна. тогда царь раздѣлѣ волю сѣагѡ и повелѣ создѡти нѡвый храмъ сѣомѸ назывѡемый нынѣ п'їніньскїи, и дѣже доселѣ нетлѣннѡ почиваютъ сѣымъ и цѣлѣбныѡ мѡци, ѡже источаютъ неискѡднѡ сѣѡе и цѣлѣбное мѡро. совершивъ царь со сономъ народа и сѣенникѣ бдѣнїе, сотворїи всѡ ѡже подобѣетъ, оучредивъ чїнъ въ Ѡбїтели и взѡвъ главѸ и лѣвѸю рѣкѸ ѣгѡ, ѡнесе ѿ въ царьградъ, все же тѣло и деснѸю рѣкѸ ѡстаѡи въ Ѡбїтели, гдѣ доселѣ пребываетъ во оутѣшенїе, помѡщѣ и исцѣленїе всѣхъ из вѣрою и любовїю къ немѸ приходѡщїхъ.

Бегѡ радїи и мы брѡтїе собравшесѡ здѣ и слѡжаще въ Ѡбїтели ѣгѡ, да ѡтвѣдемъ пѡмѡть сѣагѡ слѡвомъ и дѣломъ, да оубѣжимъ ѣгѡ и оусерднѡ мѡлимсѡ ѣмѸ, да мѡтвѡми своїми сїсѣтъ насъ здѣ предстоѡщїхъ, слѡжащїхъ и подвижающїхсѡ, да оутвердїтъ всѡ вѣрныѡ хрїтіѡны въ правослѡвїи, и да избѡвїтъ ихъ ѿ всѣхъ злѡхъ, пѡче же ѿ злѡгѡ владычества невѣрныхъ, иже развращаютъ б'лгоѡчїнѡхъ и нападаютъ на сѣѸю вѣрѸ Ѡцѣвъ нашихъ, да сїсѣтъ родъ своѣи, предстоѡ оу прѣтѡла гдѡ бгѡ и сїса нашегѡ, кѡпнѡ со сѣымїи: сѡвою, сѡмѡномъ мѡроточїнымъ, ѡрсенїемъ, маѡїмомъ, іѡаннїкїемъ дѣвїнческїмъ, петрѡмъ корышскїмъ, и всѣми сѣымїи просїѡвшїми въ землѣ сѣрѣстѣи, ѡакѡ великїми свѣтїлы правослѡвныѡ вѣры и б'лгоѡчїтїѡ, крѣпкїми застѡпникѣи крїтоноснагѡ рода сѣрѣскагѡ, ихже мѡтвѡми ѡакѡ оугѡдникѡхъ твоїхъ, бже, сїси и помїлѸи всѣхъ насъ. **А**мїнь.

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНОГ ОЦА НАШЕГ ПРОХОРА ПЧИЊСКОГ, МИРОТОЧИВОГ ЧУДОТВОРЦА.*⁸⁸

[Месеца октобра, у 19^{-ти} дан:

Празнујемо спомен преподобног оца нашег Прохора,
пустиножитеља Нагоричког и Козјачког.

[Зато, Христољубива браћо, молим вас,
послушајте за назиданье своје житије његово.]

Ћтихови:

Из тела излазећ', са горе Козјачке се на небеса узнесе;

Сада пред Царем небеским стојећ', и за нас се једнако молећ'.]

Преподобни отац наш Прохор, подвизавајући се подвигом добрим у Нагоричанској и Козјачкој пустињи, би јављен свету као светило за царовања благочестивог цара Диогена, који је царовао од 1067. до 1071. године. Родитељи светог Прохора Јован и Ана побожно живљаху у селу Овчеполског краја Скопске области. Беху то људи тужни, јер не имађаху деце. Горећи од жеље за децом, они усрдно узношаху топле молитве Богу и многе милостиње даваху сиротињи и црквама. И Господ погледа на њихове молитве и милостиње, и дарова им утеху и велику радост: Ана заче у старости и роди сина, који на крштењу доби име Прохор. А када Прохор напуни осам година родитељи га дадоше да учи књигу. Просвећиван Духом Божјим, Прохор веома напредоваше у учењу, и тиме много радоваше своје благочестиве родитеље.

Када Прохор изучи књижну мудрост боље од својих вршњака и постаде пунолетан, родитељи намислише да ожене свога сина јединца, да би добили наследнике. Али преподобни не хте да себе окива оковима светским, јер му се душа отимаше к небу и срце његово љубљаше Бога

^{88*} преузето из [„Житија светих за месец октобар“](#) (стр. 407-412) преп. Јустина (Поповића), који је очигледно претходно дато житије превео, и незнатно прерадио.

изнад свих красота света и земаљских чари. Горећи пламеном љубављу према Господу, он жуђаше да Му даноноћно служи умом и срцем, духом и телом. Зато је волео цркву и њена богослужења, и сваки дан одлазио у њу на молитву. То беше најслађа храна његовој побожној души. Слушајући речи Господа Христа у Еванђељу: Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који ме љуби, нека узме крст свој, и иде за мном, – Прохор се, укрепљаван и озараван Духом Божјим, реши да остави свет и све красоте света, и да се сав посвети Богу. Изишавши из цркве, где слушахаше ове речи Господње, он све своје имање раздаде сиромасима, и отиде у пустињу, певајући заједно с пророком Давидом: Жедна је душа моја Бога, Бога живог. Као што кошута тражи потоке, тако душа моја тражи тебе, Боже! (Пс. 41,2 и 1).

Дошавши у пустињу Нагоричанску што је у Жеглиговском крају, Прохор нађе у њој малу пештеру и покрај ње мали извор воде, и ту се настани. И стаде се подвизавати подвигом дивним и спасоносним, имајући увек пред очима душе Бога Творца и Спаситеља. Храна му беше биље и трава. Па и то узимаше само једанпут у три дана. Молитвом пак свагда храњаше душу своју. Живећи на такав начин, преподобни проведе у пустињи тридесет две године, и за то време не виде лица човечија. А дружаше се са зверовима који му понекад долажаху.

По промислу Божјем догоди се ово: Диоген, који је имао постати цар, дође у лов у пустињу, где се преподобни подвизавао. И он угледавши једну срну стаде је гонити. Срна бежећи дотрча пећини преподобнога, који ју је често хранио. Видећи срну силно уплашену, преподобни је упита: Зашто тако бежиш? – Утом пристиже и Диоген, па угледавши косматог старца, обученог у подерану хаљину, он се силно препаде па удари натраг и наже бежати. А свети пустињак, провидевши духом да ће Диоген ускоро постати цар, стаде га звати, говорећи: Диогене, врати се! не бој се! стани! та и ја сам човек. – Чувши ове речи преподобнога, Диоген се врати, и са страхом паде пред ноге чуднога старца тражећи благослов од њега. Свети старац га благослови и пророчки му рече: Диогене, иди одмах у Цариград, јер ће те Бог уздићи на царски престо. А тада не заборави мене. Те пак хаљине што су на теби, остави у нарочитој одаји, и чешће навраћај да их видиш, опомињући се и мене старца који живи у овој пустињи.

Диоген послуша старца и одмах отпутова у Цариград. И пророчанство светог старца се испуни: кроз неко време Диоген постаде цар. И поступи по налогу светог пустињака: своје пређашње хаљине остави у нарочитој одаји. Али убрзо заборави на њих. Тридесет година после тога преподобни Прохор се јави Диогену у сну и рече му: Зашто, Диогене, заборави своје

пређашње хаљине и мене старца? Постарај се да ми подигнеш макар мали храм.

Пробудивши се, цара обузе страх, и оде одмах да види своје старе хаљине; и опомену се свега што му рече преподобни старац. И желећи да испуни жељу преподобнога, цар крену у пустињу, у којој беше пронашао светог подвижника гонећи срну. Дошавши у Жеглиговски крај, цар не могаде пронаћи светог старца. Јер пре тога, по промислу Божјем, старац пређе у планину Козјак. А то би овако: Анђео Господњи јави се преподобном Прохору и рече му: Бежи одавде дубоко у пустињу, и настани се у Козјаку.

Свети Прохор послуша глас анђела Господњег, и дошавши у Козјак обреће малу пећину и настани се у њој. И ту живљаше још тридесет година, подвизавајући се постом и молитвама, и угађајући Богу испуњавањем светих заповести Његових. Таквим богоугодним животом он стече велики дар пророштва и чудотворства. И тада, већ у дубокој старости, јави се у сну цару Диогену. И цар путујући нађе место подвига угодника Божјег, и ту му у Нагоричану подиже храм. Али цар много туговаше што не зна где почивају његове мошти. Зато се усрдно мољаше светоме Прохору, да му открије своје мошти. И свети Прохор му се јави у сну и рече му да његове мошти тражи у Козјачкој пустињи. И цар посла много војника да траже светитељеве мошти. И тражаху их много дана, али им труд би узалуд. А старац један, стојећи на врху Козјака, одакле се могао видети сав Козјак уздуж и попреко, угледа белог орла где се вије изнад пећине у којој беху свете мошти светог пустињака Прохора. Тамо се упутише са царем Диогеном сви који трагаху за моштима преподобнога, и нађоше у пећини светитељеве мошти нетљене. Цар и сви са њима падоше ничице пред светим моштима, па их са великим страхопоштовањем и побожношћу узеше и понесоше уз појање црквених песама, пређоше реку Пчињу и дођоше у новоподигнути Нагоричански храм, који беше далеко од пећине у којој су пронађене свете мошти. А када сутрадан дођоше у храм, не нађоше у њему свете мошти, које се саме беху вратиле у своју пећину. Но они их поново донесоше, а оне се поново вратише. Тако би три пута. Тада цар одлучи да светитеља однесе са собом у Цариград: и натоварише свето тело на мазгу. Али мазга се не хте макнути с места. Цар виде у томе жељу светог оца Прохора, и он нареди те се подиже нова црква на реци Пчињи, и у њој досада нетљено почивају свете и чудотворне мошти, из којих тече свето и целебно миро.*⁸⁹

^{89*} То је данашњи манастир св. Прохора Пчињског: св. мошти св. богоугодника почивају с десне стране св. олтара, и точе св. миро; и данас бивају еванђелска чудеса од ових св. моштију.

Новоподигнута црква би освећена у присуству цара и много народа; а уз цркву и манастир. Цар узне леву руку светитељеву и однесе са собом у Цариград, а остало цело тело остави у новој обитељи, које непрекидно точи из себе целебно миро на утеху, помоћ и исцељење свима који са вером и љубављу приступају светом угоднику Божјем, преподобном и богоносном оцу нашем Прохору Пчињском,^{*90} чијим молитвама нека и нас Господ помилује и спасе. **А**мин.

Данашњи изглед испоснице преп. Прохора у близини Нагоричинског манастира (фотографија из личне архиве приређивача, јуни 2023. г.).

^{90*} Св. Прохор се подвизавао у једанаестом столећу. – То је данас једини мироточац у земљи Српској.

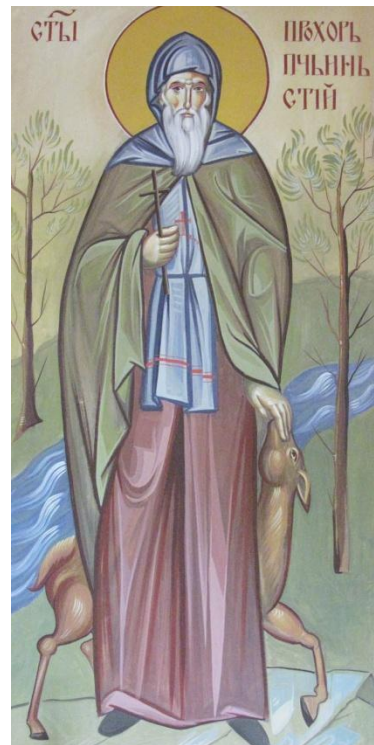
Месеца Јануара, у 15^{-ти} дан.*⁹¹

Спомен преподобног оца нашег Прохора Пчињског.*⁹²

Преподобни Прохор се родио крајем 10^{-ог} века у околини садашњег града Штипа, недалеко од Скопља. Он побеже из родитељског дома и настани се у пећини у Старом Нагоричину, близу места Куманова у Северној Македонији. Тамо проведе 32 године у подвижничким трудовима и непрестаној молитве, и стече такву чистоту срца да је могао разговарати са дивљим животињама. По предању, свети једном сrete будућег цара Романа Диогена (1068–1071), и предсказа му да ће се попети на престо.

Када преподобни Прохор постаде веома познат, он отиде још дубље у шуму,*⁹³ неколико километара на југ, и настани се у околини Враћа на реци Пчињи.*⁹⁴ Ту поживе још 30 година, све до своје блажене кончине 14^{-ог} октобра.

Одмах посе смрти јави се цару Роману Диогену, који посла људе да достојно сахране светог и да на том месту саграде цркву. Из гробнице светог потече миомирисно миро, од којег се догодише многобројна чуд(ес)а. У то свето место долажаху многи хришћани, желећи да подражавају одшелниковим подвизима. Потом, ту би саграђен велики манастир, који постаде центар духовног живота те области и одигра велику улогу у ширењу црквене културе међу Јужним Словенима, усмереним на Византијску традицију, слично Лесновском и Рилском манастиру. У 14. веку србски краљ Милутин обнови овај манастир, и он поново поче да цвета.

⁹¹*преведено и прерађено из „Синаксарь : Жития святых Православной Церкви“, аутор и састављач ј-м Макарије Симонопетритски, издање Сретењског манастира, Москва 2011. г.; том 3: Јануар-фебруар. - 912 с.: ил., [52] с. цв. ил.

⁹²*Перенос његових моштију се празнује 19. октобра. Према другим изворима, на месту пећине светог у Старом Нагоричину император Роман Диоген је саградио цркву. На њеним је темељима краљ Милутин подигао цркву Св. Георгија, коју су уметници Михаило и Евтихије Астрада украсили велелепним фрескама (1313. г.).

⁹³*према другим сведочанствима, разлог је била претња од најезде Куман(ац)а и Печењега.

⁹⁴*притока Вардара.

